

Giới thiệu Vợ Ơi! Theo Anh Về

Thể loại: sủng, nam chính sạch, lãng mạn.

Năm 18 tuổi, vào chính ngày sinh nhật của mình đáng lý cô sẽ rất vui nhưng mà cũng chính ngày mẹ cô mất.

Đã vậy cô lại bị chính gia đình bỏ thuốc ngủ với người đàn ông xa lạ.

Cảm thấy tội lỗi khi người đàn ông xa lạ này bị kéo vào, vì thế cô đã bỏ đi.

Anh, 28 tuổi đầu, bị một người phụ nữ chiếm tiện nghi rồi bị bỏ rơi.

Anh không gần nữ sắc, lạnh lùng, cao ngạo, dưới một người trên vạn người.

Không cam tâm, anh quyết định tìm kiếm người phụ nữ đó chịu trách nhiệm.

Quả thật ông trời không phụ lòng người, ai biểu anh là người đàn ông lý tưởng cơ chứ.???

"Bảo bối..."

"..." ai kêu cô vậy nhì.

"Bảo bối, đây này..."

Nhìn lướt theo hướng tiếng gọi, nhìn khá quen...thôi chết.

Cô định chuẩn, nhưng...bị anh xách cổ lại.

"Em chiếm tiện nghi của tôi còn muốn chạy, tôi phạt em làm vợ của tôi suốt đời.."

Cô há hóc, rõ ràng anh là người có lợi mà...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Bầu không khí trong phòng vương vấn đầy mùi tình dục, quần áo nào là áo thun trắng, ngay cả quần áo lót cũng bị xé nát và vứt lung tung xuống đất, có thể thấy được "trận chiến" tối hôm qua kịch liệt đến đường nào.

Mặt trời lên cao, những ánh nắng len lỏi vào rèm cửa chiếu lên mặt của thiếu nữ đang say giấc làm cô nhú mày lấy tay che mắt lại. Đôi mắt xinh đẹp từ từ mở ra dường như vẫn chưa thích nghi được ánh sáng.

Đỉnh Đỉnh đau đớn chập vật ngồi dậy, lấy tay vỗ lên đầu đau như búa bổ.

Giật mình nhìn qua bên cạnh liền thấy một nam nhân đang ngủ say như chết, làn da màu đồng bị lấp đầy những dấu hôn.

Đỉnh Đỉnh liền biết được điều gì đang xảy. Bước chân xuống giường, hạ thân đau rát như bị xé rách, khẽ khàng vào phòng tắm.

Chứng kiến mình trong gương, không khỏi nhếch mép cười một cái.

Nhớ đến ngày hôm qua là ngày sinh thần của cô tròn 18 tuổi, đây chính là độ tuổi xuân sắc của những cô gái, vậy mà đối với cô chẳng khác nào là con ác mộng.

Trong đầu toàn là hình ảnh mẹ ra đi khỏi thế giới này. Mẹ nằm đó trong chờ nhưng người đó không đến. Tuyệt vọng, đau lòng rồi mẹ bỏ cô ra đi.

Vậy mà hôm nay lại bị tính kế ngủ với một người đàn ông xa lạ. Haha, tất cả những kế hoạch bọn họ vạch ra rất thành công, bây giờ cô đã mất hết tất cả, lại còn mất đi tấm màng trinh duy nhất.

Lẹ làng cầm chiếc áo sơ mi đen của người đàn ông đó và chiếc quần jean xanh mặc vào.

Từ từ bước chân ra khỏi phòng tắm, ánh mắt tình cờ rơi xuống gương mặt của ai đó, ngủ say như chưa bao giờ được ngủ, đẹp trai yêu nghiệt như tranh vẽ

Cảm giác tội lỗi dấy lên trong lòng, chắc anh ta cũng là nạn nhân của bọn người đó.

Lấy một tờ giấy trắng ghi gì đó, đặt ngay trên bàn rồi rời khỏi.

Đình Đình đi không được bao lâu, người đàn ông cũng thức dậy. Từ từ ngồi dậy nhìn ngó xung quanh, đột nhiên vết máu đỏ trên chiếc giường trắng làm người đàn ông chú ý đến.

Như nhớ lại toàn bộ quá trình của buổi tối ngày hôm qua. Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy chạm vào phụ nữ, nhưng không bài xích mà lại cảm thấy thỏa mãn đến như vậy. Làn da căng mịn, non nớt như da em bé, mùi hương dịu nhẹ của phụ nữ còn vương ngay mũi.

Trái tim dao động một cái, nhanh nhẹn tìm kiếm giai nhân. Phòng khách, phòng tắm..., trống không không có một ai.

Ngay lúc này liền nhìn thấy có một tờ giấy ngay cái bàn kế giường.

Về mặt không vui, mạnh bạo cầm tờ giấy lên đọc:

" Xin lỗi về ngày hôm qua, tất cả lỗi là thuộc về tôi, anh cứ xem ngày hôm qua chỉ là cơn ác mộng thôi nhé, tôi cũng vậy.

Anh yên tâm tôi sẽ không bắt anh chịu trách nhiệm hay gì cả, mà nếu anh lỡ làm mầm mống của anh vào người tôi...anh cũng yên tâm, tôi sẽ uống thuốc ngừa thai nên anh không cần lo lắng.

Anh và tôi đều không quen biết nhau mà đúng không? Nên vì thế cứ không biết nhau đi nhĩ. Dù sao đẹp trai như anh chắc cũng qua tay nhiều người rồi, tôi cũng không phải là người cuối cùng đâu nhĩ.

Thôi tôi đây được rồi, tạm biệt nhé."

Đọc xong bức thư, mặt của người đàn ông còn đen hơn chữ đen. Mày kiểng nhử chặt lại, tức giận đến cực độ.

Đây là lần đầu tiên của anh vậy trong mắt người phụ nữ đó anh đã qua tay nhiều người.

Haha..., Hắc Thần, anh sống 28 tuổi đầu, ai gặp anh đều phải run sợ rụt đầu, vậy đối với người phụ nữ mê người này, anh bị cô chơi một vỏ như vậy.

" Roẹt.." tờ giấy bị xé thành từng mảnh rải xuống sàn, con giận dữ quay đi, định bước vào phòng tắm, tình cờ thấy được tấm ảnh của ai đó nằm gần sofa.

Trực giác đánh mạnh một cái, nhanh chóng cầm tấm ảnh lên, trong hình là một cô gái mặc đồng phục trung học phổ thông, nụ cười sáng như một đóa phong lan thanh nhã thoát tục sắp đưa hương khắp nơi.

Hắc Thần không kiềm được đắm chìm vào nụ cười đó, rồi nhét mép giăng mạnh một cái.

" Ngày hôm qua đối với em như cơn ác mộng, nhưng đối với tôi lại là mộng xuân, tôi muốn mãi đắm chìm vào nó, xin lỗi bé cưng, chúng ta không thể là người xa lạ được rồi."

Mong mọi người ủng hộ và góp ý cho, nhớ vote ☐ và cmt với nhé!

Cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Đình gia...

"Đing...đoong " tiếng chuông cửa vang lên, người giúp việc từ trong nhà bước ra mở cửa.

Người đó là một người phụ nữ trung niên khoảng 40-50 tuổi, cúi đầu vừa chào vừa nói:

" Nhị tiểu thư, mừng cô đã về."

" Tất nhiên là tôi phải trở về, chắc gia đình đang vui lắm " ,tất nhiên là phải vui rồi, vui muốn chết mới phải.

Nhẹ nhàng lướt qua bà ta, vừa đặt chân xuống sàn nhà, tiếng chửi rủa, sỉ nhục từ trong nhà thay nhau vọng ra:

"Đúng là mẹ nào con nấy, đề tiện không khác gì nhau, sống bằng cách trèo lên giường của đàn ông."

" Phải đó mẹ, chỉ mới tốt nghiệp được một ngày mà đã không chịu nổi, ăn nằm với đàn ông, đúng là đồ hồ ly tinh."

Bla...bla...Môi miệng chửi rủa, nhưng thấy Đinh Đinh nghe như không nghe, thì vô cùng tức giận cộng với sự què độ khiến gương mặt của bọn họ nhăn nhúm lại.

Người đàn ông ngồi kế bên bây giờ mới bỏ tờ báo xuống bàn, lên tiếng:

" Mày ra nước ngoài đi."

Câu nói vừa dứt, Đinh Đinh liền quay qua nhìn, sau đó bật ra một nụ cười. Đúng như dự đoán, ông ta chỉ muốn tống cô đi cho khuất mắt. Liếc mắt qua nhìn người mẹ kế và hai người chị gái "thân yêu".

Bọn họ đều im lặng nhìn cô bị đuổi, trên mặt mỗi người đều không dấu nổi sự vui vẻ, hả hê khi cô gặp chuyện, đúng là người một nhà a, Đinh Đinh ngậm châm chọc.

"Được thôi, tôi cũng muốn thoát khỏi gia đình chó má này, sống riết tôi có ngày bị nghet chết."

Đình Mậu lộ ra vẻ độc ác:

"Mày làm tao quá thất vọng rồi, không nghĩ đến mày sẽ đi đến con đường này, cứ nghĩ tốt nghiệp xong liền cho mày đến công ty rèn luyện, thế mà, bản chất như mẹ của mày đã ăn sâu vào máu mày rồi."

Đình Đình cười khẩy:

"Thất vọng có là gì, tôi còn chưa cho ông thấy tuyệt vọng kia kìa. Ông tốt nhất đừng nhắc đến mẹ tôi không chừng lập tức bây giờ, tôi nổi điên lên giết chết hết gia đình ông bây giờ."

"Mày, đúng là hết thuốc chữa, phải chi mày bằng một gốc của Ninh Tịnh chị mày là được rồi. Đi khuất mắt tao, đồ dê tiện."

Đình Đình giễu cợt:

"Đúng a, cái đồ dê tiện này cũng là do ông sinh ra, lúc đấy ông nếu bóp chết tôi từ lúc mới sinh ra thì bây giờ đã không phải to đầu thế này."

Đình Mậu tức đau cả ngực:

"Tao lúc đó nếu biết mày thế này thì sớm đã bóp chết mày rồi."

Đình Đình đứng chắp tay dựa lưng vào tường cười nói:

"Không sai, năm đấy ông nên bóp chết tôi giống như cái cách mà ông bức chết mẹ tôi vậy."

Cô nói tiếp:

"Ông đừng tưởng tôi không biết những chuyện ông làm, ông muốn tôi kể ra không?"

"Mày, mày tính làm gì?"

"Ông hỏi tôi muốn làm gì? Haha, từ từ rồi ông sẽ biết."

Đinh Mậu run rẩy nói:

"Mày...mày...muốn trả thù cho mẹ mày?"

Từ đáy mắt của Đinh Đình từ từ ánh lên hận thù lẫn chết chóc, lạnh lùng mở lời:

"Từ ngày ông mang bà ta về nhà, từ ngày ông tuyệt tình vũ bỏ tất cả với tình cảm của mẹ tôi, từ ngày ông nhẫn tâm để mẹ tôi chết dần chết mòn trong bệnh viện, thì đó chính là diêm báo cho cái chết của Đinh gia."

Đinh Mậu chợt dạ đập tay xuống bàn, hét lên:

"Tao là cha mày đấy, bao năm nay không có tao mày đã chết ở cái xó xỉnh nào rồi, còn mẹ mày chết thì có liên quan gì đến tao, là bà ta tự làm tự chịu."

"Haha...phải bà tự làm tự chịu, dành tình yêu cho một kẻ cả chó cũng không bằng, hèn nhất, nhu nhược thì mẹ tôi nên cũng tự chịu."

Đinh Đình cười điên dại, lạnh lùng nhìn Đinh Mậu và mẹ con bà ta đang run rẩy không ngừng.

Đinh Đình chậm rãi nói: "Đã nhiều năm trôi qua như vậy, có phải tôi chưa từng nói với ông, cái bộ mặt vô liêm sỉ, đáng ghét của ông thật làm tôi buồn nôn, ông lấy tự tin ở đâu mà cho rằng sau khi các người hại chết mẹ tôi, hủy hoại đi hạnh phúc của tôi, mà vẫn có thể bình an mà sống hả? Đinh Mậu, tôi nói cho ông biết, tôi sống không tốt thì Đinh gia các người ai cũng đừng mong sống yên được."

"Mày...mày...tính làm gì gia đình tao?"

"A...bây giờ tôi vẫn chưa suy nghĩ ra sẽ làm gì mấy người, nhưng yên vị làm ăn cho tốt, trong đầu đừng suy nghĩ sẽ làm gì tôi khi ở nước ngoài, nếu có

làm thì khiến tôi chết ngay tức khắc, đừng để tôi thoát được, khi trở về tôi lập tức bay tới bóp nát bét mạng sống chó má của mấy người."

Đinh Mậu trong lòng sợ hãi, nhưng rốt cuộc vẫn là người từng trải, rất nhanh liền bình tĩnh lại, giờ giọng dọa nạt:

"Mày đừng làm càn, nếu không tao không tha cho mày đâu."

"Mày qua bên đấy ăn học cho đảng hoàng, ít nhất 10 năm", Đinh Mậu trừng mắt nói ra thời hạn, càng nói với Đinh Đình, ông càng bị làm tức chết.

"Đinh Mậu, não của ông bị chó nó ăn rồi hả? Ông lấy mẹ tôi, rồi vứt bỏ bà ấy, còn bức bà ấy phải chết, lúc đấy ông nên biết, lưu lại cái nghiệp chương là tôi đây, chính là cục nợ cả đời ông, tôi còn sống thì Đinh gia mấy người đừng hòng mong được yên ổn."

"Chứ mày muốn bao nhiêu?", Đinh Mậu bị Đinh Đình chửi, tức giận đến run người, mặt đỏ như ớt khi.

Đinh Đình nhìn thấy thì vui sướng không ngừng, mở lời:

"Nhiều nhất 4 năm..."

"Không được, ít quá, 8 năm"

"3 năm...ông mà còn trả giá này nợ, lập tức chỉ còn lại 1 năm"

Đinh Mậu nghiêng răng:

"Được rồi, tao cho mày 2 ngày chuẩn bị"

"Biết rồi.", vừa dứt câu Đinh Đình không do dự bước chân lên phòng.

Sau đó không khí trong phòng khách nhà họ Đinh vô cùng ngưng trọng, tất cả các người ai cũng hận không thể lóc da xẻ thịt Đinh Đình ra.

Đinh Đình biết chứ sao không, nhưng hiện giờ bọn họ chưa thể làm gì cô được, hiện giờ cô như con mèo hoang, điên lên thì đừng ai hòng tránh móng vuốt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

3 năm sau...

Toà cao ốc Hắc Âu...

"Vẫn chưa tìm ra cô ấy sao?"

"Không có bất cứ thông tin nào về cco ấy...kể cả tên hay thân phận cũng không được tìm ra".

"Một cô gái bé nhỏ như vậy không lẽ có thể lặn đằng sau che dấu".

"Em cũng không biết nữa lão đạo".

"Thôi được rồi, các cậu tiếp tục tìm kiếm đi, đẩy mạng tốc độ vào cho tôi".

"Dạ.", dứt câu định quay đi ra ngoài, như nhớ gì đó nên nói tiếp: "ngày mai anh có một cuộc hẹn bên Úc của ngài Thomas đó ạ".

"Ừm..tôi biết rồi.",sau câu trả lời của Hắc Thần, người đàn ông đó cũng quay người rời khỏi phòng.

Hắc Thần ngồi trong phòng tổng thống, khuôn mày kiếm không kiếm được nhú chặt lại, vẻ mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Với tay lấy tấm ảnh trong tủ ra, từ từ ngắm nhìn đường nét xinh đẹp đó. Khuôn mặt trái xoan, mắt to, da trắng, môi đỏ mọng, chiếc mũi dọc dừa cao cao.

Chỉ có nhìn vào ảnh mà đã thấy được vẻ đẹp của thiếu nữ mới lớn, nụ cười rạng rỡ như ánh nắng ban mai, càng nhìn lại càng thấy đáng yêu không hết.

Từ 3 năm trước, bị cô gái nhỏ này trêu đùa, trong lòng tức giận không ngừng, Hắc Thần anh, kêu người đi điều tra, mỗi lần về đều trắng tay. Điều này làm anh nôn nóng, thậm chí cô gái nhỏ đáng ghét này chỉ mới hai, ba ngày liền biến mất.

Tìm kiếm suốt ba năm trời đều không tung tích. Ngày nào anh cũng cầm tấm ảnh này nói với người trong đó: "Đồ đáng ghét, thế nào tôi cũng tìm ra em, em nghĩ chiếm đi tiện nghi của tôi là có thể phủ bỏ trách nhiệm mà biến mất hay sao?"

Cục tức chất chứa trong người không được giải phóng. Đang một ngày to lên, chỉ cần đợi con mồi xuất hiện là cắn xé đến không còn sức mà trốn thoát.

Hắc Thần cất kỹ tấm ảnh vào ví, rồi một cước phóng xe về nhà, ịch xuống ngủ bù nhiều đêm cầm tấm ảnh đó cay nghiệt.

Nhưng anh đâu biết, khi gặp lại, anh lại không tức giận được một lần, liền bị người khác chèn ép đến độ im lặng đổ dành người ta.

Canberra, Úc...

Buổi sáng hôm nay cũng như bao ngày khác, Đinh Đình rời khỏi chiếc giường đơn nhỏ bé, đứng dậy vươn vai một cái.

Nhẹ nhàng đi vào phòng tắm vệ sinh cá nhân. Đinh Đình cô, giờ đây không còn là một cô gái yếu đuối, nhỏ bé như ngày xưa nữa. Đinh Đình ngày hôm

nay đã trở nên xinh đẹp động lòng người, vóc dáng chuẩn đầy đặn, đúng chuẩn là một hồ ly tinh câu dẫn đàn ông chính hiệu.

Sống trong cuộc đời ngày đêm chạy trốn khỏi móng vuốt của gia đình, cứ cách hai, ba tuần đổi một chỗ khác, đã khiến tâm hồn trở nên cứng rắn hơn, xung quanh người đầy gai nhọn.

Sang một đất nước xa lạ, không một xu dính túi, ăn uống tiết kiệm, quần áo thì xin, đi làm thêm ba, bốn nơi, mệt bỏ hơi tai nhưng chẳng dám nghỉ.

"Reng.." tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ, cô nhanh chóng xăm điện thoại lên nghe: "Đinh nhi, hôm nay có một buổi quảng cáo, em còn chưa thức dậy là chị đá cửa đây."

"Được rồi Mía, em dậy rồi đây, chị đợi em một chút nhé.", vừa dứt lời cô liền thay một chiếc áo sơ mi hồng nhạt và chiếc quần jean, chải lại mái tóc đen huyền xinh xắn, cầm chiếc túi xách ra khỏi nhà.

Vui vẻ đối diện với người phụ nữ đã tầm hơn ba mươi tuổi, rồi cùng người đó ra khỏi phòng trọ. Người phụ nữ là người lai giữa Trung và Úc.

Khi gặp được Mía, cô ấy là một người phụ nữ bị phản bội. Một người bị cấm sùng, một người bị gia đình đuổi cùng giết tận.

Chị Mía làm cái nghề quản lý ngôi sao này cũng có thâm niên khá lâu rồi, quan hệ rộng, hơn nữa chị khá là có thủ đoạn. Vì thế cô và chị ấy liền trở thành công sự của nhau.

Buổi quay quảng cáo diễn ra thuận lợi vô cùng, trình độ chuyên nghiệp của Đinh Đinh làm ai cũng tấm tắc khen ngợi.

Cả quá trình diễn ra xong xuôi cũng đã quá 6 giờ tối.

"Đinh Đinh, chiều nay em có một lời mời đến dự sinh nhật của ngài Thomas."

"Dạ."

Tại khách sạn ven biển...

Không gian huyền ảo, vui vẻ càng thêm tăng kh hiện khi chủ trì: Thomas-nhà tài phiệt trẻ tuổi ở Úc xuất hiện.

Anh ta là một người tụ hợp tài sắc vẹn toàn. Chỉ mới 28 tuổi mà đã nắm trong tay tài sản lớn nhất nhì nước Úc.

"Két.." tiếng phanh xe lớn rõ to làm mọi người chú ý, mà ngoái đầu nhìn, bước xuống là một cô gái cỡ 20-21 tuổi, xinh đẹp quyến rũ động lòng người, cô vận một bộ váy đỏ ôm sát người, từng đường cong cơ thể hiện ra rõ ràng làm cho những người đàn ông ở đây thêm thũng. Trên tay cô cầm chiếc ví đỏ, mái tóc xõa ngang lưng được uốn lên một cách tinh tế càng làm cho người ta ngệt thở. Bàn chân được bao trọn bởi chiếc giày cao gót đỏ, bước chân vào không được bao lâu thì...

"Két.." lại một tiếng phanh xe vang lên, bước xuống là một người đàn ông tuấn tú bộ đồ trên người đều là màu tối làm vẻ đẹp của anh càng thêm gấp bội. Trong khách sạn những tiếng hét của phụ nữ làm cho Đinh Đinh khó chịu nên quay lại nhìn.

Cũng cùng lúc đó ánh mắt của bọn họ...chạm nhau...

***Mong mọi người ủng hộ Hạt Tiêu nhé, nếu có gì không hài lòng thì mong hợp ý cho nhé, để Hạt Tiêu khắc phục a. ☐☐**

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Khi ánh mắt hai người tình cờ gặp nhau. Trong lòng Hắc Thần bỗng nhiên xuất hiện một đợt vui mừng không thể nói thành lời, làm cho khuôn mặt lạnh lùng rạng rỡ hơn hẳn.

Nhất định anh không lầm, tuy bây giờ khuôn mặt này đã trưởng thành, đã xinh đẹp và quyến rũ, nhưng đường nét ngũ quan vẫn không thay đổi, đôi mắt to tròn ánh nước, đôi môi nhỏ nhắn chum chím.

Chính là người con gái hằng đêm anh mong nhớ đến không ngủ được, không ngờ gặp được cô ở đây. Quả thật ông trời không phụ lòng người, ai biểu anh là hình mẫu lý tưởng cơ chứ.(anh tự luyện quá)

Còn Đinh Đinh khi thấy vẻ mặt của Hắc Thần không hiểu tại sao, thầm nghĩ chắc mình nhìn lầm, mặt không cảm xúc quay người bước vào sảnh khách sạn.

Chưa bước được hai bước, cánh tay bị ai đó nắm kéo lại, sức lực mạnh mẽ khiến cô ngã vào lòng ngực rắn chắc của ai đó.

Khuôn mặt mang một chút hốt hoảng nhìn lên, khuôn mặt của người đàn ông đó phóng cực đại ngay tầm mắt của cô, lập tức bật khỏi vòng tay của anh ta.

Trùng mắt nhìn Hắc Thần, cổ tay vẫn bị giữ chặt, vùng vẫy nhiều lần vẫn không thoát khỏi, mở lời cảnh cáo:

"Anh bỏ tay tôi ra, nếu không tôi la lên cho mọi người biết bây giờ."

Nghe lời nói Đinh Đinh, Hắc Thần phì cười một cái. Nụ cười đó đối với Đinh Đinh vô cùng đẹp cũng vô cùng chứng mất.

"Anh cười cái gì? Bỏ ra ngay, tôi sẽ..." lời nói còn chưa hoàn chỉnh, liền bị giọng nói khác chen ngang, "Đinh Đinh, cuối cùng em cũng đến rồi."

Lời nói quen thuộc vang lên, Đinh Đinh quay qua nhìn, như gặp đúng ân nhân, trong mắt cầu xin giải vây không ngừng.

"Thomas...mau.." đối với sự đáng yêu của Đinh Đinh, Thomas không bao giờ có thể bỏ qua được, phì cười một cái xoa đầu cô một cái, rồi nhìn sang Hắc Thần nói:

"Hắc tổng, ngài buông tay cô gái này ra đi."

Lời nói dứt, nhưng Hắc Thần cũng không có dấu hiệu buông tay Đinh Đinh ra, mà có xu hướng nắm chặt hơn. Không khí giữa ba người dần thay đổi theo hướng tiêu cực.

Người quản lý kế bên Hắc Thần như biết điều, nói điều gì vào tai anh. Thì Hắc Thần mới từ từ nói lỏng.

"Em không nhớ tôi?" câu hỏi của Hắc Thần khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc. Đinh Đinh ngó người nhìn anh, rất lâu mới có phản ứng như đã tiêu hoá được câu hỏi này.

"Không, tôi cũng chưa từng gặp anh làm sau mà nhớ, mà..." ngập ngừng một lúc, cô nói tiếp:" anh là ai?"

Câu hỏi vừa dứt, lập tức khiến mọi người ở đây đều phải há hốc kinh ngạc.

Có phải cô gái này bị ngốc hay không? Người đàn ông trước mặt, Hắc Thần - tổng giám đốc của Hắc Âu, tập đoàn phát triển lớn mạnh nhất thế giới, với chỉ số đa ngành cực kì cao, công ty con nằm rải rác khắp toàn cầu, khuôn mặt của vị tổng tài này thường xuyên xuất hiện trên mạng, không ai không biết, vậy mà cô gái nhỏ này lại không biết, không biết có phải đang giả vờ để được chú ý hay không?

Những tiếng xì xầm đang lớn không biết vì sao im bất xuống, họ phát hiện xung quang Hắc Thần liền tản ra một khí âm lãnh, khuôn mặt của anh đen hơn bao giờ hết, mắt nhìn chằm chằm Đinh Đinh như muốn bóp nát cô như búp bê.

"Em thật sự không biết tôi.", như cho cô thêm một cơ hội để nói lại, cố tình nhất mạnh "thật sự" để cô suy nghĩ thật sự trước khi nói.

Trong lòng nghĩ thầm chắc chắn cô gái này là đang cố ý, có biết bao nhiêu người phụ nữ muốn nhớ anh, muốn gần gũi với anh, muốn lợi dụng sắc đẹp để dụ dỗ anh. Nhưng anh vẫn mặc kệ.

Từ khi bị cô chơi đùa, anh tự hứa với mình sẽ tìm gặp lại cô, để cô nhớ lại anh. Vì cô mà trung trinh như một. Vậy mà cô gái này lại nói không biết anh.

Có phải là đáng để tức giận không chứ?

Đinh Đinh cảm nhận được cổ tay mình vừa mới được mới lỏng liền một khắc cảm chặt như lúc đầu. Nhẹ nhàng kéo ra, không được, giựt mạnh ra, cũng không được. Anh ta lại nổi điên cái gì thế. Bất mãn trả lời lại một lần nữa:

"Đúng vậy, tôi không quen anh."

"Em..."

Mong mọi người ủng hộ và góp ý cho, nếu chưa hài lòng thì góp ý để cho Hạt Tiêu sửa chữa nhé. Cảm ơn a.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

" Em.. "

" Hắc tổng, cô ấy đã nói không biết ngại, là thật sự không quen. Ngài bỏ tay Đinh Đình ra đi." Thomas bây giờ mới có động tĩnh, mở lời ngăn cản.

Đinh Đình vui mừng khi được giải vây, nhưng vẫn không biết làm sao lấy tay ra.

Nhìn khuôn mặt đen thui của Hắc Thần, bồi hồi nhìn Thomas cầu cứu.

Tựa hồ hành động của Đinh Đình đối với Thomas làm cho Hắc Thần càng thêm tức giận. Nhưng vẫn cân nhắc đang trong buổi tiệc cộng tác. Từ từ thả cổ tay của cô ra.

Thomas nhìn đáng vẻ giận dữ đến phồng má của Đinh Đình, vui vẻ xoa đầu cô một cái.

Đáng vẻ biau môi trách móc của Đinh Đình làm cho Thomas cười ha hả. Còn Hắc Thần thì vô cùng khó chịu khi thấy Đinh Đình nói chuyện thân thiết với đàn ông khác, cô là của anh, mãi mãi là nữ nhân của anh, ai cho phép cô có quyền biểu lộ phong tình như thế.

Định mở lời nhưng bị Thomas chen ngang.

" Hắc tổng xin chào, tôi giới thiệu, đây là tiểu tân minh tinh Đinh Đình."

Sau lời giới thiệu của Thomas mọi người đều tỏ ra kinh ngạc. Đinh Đình, chẳng phải đây chính là tiểu hoa đán trong làng giải trí hay sao? Cô gái này là biểu tượng đại diện hàng đầu với nhiều cuộc bình chọn của Úc. Xinh đẹp, tài năng mà còn rất trẻ.

Lúc đầu bọn họ đã thấy quen quen, không ngờ chính là cô ấy. Lại còn quen biết với Thomas.

Mặc cho mọi người xù xì to nhỏ, Thomas vẫn mở miệng giới thiệu tiếp:" Tiểu hung dữ, đây là Hắc tổng, tổng giám đốc của tập đoàn Hắc Âu đứng nhất trên thế giới."

Bộ dáng giới thiệu của Thomas rất bắt tai, ngắn gọn súc tích, cộng với cánh tay đang choàng lên vai của Đinh Đình, Hắc Thần cố gắng kiềm chế sự nóng giận, nhìn cô nói:

" Đinh Đình, xin chào cô, cô thật xinh đẹp."

" Tất nhiên rồi, tiểu hung dữ đó giờ luôn luôn xinh đẹp, quyến rũ động lòng người mà.", lời nói mang niềm tự hào, làm cho Đinh Đình ngại ngùng lườm hắt, cánh tay không quên mà huyếch vào bụng của Thomas, quay mặt mỉm cười nói:

" Cảm ơn Hắc tổng, ngài quá khen."

" Mời Hắc tổng, dự tiệc vui về.", Thomas vừa dứt lời, liền xuất hiện một người phụ nữ ăn vận hồ hang, như rắn nước mà đu trườn trên người anh.

Cô ta vô cùng tự nhiên đi đến ôm Hắc Thần, dùng bộ ngực căng tròn phóng thẳng mà sát cánh tay của anh, nũng nịu nói gì đó vào tai anh.

Vốn anh chịu hợp tác với cô ta, là nhằm gây khó chịu với Đinh Đình, nhưng...khi nhưn mắt nhìn qua cô, thì lập tức bắt gặp Đinh Đình nhìn chằm chằm vào anh, với ánh mắt tràn ngập sự chán ghét, miệng trặc lưỡi, đầu lắc qua lắc lại.

Đinh Đình nhìn sang người phụ nữ đối diện nhìn vào thì thấy trong người toàn sứa.

Ngực to ngất ngưởng, mũi cao mắt tự nhiên,..Nhìn vào lập tức chưa ăn gì cũng muốn nôn khốc nôn khan. Vậy mà...

Bước chân khê khằng đến bên tai Hắc Thần. Vì cô chỉ mới đến nửa vai của anh, nên đành phải nhón chân lên, nói nhỏ vào tai anh:

" Khẩu vị của Hắc tổng thật nặng...khâm phục, khâm phục." dứt lời xong, lui xuống cùng Thomas đi chào hỏi.

Bỏ mặt Hắc Thần tức giận đến đen mặt, anh mắt tràn ngập mây đen phóng đến Đinh Đình.

Đinh Đình bên kia liền run rẩy một cái. Thomas thấy vậy liền ân cần hỏi:" Em làm sao thế?"

Cô miễn cười nói:" Không có, chỉ lạnh sống lưng...", lén lút nhìn về phía ai đó, bắt gặp ánh mắt căm giận như muốn nuốt sống cô.

Da gà bồng như nổi lên thẳng đứng, như bị chích điện. Cố gắng trấn tĩnh vui vẻ nói chuyện với mọi người.

" Cộp.." tiếng giày va chạm xuống nền đất, mang theo nguồn sự giận dữ tiến tới.

Như chợt dạ nhìn lên, khuôn mặt của anh đẹp đến hồn điên bát đảo, nhưng hiện giờ đối với cô như đang ập phải quỷ sứ Satan.

Giã lã cười cho qua chuyện, định chuyển chỗ cho Thomas, nhưng chưa kịp nhất bước, cánh tay thon thả, trắng nõn bị bắt lại.

Sùng sốt trờng mắt nhìn Hắc Thần, lúc này anh cũng đang nhìn cô, như nói: "Em mà dám bước đi, tôi sẽ lập tức làm chuyện gì em không lường trước được đâu."

Mong mọi người ủng hộ và nếu có gì chưa vừa lòng, thì hãy góp ý cho Hạt Tiêu khắc phục nhé!

Cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Buổi lễ kết thúc, mọi quan khách đều tản ra rồi đi về. Thomas mở lời muốn đưa Đình Đình về mà cô nhất quyết không chịu. Cô muốn một mình về.

Trên bờ biển vắng tanh chỉ có bóng hình nhỏ nhắn lủi thủi, đứng trong màn đêm tối đen hóng gió biển. Cô không hề biết những hành động của cô lúc này đều được thu vào ánh mắt của Hắc Thần.

Xuyên suốt buổi lễ, cô và Thomas cứ nói chuyện vui đùa mà không hề để ý đến anh, cứ hễ va chạm là liền tránh như tránh ta, điều đó làm cho anh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Khi cô ra khỏi khách sạn anh luôn đi theo cô, bóng dáng nhỏ nhắn ngày đêm anh luôn nhớ đến, bóng dáng cô độc đó làm anh sinh ra cảm giác muốn bảo vệ.

Thâm cười trong lòng, cô là cô gái đầu tiên làm anh để tâm đến vậy. Trong lòng cảnh thêm sôi sục bản tính chinh phục và chiếm hữu tuyệt đối với cô vốn có của đàn ông ở trong người anh.

Trong đầu đang mãi suy nghĩ, bỗng nhiên thấy cô từ từ ngồi bẹp xuống bãi cát, cái đầu nhỏ nhắn cúi xuống, hai tay ôm ngay bụng.

Đôi chân lập tức tự điều khiển nhanh chóng bước xuống xe.

Nhưng chưa kịp cất bước đã có một chiếc xe khác chạy nhanh đến bên cạnh cô, bước xuống là một người đàn ông cao lớn, hần ta chạy đến bên ngồi đôi diện, tận tình vén tóc mai lên tai, bọn họ nói với nhau điều gì đó, rồi cô chủ động ôm hần thật chặt.

Chứng kiến bờ vai thon gầy run rẩy nhẹ nhẹ.

Hai người ngồi đó ôm nhau mãi cho đến khi bông tuyết rơi xuống trắng xóa tạo một không gian đẹp đến lạ kì.

Khi chứng kiến được như vậy, Hắc Thần không hiểu vì sao lại vô cùng tức giận, những kiềm nén từ nãy đến giờ tích tụ lập tức bóc khỏi nghi ngờ.

Đập tay lên cửa xe, bước vào ngồi lại trong xe, lạnh lẽo mở lời ra lệnh: "Điều tra toàn bộ thông tin của cô ấy cho tôi, một chi tiết nhỏ cũng không thể thiếu."

"Dạ hiểu." câu trả lời vừa dứt, bánh xe lạng bánh rồi phóng thật nhanh trên đường.

Sau khi Hắc Thần rời đi, không lâu sau Đình Đình cũng rời khỏi vòng tay của người đàn ông đó.

"Học trưởng, sao anh lại ở đây?"

"À, Anh cũng có tham gia trong buổi tiệc sinh nhật của Thomas."

"Hửm, sao em lại không thấy nhỉ?"

"Lúc đấy anh thấy em rất bận nên không gọi."

"À...", đúng là bận, bận né tránh cái mặt ác ma đó, anh ta hình như mình gặp ở đâu rồi thì phải?

"Anh đưa em về nhé?" học trưởng ân cần nhìn Đình Đình, mỉm cười nói.

"A...vâng, vậy phiền học trưởng rồi.", do cô đang mãi suy nghĩ, bị lời nói của học trưởng đánh thức, lắp bắp trả lời.

Học trưởng nghe cô đồng ý, mỉm cười ôn hòa kéo cô đứng dậy, mở cửa xe cho cô ngồi vào.

Chiếc xe từ từ lững lờ rời bãi biển, trong xe ngập tràn không khí ngượng ngùng, Đình Đình một mực nhìn ra ngoài cửa sổ, kính được hạ thấp xuống, gió biển mát mẻ đưa nhau thổi vào.

Đây là lần đầu tiên cô cùng học trưởng ở khoảng gần như vậy. Nhớ vào lúc đó, cứ mỗi lần đối diện với anh, đối diện với nụ cười ôn hoà không sóng gió của anh lại khiến cô rụt rè không hiểu vì sao?

"Cũng nhanh thật, 3 năm rồi..."

"Ừm...đúng vậy, nhanh thật."

"Nhớ lúc đó em..à mà chuyện đã qua không nên nhắc lại."

Không gian lại bắt đầu im lặng một lần nữa, lúc này chỉ còn nghe thấy âm thanh xe cộ ồn ào qua lại.

"Em không lâu nữa sẽ về nước."

"Về nước?...bao lâu nữa?", kinh ngạc quay qua nhìn cô một cái, lời nói của cô chứa đựng sự lạnh nhạt khiến trong lòng anh chột đau lòng.

"Khoảng 2, 3 ngày nữa." cô nói tiếp: "Nếu như có ngày học trưởng đến Trung Quốc, em tình nguyện làm du lịch viên."

"Haha, hảo, vậy sắp tới phải làm phiền tiểu Đình rồi."

"Vâng."

Câu trả lời vừa dứt, lập tức im lặng như trôi vào khoảng không vô định. Không lâu sau, xe của học trưởng cũng dừng trước nhà trọ của Đình Đình.

Đình Đình im cười cảm ơn, rồi chào tạm biệt. Quay người bước lên bậc thang rồi cho đến khi khuất sau cánh cửa học trưởng vẫn không lái xe đi.

Học trưởng đứng dựa vào cửa xe, ngược nhìn căn phòng trên gác đã sáng đèn, mỉm cười rồi phóng xe đi.

Mong mọi người ủng hộ và góp ý cho. Cảm ơn a.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Sáng hôm sau tại khách sạn lớn ngay trung tâm thành phố Cenberra thủ đô Úc...

"Cốc...cốc"

"Vào đi."

"Cạch.." cánh cửa phòng tổng thống được mở ra, bước vào là một người đàn ông mang cặp kính tri thức.

Người đàn ông đó hai tay đưa cho Hắc Thần một tập tài liệu, mở miệng nói:

"3 năm qua, Đình tiểu thư di chuyển rất nhiều nơi, nên điều tra hơi tốn thời gian, với cả..... tư liệu cũng không được đầy đủ lắm."

"Không đủ lắm..." giỡn sao? Tập tài liệu rất dày, cảm giác như có thể đóng thành sách luôn còn được.

Hắc Thần ban đầu chỉ tính xem qua, nhưng càng xem sắc mặt càng khó coi, xem đến cuối cùng, tay Hắc Thần cũng run lên không ngừng.

Khoảng thời gian ba năm, cuộc sống của Đình Đình thật ra có thể cô đọng thành bốn chữ: Làm thuê, trốn giết!!!

Người như cô đây, một thân một mình ở nơi đất khách quê người, khi bị những người thân nhất liên tục hãm hại, khi hấp hối gãy dựa, giống một con thú

bị dồn tới chân tường, liều mạng tới đâu rơi máu chảy, vùng vẫy muốn sống dậy.

Bị ốm không ai cho chút hơi ấm, hoạn nạn không ai cho lời động viên. Cho người thân giống như đứa trẻ mồ côi cha mẹ.

Lang thang đầu đường xó chợ, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm.

Cô còn có quen biết và có quan hệ tốt với bọn côn đồ thấp kém.

Phụ nữ, có khi đẹp cũng là một cái "tội". Phụ nữ càng đẹp, sống trong thời đại này có khi lại càng khó khăn.

Bla...bla...nhiều chuyện đến mức không kể hết được.

Không ai biết được cuộc sống của Đinh Đinh chật vật đến chừng nào, cũng không ai biết rốt cuộc cô đã khổ sở ra sao.

Ba năm trước, khi Đinh Đinh đi mất.

Hắc Thần anh, đã kêu nhiều người điều tra thông tin về cô. Nhưng thủy chung một chi tiết cũng không có.

Đến cả tên cô là gì cũng không biết.

Khi anh ở trong khách sạn năm sao, hưởng thụ những sang trọng nhất, không lo nghĩ đến tiền bạc, ăn sông an nhàn.

Thì Đinh Đinh ở ngoài lại phải chịu đói khát vì không có nổi miếng bánh mà ăn.

Tay Hắc Thần vò chặt lấy đồng hồ tài liệu, trên đó còn có tấm hình của Đinh Đinh đứng phát tờ rơi ngoài đường tuyết rơi, cô vẫn cô đơn lạnh giá giữa đường, quần áo đơn bạc nhàu nhĩ, vết thương còn hiện rõ trên mặt.

Ánh mắt cô còn lạnh lẽo hơn tuyết đã phủ trên người.

Bây giờ đây, anh càng muốn chinh phục cô, càng muốn bao bọc cô trong vòng tay, càng muốn chiếm giữ cho riêng mình.

"Mạc Hàng, cô ấy bây giờ sống ở đâu?", cuộc sống khó khăn như vậy, chần chẫn chỗ ở còn tệ hại hơn nữa.

"Bây giờ Đinh tiểu thư đang sống một căn nhà trọ." Mạc Hàng thận trọng trả lời.

Từ này đến giờ đứng ở đây, chứng kiến sắc khí tệ hại của Hắc Thần, thâm nghĩ lão đại chắc chắn đã động lòng với cô gái đó, trong lòng không kìm được háo hức, phải báo cáo về cấp trên của Hắc lão đại (bà nội và ba mẹ), để họ được vui mừng.

"Chuẩn bị đến đó."

"Vâng ạ.", Mạc Hàng vừa dứt lời, liền xoay người đi ra ngoài.

Sau khi Mạc Hàng đi, Hắc Thần vẫn còn ngồi trên chiếc sofa, nhìn chăm chăm vào tấm ảnh của Đinh Đinh.

Ngồi nhìn trầm ngâm không lâu, anh một thân áo choàng tấm khăn huyền đứng dậy thay quần áo.

"Oa...ngủ ngon quá." Đinh Đinh nằm trên giường vương vai một cái khỏe khoắn, rảnh rỗi bình luận một câu.

Ngồi dậy đi vào phòng tắm vệ sinh sạch sẽ, rồi xách túi ra khỏi nhà.

Bước xuống gác đi đến hàng gánh sủi cảo đối diện, đói bụng ngồi xuống.

"Tiểu Đinh, như cũ?"

"Vâng ạ."

Chủ của hàng gánh này là một bà lão, và một người phụ nữ trung niên phụ giúp.

Sủi cảo của bà lão này làm rất ngon, tính tình bà dễ chịu nên gánh rất đắt khách.

Ăn nhiều đến nỗi liền trở thành khách VIP.

"Đây, phần sủi cảo đặc biệt của tiểu Đinh.", một tô sủi cảo to lớn được đặt xuống, vừa nhìn liền thèm ngay.

"Cảm ơn dì.", vừa dứt lời cảm ơn liền, húp một muỗng nước lèo, múc một miếng sủi cảo lên, hà miệng ra...

"Đúng là một con heo ham ăn.", giọng nói trầm ấm của người đàn ông mang nhiều phần chế giễu, anh ta vừa nói vừa chỉ vào tô sủi cảo của Đinh Đinh: "Bà chủ, cho tôi một phần giống như vậy."

Người đàn ông vừa dứt lời, Đinh Đinh lập tức quay phắt mắt nhìn lên.

Sau khi được diện kiến khuôn mặt đẹp như tạc tượng của người đàn ông, Đinh Đinh hóa đá ngay lập tức.

Quen, rất quen thuộc, không những quen thuộc mà hôm qua cô còn né tránh không ngừng.

Những từ ngữ chửi rủa sắp sửa được thốt ra, ngay lập tức nghẹn ứ trong họng.

Mọi người có biết ai không?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Những từ ngữ chửi rủa sắp sửa được thốt ra, ngay lập tức nghẹn ứ trong họng.

"Mau ngậm miệng của em lại cho tôi.", vừa nói người đàn ông đó còn dùng tay bóp lấy miệng đã há ra của cô.

Đinh Đinh trừng mắt sừng sốt nhìn anh, như thấy mình thất thố lập tức ngậm miệng lại, giả vờ cười nói: "Hắc tổng, ngài...sao ngài lại ở đây?"

"Sao tôi lại không được ở đây?"

"À không phải...ý tôi là không ngờ ngài lại ghé sang đây chơi."

"À phải, tôi cũng không ngờ gặp được cô nhân, bóng dáng hôm qua quen thuộc quá làm tôi nhìn một cái là biết liền.", miệng thì nói toàn lời trêu chọc, nhưng khuôn mặt vẫn tỏ ra nghiêm túc lạnh lùng nhìn vào cô.

Nhìn đến mức phóng một tia điện.

Như cảm nhận được ánh mắt lạnh buốt của ai đó, bờ vai gầy nhỏ khẽ run rẩy một cái, miệng không ngừng cắn cái muỗng inox.

"Đây mời cậu thưởng thức." người phụ nữ trung niên đặt xuống trước mặt anh một tô sủi cảo lớn.

"Cảm ơn dì.", anh lễ phép cảm ơn một lời, rồi cầm muỗng lên múc một cái sủi cảo lên bỏ vào trong miệng, nhai nhồm nhoàm rồi nuốt xuống bụng.

Cả quá trình ăn uống ngon lành của Hắc Thần, cô không kịp được nhìn chăm chăm.

Một lúc sau mới giật mình nhận ra, thầm mắng mình bị vẻ đẹp che mắt, vội vàng cầm muỗng múc một viên sủi cảo thơm lừng bỏ vào miệng...

"Ngon quá...mà tôi vẫn còn đói, làm sao đây Đinh Đinh?"

Nghe câu hỏi của Hắc Thần, Đinh Đinh vẫn không để ý, anh đói bụng thì anh lấy tiền mà mua, con mẹ nó làm gì liên quan đến cô.

"Hay là bây giờ cô chuộc lỗi, cho tôi tô sủi cảo của cô đi."

Câu nói vừa dứt, viên sủi cảo thứ hai còn chưa kịp chui tọt vào miệng cô, không được, cô cứ xem như không nghe cái gì hết.

"Chuộc tội."

"Chuộc tội."

"Chuộc tội."

Hắc Thần hình như nhìn ra điều cô đang suy nghĩ, rãnh rỗi nhấn mạnh một câu thành ba lần.

Mỗi một lần như câu đùa chủ lãng vãng trong tâm trí của Đinh Đinh. Nước mắt muốn chảy ra luôn rồi, anh ta sao lại ngang ngược như vậy chứ. Không cam tâm liền bật ra nụ cười đầy miễn cưỡng, nhìn anh hỏi:

"Hắc Tổng, tiền của ngài đâu, ngài đường đường là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn mạnh nhất thế giới, cũng tiếc bỏ tiền mua một tô sủi cảo nhỏ như thế này."

"Tôi quên mang theo tiền."

"Vậy lát làm sao để anh trả tô sủi cảo kia."

"Em trả."

"Cái gì...tôi trả, anh..."

"Chuộc tội." Hắc Thần từ bi nhấn mạnh lại lần nữa, vẻ mặt biểu thị không vui nhìn vào đôi môi mọng đỏ của Đinh Đinh.

Cô gái nhỏ này, đôi môi chỉ nhỏ nhắn như vậy, mà cũng thật nhiều tinh lực, giáo hoạt mà không biết mệt, thật khiến anh muốn cắn một cái.

Nhưng ở đây thật không tiện, đông người quá, nếu đang ở chỗ vắng, anh không ngần ngại ôm cô chặt chẽ trong lòng biểu đạt cho sự nhớ nhung rồi hôn ngấu ngiennes đôi môi ngọt ngào đó.

"Aha, vâng Hắc tổng lát tôi sẽ cho anh mượn tiền để trả tô sủi cảo này."

"Không phải mượn mà là...chuộc tội."

"Ừ...vâng...", tức giận đến run người, sao anh ta có thể mặt dày như vậy chứ, nhưng làm sao cô có thể nói đây, là do cô gây chuyện trước, cắn răng đẩy tô sủi cảo sang anh." Vậy mời Hắc tổng."

Con má nó người ta luôn nói:"Trời đánh tránh bữa ăn." Vậy mà bữa sáng của cô lại bị cướp một cách trắng trợn.

Không ăn thì ngồi đây làm gì, rút tiền ra trả cho bà chủ, rồi định đứng dậy khỏi ghế, chưa kịp đứng thẳng lưng, thì lập tức bị một giọng nói lạnh lùng uy hiếp:

"Em mà bỏ đi, tôi sẽ làm điều gì mà em không ngờ được đâu.",nói thật ra thì anh cũng không biết sẽ làm gì cô, chỉ vờ vịt hù dọa cô một chút,nhìn bộ dạng nhát chấy của cô lập tức xem như thật liền ngồi xuống, chính anh cũng muốn phì cười một cái, chính đốn lại tâm tư, không được để mất hình tượng trước mặt cô ấy. (sau này anh cũng sẽ mất hà..)

Thấy cô một mực cúi đầu không chú ý đến anh, không vui mở lời:"Nhìn tôi ăn."

Câu nói của nh vừa dứt, Đinh Đinh kinh ngạc tới cùng, ngược phát mắt lên trùng mắt nhìn anh, người đàn ông này có bị điên không, anh ta ăn thì có con má nó liên quan gì đến cô.

Đã cướp buổi sáng, còn bắt buộc cô nhìn anh ăn, đáng vẻ nhàn nhạ, phong thái vương giả ẩn hiện trong con người anh, càng khiến tức giận đến nghiến răng kèn kẹt, trong khi cô đang đói cào ruột, mà anh ta không hề tỏ ra xót thương.

"Reng" tiếng chuông điện thoại từ trong túi vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Đinh Đinh, cũng khiến cho Hắc Thần chú ý đến.

"Alô."

"...."

"A, học trưởng, em cũng đang đói bụng, vậy chúng ta cùng đi ăn, em bao anh một bữa."

"...."

"Hả, anh đã đứng đó sao còn gọi điện chỉ cho tốn kém." vừa nói Đinh Đinh vừa quay mặt về phía sau lưng mình.

Một chàng trai cao to đẹp trai với âu phục lịch lãm. Đứng dựa vào cửa xe ô tô trước nhà trọ của cô.

Đứng dậy khỏi ghế sủi cảo, đi thẳng đến bên học trưởng, ngồi vào ghế lái phụ rồi học trưởng phóng xe đi.

Sau khi Đinh Đinh đi khỏi, xung quanh Hắc Thần liền toả ra khí lạnh bức người, gương mặt đen nhue rút nôi.

Đề mạnh to sủi cảo đã trống rỗng xuống bàn, tức giận đứng bật dậy, đi đến chiếc ô tô của mình.

"Khuyh" cánh cửa xe ô tô được đóng lại mạnh mẽ.

"Lái xe.", mệnh lệnh lạnh lùng vang lên, không gian trong xe ngập tràn sự giận dữ của Hắc Thần.

"Mạc Hàng."

"D...dạ." Mặc Hàng âm thầm nút nước bọt, bây giờ anh liên tưởng mình chỉ một cái thớt để lão đại trút giận, anh có làm gì sai đâu chứ.

"Điều tra cho tôi lập tức về người đàn ông đó."

Càng nghĩ Hắc Thần càng thấy tức cười.

Đây là lần thứ hai trong cuộc đời bị chính một người bỏ rơi. Lần đầu tiên trốn chạy, lần này lại vì một nam nhân khác.

Cô gái đáng chết! Khi nhận được điện thoại của người đàn ông khác liền không còn biết sự tồn tại của anh.

Hào! Được lắm, trên thế giới này chưa có một ai dám chống đối với anh. Vậy mà anh lại bị cô gái nhỏ đáng chết đó chơi một vỏ, không phải, hai vỏ mới đúng.

Đình Đình, em đừng thử thách giới hạn của tôi, đến lúc đó em đừng trách tôi vì sao lại tuyệt tình.

Em chỉ có thể là của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

* Phòng trọ.

"Reng..." tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang không gian yên tĩnh, Đình Đình đang nằm trên giường đắp mặt nạ, bỏ tạp chí xuống, cầm điện thoại lên xem là một dãy số lạ, rồi nhấn nút nghe:

"Alô."

"Alô."

"Xin hỏi ai đó ạ?" là giọng đàn ông sao?

"Là tôi."

Sau khi nghe câu trả lời của đối phương, trên trán Đình Đình liền xuất hiện ba vạch đen.

Cái gì là tôi cơ chứ?

"Xin lỗi anh, tôi không biết anh, anh nhầm số rồi." vừa dứt lời nhấn kết thúc cuộc gọi, để điện thoại lên giường rồi tiếp tục đọc tạp chí.

Người đàn ông kia thấy cô dập điện thoại, mặt liền đen như đất nồi, cô gái đáng chết, dám dập điện thoại của anh.

Tức giận gọi lại cho cô, may kiếm không kiếm được nhủ chặt lắng nghe tiếng chuông điện thoại:

"Alô.", giọng nói mềm mại như gió từ đầu máy bên kia lọt vào tai Hắc Thần, cơn giận dữ tựa như dịu hẳn.

"Em dám dập điện thoại của tôi?" đến nỗi lời trách móc cũng dịu dàng đến chảy nước nhưng Hắc Thần vẫn không nhận biết.

"Anh là cơ chứ? Anh nhầm số rồi, tôi không biết anh."

"Tôi cấm em dập điện thoại.", thấy cô sắp sửa dập điện thoại, liền lên tiếng ra lệnh ngăn cấm.

Đình Đình bị mệnh lệnh lạnh lùng khí thế của đối phương làm cho hoảng sợ, cũng không dám dập điện thoại nữa.

Sao anh ta biết cô tính dập điện thoại, anh ta đi guốc trong bụng cô sao?

Hắc Thần bên kia thấy cô ngoan ngoãn nghe lời, anh liền vui vẻ mở lời: "Em nhớ thử xem, gánh sùi cào, sáng nay...", anh đã gợi ý như thế này, nếu cô không nhớ được, chứng tỏ cô đang cố ý trêu chọc anh.

Người đàn ông này nói cái vì thế? Cái gì em nhớ hay không nhớ, anh ta cô có gặp mặt lần nào? Khoan...cái gì...sáng nay, sáng nay cô ngoài ra gặp học trường thì còn có...sùi cào...

Con mẹ nó là anh ta...

"Hắc tổng sao?", sao anh ta lại gọi cho cô chứ, bây giờ đã 8 giờ đêm rồi cơ mà?

"Thật may là em đã nhớ ra tôi. Em còn nhớ chuyện sáng nay chứ?"

Chuyện sáng nay ư? Là chuyện gì thế nhỉ?

Anh ta nói chuyện chẳng rõ ràng gì cả.

"Xin lỗi Hắc tổng, là chuyện gì thế?, trí nhớ của tôi không được tốt cho lắm."

"Em đang cố ý không nhớ." chắc chắn là vậy hay đi chơi với người đàn ông đó vui vẻ đến nỗi không nhớ đã gây ra tội gì?

"Không, không có...", khoan hình như cô nhớ cái gì đó.

Không lâu sau, khuôn mặt hồng hào mịn màng do đắp mặt nạ của cô trở nên trắng bệch, chết rồi, hèn gì khi đi ăn với học trưởng cứ thấy quên cái gì đó.

Thì ra là quên anh ta...con mẹ nó, dăm lao thì phải theo lao, diễn kịch tiếp là được.

"Tôi cho em suy nghĩ lại lần nữa." tính nhẫn nại của anh ít, không thể cùng cô một chỗ đùa giỡn, những chuyện cô quên anh muốn cô nhớ lại tất, không phải chỉ có chuyện này...

Nghe giọng nói lạnh lùng mát kiên nhẫn của Hắc Thần, cô nghĩ mình không nên đùa thêm nữa nếu không cuộc sống sau này mình sống không yên ổn.

Đình Đình trả lời: "Tôi nhớ rồi."

"Ồ, cuối cùng em cũng nhớ, chuyện là như thế nào, tôi cũng quên mất rồi."

"A vậy sao, tôi chỉ nhớ sáng nay ngồi ăn sủi cảo gặp phải một kẻ điên, còn cùng kẻ điên đó giành tô sủi cảo, anh ta đó còn bắt tôi trả tiền, tôi bấm bụng không chửi vào mặt của kẻ điên đó." anh ta muốn chơi, cô liền chơi chết anh ta.

Hắc Thần bên kia nghe cô kể, khuôn mặt đã đen hơn chữ đen, cô cứ nhấn mạnh "kẻ điên" đến ba bốn chữ. Đây chính là cô cố ý lợi dụng thời cơ để chửi anh, cô gái đáng chết, anh thật sự tức giận.

Bên này Hắc Thần tức giận đến run người, Đình Đình bên kia chửi đến sung sướng đầu óc.

"Cũng may, tôi gặp phải hoàng tử, chàng ấy còn mời tôi đi ăn..."

"ĐÌNH ĐÌNH..", lời nói của cô còn chưa nói hết, liền bị tiếng quát bên đầu dây làm cho hoảng sợ, hết dám nói.

Đúng như Hắc Thần nghĩ, cô vì vui vẻ cùng nam nhân khác liền không để ý đến anh.

Anh ghen tị, ghen tỵ với nam nhân đó được nhìn thấy cô mỉm cười rục rờ.

"Tôi không cho phép em nhắc người đàn ông khác trước mặt tôi, hiểu chưa?" anh sẽ không bao giờ cho phép người đàn ông khác có được cô.

Nghe câu nói của Hắc Thần, Đình Đình thấy vô lý đặng đặng, mạnh miệng hỏi:

"Tại sao chứ? Đây là quyền riêng tư cá nhân của tôi, Hắc tổng anh không có tư cách gì ngăn cản tôi.", tưởng mình là mặt trời của thế giới hay sao, cứ thích ra lệnh cho cô.

"Tư cách có, vì tôi là người đàn ông của em."

"Hả, cái gì?", lời nói làm cô cực kì sùng sốt, ngồi bật dậy, mặt nạ cũng bị rớt xuống, anh ta mới nói cái gì thế? Người đàn ông của cô? Anh ta bị điên thật rồi.

"Phải, em đã là người phụ nữ của tôi."

"Hắc tổng, anh đang nói nhảm cái gì vậy, tôi không có làm người phụ nữ của anh."

"Nói nhảm...", con mẹ nó, anh vậy bị nói là nói nhảm, cô gái đang chết.

"Tôi không nói nhảm, lần đầu tiên của em đã cho tôi." trong đầu anh hiện lên vết máu đỏ thắm trên chiếc giường trắng 3 năm trước, cô vĩnh viễn không được thoát khỏi anh.

"Hắc tổng, anh không được như vậy, ăn có thể an bậy nhưng nói không được nói bậy..."

"3 năm trước, tại khách sạn Night, phòng tổng thống..." hàng loạt liệt kê được Hắc Thần kể ra cắt ngang câu nói của Đinh Đình.

Lập tức trong đầu Đinh Đình hiện lại tất cả hình ảnh của ngày hôm đó, không sai cái gì, khuôn mặt cô càng thêm tái nhợt cho đến khi khuôn mặt yêu nghiệt đó hiện rõ.

Hắc Thần không lẽ...

"Là anh.."

"Phải là tôi, tôi thật...(nhớ em)" còn chưa nói hết, đầu dây bên kia truyền đến thanh âm tút tút.

Hắc Thần nghe thấy vậy không kiềm chế được đứng bật dậy, nộ khí toả ra xung quanh thân áo choàng tím đen.

Khốn kiếp, cô gái đáng chết này lại dám dập máy của anh.

Ngày mai gặp lại phải phạt nặng cô mới hả được giận.

Nhưng...sau khi Đinh Đình dập tđiện thoại của Hắc Thần, như bị ma đuổi gọi ngay lập tức cho Mía: "Alô, chị Mía."

"Chị đặt lại chi em về bay vào tối nay ngay lập tức."

"Em sao vậy? "

"Em gặp phải quý, chị giúp em đi, em muốn về ngay lập tức."

"Được rồi, lát chị gọi lại cho em."

"Dạ." sau khi nói xong, cô lập tức từ trên giường phóng xuống, sửa soạn quần áo, rồi nhận được điện thoại của Mía.

Hai cẳng cùng Mía vèo một cái liền lên máy bay, rời khỏi Úc...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Sân bay quốc tế thủ đô Bắc Kinh, ở cổng T2 người người ào ào đổ ra, chuyến bay từ nước Úc đến Bắc Kinh của hãng hàng không quốc tế vừa đáp xuống sân bay.

Bước ra là một cô gái tóc đen xoã tung, nhịp nhàng dao động theo từng bước đi của cô, chiếc áo hai dây Casual đồng băng cắt ra trắng, làm lộ ra bờ vai thon trắng nõn của cô. Kết hợp với chiếc quần jeans xanh biển, bao bọc đôi chân thon dài.

Tuy đơn giản được cô mặc trên người so với người mẫu mặc sarê còn đẹp hơn, quả thật ‘phong tình vạn chủng’.

Đúng là người đẹp mặc gì cũng đẹp, bộ trang phục này càng làm tỏa sáng vóc dáng xinh đẹp và quyến rũ của cô.

Kính râm to bản che đi phân nửa gương mặt trắng ngần, dưới cái kính râm to bản đôi môi đỏ mọng càng thêm hấp dẫn, đôi giày cao gót tinh tế trắng tinh hờ hững, gõ từng bước trên nền gạch nghe như tiếng trống dội vào lòng người.

Kế bên cô là một người phụ nữ tầm khoảng 30 tuổi trưởng thành, nhìn hành động của cô mà nhũn mảy cần nhân:

"Đinh Đình, em giờ đã là minh tinh nổi tiếng, mặc dù ở đây còn rất nhiều người không biết em, nhưng em xinh đẹp như vậy, em không sợ họ sẽ ồn ào sao. Chị mệt lắm."

"Haha, em chỉ muốn cảm nhận sự thay đổi sau 3 năm bằng đôi mắt không bị che bởi kính đen thôi."

"Haizz...mỗi lần em như thế, bọn con trai đều như muốn chết hết, lúc ấy chị luôn mệt đến không thể lết về nhà."

"Haha, bà chị của tôi ơi, tôi biết lỗi rồi, nào đi đâu nghỉ ngơi đây."

"Hừm, con nhỏ đáng ghét...chị đã đặt cho em và chị hai phòng ở khách sạn."

" A... vậy rồi, chúng ta về nghỉ ngơi, cái lưng của em sắp gãy rồi đây này."

" Haha, cho gãy chết luôn."

•

Trong xe chuyên dụng cho các ngôi sao, chị Mía hỏi Đình Đình: "Về nước rồi cảm thấy thế nào?"

Đình Đình hạ thấp kính xe xuống, hóng gió ban mai, nhẹ nhàng nói:

" Không có gì tuyệt bằng, quê hương nhiều năm thay đổi, rất nhớ."

Gió lướt qua từng kẽ ngón tay, cảm giác đó tựa như có thể nắm được, có thể tóm chặt làn gió trong tay.

Chị Mía nghe vậy, nhiệt tình gật đầu, chị là người cũng đã trải qua bị người thân vứt bỏ, không kiềm được hưng phấn." Chắc em định làm một vụ nổ thật lớn???"

" Đúng vậy, em phải làm sẽ tận tình đặt bom."

Ngày đó cô cũng có nói, đừng để cô sống sót trở về, nếu không cô bóp nát nát nát mạng sống chết tiệt của họ.

Trong 3 năm lưu lạc nơi đất khách quê người, cô đã trốn thoát không biết bao nhiêu cuộc đuổi giết do nhà họ Đình đứng đằng sau.

Giờ đây cô đã trở lại, không quá long trời lở đất cái Bắc Kinh này lên sao xứng với những kẻ luôn nhớ thương cô không dứt đây?

Là họ tạo cho cô thêm cơ hội, thì sao cô lại không tận dụng được cơ chứ?

Chị Mía nhìn Đình Đình mà nuốt nước miếng, vỗ vai cô nói:" Được, ai kêu bọn họ động vào bảo bối của chị. Bây giờ em là máy kiếm tiền của chị, nghỉ ngơi cho thật tốt, chị sẽ dẫn em đi chinh phạt tứ hướng."

" Ok."

" Hồi qua chị mới vừa nhận được một cuộc điện thoại. Họ muốn em làm đại diện cho tập đoàn của họ, dựa vào điều kiện họ đưa ra rất rất hấp dẫn, lương tháng 1 triệu vạn, họ cũng sẽ đầu tư nhiệt tình vào nhiều hoạt động của em..., nên chị đã đồng ý."

" Ủm, bọn họ còn nói gì nữa không?"

" Trong vòng 3 năm không được đưa đơn từ chức, sau 3 năm nếu muốn từ chức cũng phải bồi thường 1 tỉ vạn(*). Chị nghĩ với điều kiện hậu hĩnh như vậy. Làm sao có thể từ chức được chứ."

(*) 1 vạn = 10.000 (vnd) 10 vạn = 100.000 (vnd) 100 vạn = 1.000.000 (vnd)

" Hừm, giống như ăn cướp luôn rồi còn gì? Tập đoàn đó tên là gì?"

" À, là tập đoàn lớn mạnh nhất thế giới Hắc Âu."

"Đoàng.." trong đầu bỗng nổ ra tiếng sấm vang trời, đôi mắt to tròn của Đình Đình càng thêm trừng lớn nhìn chị Mía.

" Chị...chị nói cái gì? Em không nghe rõ."

" Chị nói mình kí hợp đồng với Hắc Âu, mà chủ tịch là Hắc Thần."

" Chị kí hợp đồng khi nào? Sao chị không nói em biết?"

" Chị có nói đấy chứ, ngày em đi ăn với học trưởng gì đó của em, chị nói là "chị đi kí hợp đồng cho em" chính em đã đồng ý."

Nghe chị Mía kể mà cô muốn khóc chảy ra nước mắt.

Nếu như chị nói đi kí hợp đồng với tên ác ma đó, thì em sẽ nhất quyết ngăn cản rồi.

Chỉ được từ chức sau 3 năm, mà phải bồi thường 1 tỉ. Đây chẳng phải hợp đồng bán thân sao chứ?

Mà nói đến Hắc Thần, bây giờ cô mới nhớ đến chuyện hôm qua hắn nói, tại sao đừng ai lại đụng phải ôn thần đó, khóc cũng không kịp nữa rồi.

Đã rơi vào tay giặc. Game Over.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11

"Đình Đình...Đình Đình...dậy...dậy ngay cho chị, lẹ đi đồ sâu ngủ. Con nhỏ này, chị chưa thấy ai lại ham ngủ như em, em đã ngủ từ đêm hôm qua đến đêm nay luôn rồi đấy...Hơ."

Âm thanh cằn nhằn vang lên từ một người phụ nữ tầm 30 tuổi, khuôn mặt hằn học vì khi đánh thức con nhóc này dậy còn khó hơn hái sao trên trời.

Sau bao lâu vẫn không thấy Đình Đình không cử động, khuôn mặt ngái ngủ như thiên thần như không nghe thấy cái gì.

Người phụ nữ đó thấy vậy, liền cầm cái gối đánh vài cái lên Đình Đình.

Đình Đình bị đánh đến giật cả mình mà ngồi phắt dậy, đôi mắt vẫn còn buồn ngủ mà híp lại, lấy tay chùi nước dãi chảy ra ngoài, mớ lời:

"Mía, chị đang làm cái gì thế, em đang ngủ mà."

"Ngủ...ngủ, em định ngủ đến bao giờ. Con sâu ngủ này, em dậy cho chị. Chị cho em hay chị mới dành được cho em một buổi quay quảng cáo, còn không mau nhanh chóng, đừng để người ta đợi."

Nghe được câu nói đó của chị Mía, Đình Đình giật mình lật đật ngồi dậy, như thể không tin rằng mình đã nghe cái gì.

"Chị nói thật không, mới về nước chưa được bao lâu liền có việc làm."

"Ừm...chị cũng không biết. Haizz nhưng mà được một đạo diễn nổi tiếng lớn như vậy mời, là em gặp may rồi đó."

"Nhưng..."

"Không có nhưng nhĩ gì hết, bỏ qua con mộng của em đi, lập tức xuống ngay."

"Dạ, vậy chị đây đợi em thay đồ."

°.°°(>_<)°°.

Buổi quay quảng cáo kết thúc tốt đẹp. Với tài năng và sự xinh đẹp của Đình Đình, khiến mọi người đều ưng ý tán thưởng.

Từ khi bên Úc cô được nhiều lời mời làm đại diện cho nhiều hành mã phẩm, nào là nước hoa, kem dưỡng...

Cô mà quảng cáo hàng phẩm nào y như rằng cháy hàng trong phút chốc. Vì thế càng ngày càng nhiều dòng sản phẩm đều muốn mời cô làm quảng cáo.

Nhưng cô không ngờ bên Trung Quốc cũng biết được điều đó, nắm bắt được cô về nước liền nhanh tay lẹ chân, không chờ đợi nữa.

Nhìn thấy trên mặt bọn họ đều nét cười vui mừng, cô liền bị xúc động. Lần đầu tiên trong cuộc cảm giác được mình được mong đợi.

Cả quá trình làm quảng cáo đến 8 giờ tối mới cũng kết thúc.

Hiện tại Đình Đình và chị Mía đều đói đến rã bụng, taxi dừng ngay một quán ăn bình dân bên đường.

Hai người liền gọi hai tô cháo nóng, 1 đĩa xiu mại và một đĩa đậu phụ thối(*).

(*) là món ăn vỉa hè nổi tiếng của Thượng Hải. Đậu phụ được để lên men, sau đó rán giòn, hấp, nướng hay hầm, ăn kèm với rau, thịt và tương ớt

Khoảng 1 tiếng sau, Đình Đình bỏ tô cháo xuống, nét mặt thỏa mãn mỉm cười khi lấp đầy bụng.

Lấy tay nhỏ vỗ vài cái lên cái bụng căng đầy, rồi cùng Mía thành toán xong rồi khỏi.

Đón taxi về khách sạn. Nhưng chiếc xe chỉ vừa chạy được nửa bánh liền bị chiếc xe khác vượt lên chặn đầu.

Taxi dừng lại đột ngột do quán tính Đình Đình ngã chúi lên đằng trước, đầu đập vào ghế lại phụ, vừa đau đớn vừa tức giận.

Không lâu sau ngước mắt nhìn chiếc xe trước mắt, khuôn mặt cô liền trắng bệch, vội vàng nói: "Chú, cứ chạy đi, chạy nhanh giúp cháu, đừng để ý đến họ.", cô căn bản biết chiếc xe đó là của ai.

Tài xế thấy cô nói vậy, cùng nghe theo phóng nhanh xe ngay.

"Đuổi theo ngay cho tôi, bắt cô ấy vào đây." một giọng nói lạnh lẽo tràn đầy tức giận ra lệnh. Cô gái đáng chết dám bỏ trốn, không có cửa đâu.

Thế là suốt cả chặng đường đến khách sạn vô cùng khó khăn đang xảy ra. Bây giờ trán Đinh Đinh toàn vạch đen, mỗi lúc một đậm.

Chứng kiến một chiếc xe taxi, một chiếc xe đua luân phiên vượt qua mặt nhau làm cô chảy mồ hôi hột.

Đến cả chị Mía cũng nhìn cô đầy nghi hoặc. Ngay lúc này.

"Reng" tiếng chuông điện thoại vang lên, cô lập tức lấy ra, nhìn hàng số liền sợ đến tê tái người. Run rẩy nhắc máy: "Alô"

"Tôi đếm đến 3, nếu em không từ chiếc xe đó bước xuống, lập tức tôi cho tống nó."

"1.." Đinh Đinh tựa như mình sắp mất đi sự sống, lo sợ lưỡng lự.

"2.." thanh âm bên đầu dây lạnh lẽo bức người, làm cô lo sợ, cô là một người nhát gan mà.

"3.."

"Dừng xe." hai chiếc xe lập tức dừng lại nhanh chóng, chủ tài xế muốn khóc ra nước mắt luôn rồi.

Ông làm ăn kiếm tiền trang trải cuộc sống, vậy mà chút nữa ông đã xuống uống rượu với Diêm đế rồi.

"Khuỳnh" cửa xe taxi được mở ra, Đinh Đinh bước ra, rồi quay nhìn Mía đang tròn tròn mắt trong xe.

"Chị, chị về trước đi, lát em sẽ về sau."

"Người đó là ai? Em tắc tội với ai thế?"

"Ác quỷ, ác ma, quỷ hút máu người, quỷ không nhân tính...", đây cô chỉ dám nói nhỏ với chị Mía, nhưng Đinh Đinh lại quên rằng điện thoại chưa tắt.

Người bên kia nghe cô chửi, tức giận đến đen mặt, cô gái đáng chết, cô đây là cố ý chửi cho anh nghe thấy.

"Đinh Đinh." anh giận dữ quát to, khiến Đinh Đinh nghe được liền giật mình. Lập tức gương mặt cô sợ hãi đến trắng bệch.

Tại sao cô lại không nhớ là chưa tắt điện thoại cơ chứ, vậy là hần ta đã nghe thấy...

Hắc Thần ngồi trong xe nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của cô, không hà con giận.

"Lại đây", nghe anh nói, cô càng sợ đến đó chẳng phải là đi chết sao chứ, cô không muốn đến, nhưng đôi chân của cô không nghe lời...

Hắc Thần nhìn thấy cô chậm chạp mãi chưa chịu bước tới, mây đen bao phủ, cô gái nhỏ này là đang muốn đùa giỡn với anh.

"Em mà không nhanh chóng, tôi đi xuống..."

"Không, tôi lên...tôi lên." nói xong chạy đến, "khuỳnh" cánh cửa xe đóng lại, chiếc xe lạng bánh rồi phóng vọt đi...

Lời văn ta chưa được trôi chảy mong mọi người thông cảm cho, ta sẽ cố gắng khắc phục

Chap sau mn muốn H ko?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: (H)

"Thả tôi xuống! Tôi muốn về với chị Mía!", Đinh Đinh thật cảm thấy không chịu nổi bầu không khí lạnh lẽo cứng ngắt này, kịch liệt xoay mở tay nắm cửa, đáng tiếc cửa xe đã khóa, chỉ phí công vô ích thôi.

"Câm miệng!" Đôi mắt sắc bén của Hắc Thần lạnh lùng liếc cô một cái, gương mặt đầy sự tức giận ấy đáng sợ đến mức cô buông lỏng tay ngay lập tức, toàn thân co rút lại, dựa sát vào cửa xe, kéo dần khoảng cách với anh không dám nhúc nhích.

Cô gái đáng chết! Sao lại cách xa như vậy, bộ dạng của anh hung ác lắm sao?

"Lại đây." Anh lạnh nhạt mở miệng, giọng nói nhất định không cho phép cự tuyệt.

Đinh Đinh bất động, trong lòng buồn bực muốn chết, tại sao! Tôi đã lên xe rồi anh còn muốn thế nào nữa! Đừng tôi sẽ nghe lời của anh. Nhưng mà...cô sợ hãi.

Hắc Thần cảm thấy ghét tính tình cứng đầu, cứng cổ, không nghe lời của cô bé này, trực tiếp kéo cô đang ngồi cạnh cửa đặt lên đùi mình, lập tức liền nhận phải sự kháng cự của cô, tiếp theo cô la toáng lên.

"Aaa.."

"Câm miệng." Hắc Thần lạnh lùng quát lên, trong mắt là sự tức giận đang dâng trào.

Con người đen láy của Đinh Đinh lập tức rung rung, hàm răng khẽ cắn vào cánh môi mềm mại, muốn khóc lại không dám khóc, bộ dạng bé nhỏ vô cùng uất ức.

"Mới hồi nãy mắng chửi người khác thích thú lắm mà! Sao bây giờ lại không dám nữa?", Âm cuối Hắc Thần hơi cao giọng một chút, lạnh như băng, một tay nâng cằm cô lên, trong lòng cực kì phiền não, cô bé đáng ghét sao lại khóc! Đáng về hung hăng liều lĩnh mắng chửi người lúc nãy, nào là quý này quý nọ đi đâu mất rồi?

"Tôi nào biết anh còn bắt điện thoại, nếu tôi biết đã không chửi to như thế.", uất ức khịt khịt mũi, gân cổ lên cãi lại.

"Cái gì? Em thử nói lại lần nữa?", tức giận lạnh mặt hỏi lại cô, cô gái đáng chết này còn dám cãi lại anh.

Đinh Đinh cảm thấy mình đúng là điên thật rồi! Sao lại cãi với người đàn ông này chứ? Nước mắt tràn ngập trong hốc mắt, dường như muốn chảy ra ngay lập tức.

"Không được khóc." cô gái này được làm bằng nước mắt sao, hễ có cái gì liền chảy nước mắt.

Đinh Đinh gạt mình lập tức ngậm chặt miệng, con nắc làm vai cô run lên, mặt đỏ lên vì lúc nãy uất ức.

Hắc Thần càng nhìn càng cảm thấy mình bị điên. Không hiểu sao lại coi trọng cô gái nhỏ này.

"Sau này còn dám nữa không?" Giọng nói đầy uy hiếp.

Hả? Dám cái gì chứ? Ngay cả khóc cũng không cho cô. Người ông này lại điên cái gì nữa đây.

"Tôi đã nói em là người phụ nữ của tôi, đã cấm em tiếp xúc với bất kể người đàn ông nào khác. Em có vâng lời?".

Ngày hôm qua anh đến dưới phòng trọ của cô, muốn tóm gọn tận ổ. Nhưng nào ngờ anh ôm cây đợi thỏ suốt 2 tiếng không thấy cô.

Anh cứ tưởng cô trốn anh ở trên phòng, tức giận đến nghiêng rằng, anh kêu Mạc Hàng đem cô xuống đây.

Mười phút trôi qua, anh rất nóng nảy, sắc mặt anh cực kì đen tối, nắm tay cảm bị bóp vang lên ken két, cô bé chết tiệt này đang làm cái quái gì thế! Còn chưa chịu xuống đừng trách anh không khách khí!

Lập tức thấy Mạc Hàng chạy nhanh xuống, Hắc Thần tìm kiếm bóng dáng nhỏ bé nào đó, nhưng không thấy.

Anh nghe Mạc Hàng nói tối qua cô đã trả lại phòng và rời đi. Anh tức giận đến tím mặt.

Kêu người điều tra rồi theo dõi cô, liền biết cô đã trở về Trung Quốc, lập tức mua vé bay nhanh nhất về.

Vừa đặt chân trở về, anh lập tức gọi điện thoại cho cô, cô không bắt máy, con giận càng thêm tăng cao đến độ người ở sân bay cũng phải tránh xa cả thước.

Vội vàng gọi hỏi người kia, cô ở đâu? Hắn ta nói cô đang quay quảng cáo, rồi gửi hình ảnh của cô cho anh.

Trong tấm hình người đàn ông từ đằng sau ôm lấy cái eo con kiến của cô, dí sát mặt vào gáy xinh đẹp của cô hừ hừ cái gì đó.

Về mặt của người đàn ông đó đặc biệt thỏa mãn.

Anh giận đến mức ném chiếc điện thoại cao cấp trong tay văng đi rất xa, đôi môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng, đôi con ngươi như căn hầm sâu hun hút dâng lên một tầng sương mờ ảo, lồng ngực không ngừng phập phồng, gân xanh trên tay nổi lên.

Bây giờ nghĩ tới, sắc mặt anh lập tức đen lại. Dùng tay nắm lấy cằm cô, hướng đến ánh mắt của anh, rồi nói:

"Nhớ kỹ, em là người của tôi, không được tôi cho phép thì không được tiếp xúc với bất kì người đàn ông nào! Càng không được để cho bất kì người đàn ông nào chạm vào em, biết không? Người đàn ông đó dùng mũi hửi vào gáy của em, tôi có nên cắt mất cái mũi của hắn ta không?"

"Đừng...anh ấy không liên quan, chỉ là quay quảng cáo.", không thể liên lụy đến người khác được.

"Em còn bệnh vực cho hắn ta, tôi mới là người đàn ông của em"

"Tôi mới không thèm, không thèm"

"Em dám nói lại lần nữa."

"Tôi không thèm, không thèm anh là...um.", lời nói chưa nói hết liền bị một đôi môi ngậm chặt rồi nuốt.

Đình Đình vùng vẫy kịch liệt, hai tay đánh đấm loạn xạ muốn phản kháng, nhưng quả đấm nhỏ đó đối với Hắc Thần luyện võ từ bé mà nói, chính là mèo con gãi ngứa, ngược lại còn có chút đùa giỡn mập mờ.

Anh gặm mút mãnh liệt chiếm đoạt, khiến cô cảm giác như mình sắp mất đi hơi thở, vừa định há miệng hít thở lại bị đầu lưỡi người nào đó tiến quân thần tốc, đánh mất một mảnh lãnh thổ cuối cùng.

"Oa..."

"Lão đại, đã tới"

"Khuỳnh" Tiếng cửa xe được đóng lại mạnh bạo, Hắc Thần rời khỏi đôi môi cô, kéo mạnh cô chạy thẳng vào biệt thự.

Sau khi vào trong, Hắc Toàn lập tức đè Đình Đình lên cửa mà hôn cuồng nhiệt. Quả nhiên cô ngọt ngào như anh nghĩ, cứ thế làm người ta mê mẩn, trong người Hắc Thần có một sự gấp gáp không thể đợi được nữa, bàn tay dần trượt vào bên trong áo len mỏng manh của cô.

"Ừm... Buông... Ra..." Đình Đình giãy giụa cơ thể không chịu nghe theo, người đàn ông này hôn quá mãnh liệt làm cô không thể thở nổi đến đỏ bừng mặt.

"Không được nhúc nhích!" Hắc Thần nổi giận quát, kể từ khi ăn sạch sẽ cô, ham muốn của anh so với trước kia tới nhanh hơn, chỉ cần nghĩ tới cô thì phía dưới liền có phản ứng, thật đúng là quái đản khiến anh buồn bực chết mất!

Lâu sau Hắc Thần luyện tiết buông cô ra, nhìn khuôn mặt đỏ bừng càng khiến anh miệng đắng lưỡi khô.

Đình Đình sau khi được anh bỏ ra, lập tức thở hổn hển không ngừng. Cô còn cảm nhận được vật nào đó rất nóng đang chọc vào bụng cô.

Cô không phải ngu ngốc, nên liền biết đó là cái gì.

"Thấy không, nó thật sự thích em, nó muốn em", giọng Hắc Thần trầm thấp nói, giọng nói tràn đầy mùi vị say mê vừa nói vừa đem bàn tay nhỏ bé đang đặt trước ngực anh, xuống vật nóng bỏng đang ngóc đầu.

"A..", nóng quá, giống như muốn làm phỏng bàn tay của cô vậy, sợ hãi vội vàng giựt tay ra, nhưng ai ngờ khi cô giựt khỏi, bàn tay còn ma sát một lần nữa với vật nóng.

Hắc Thần hít mạnh khí lạnh, khẽ gặm lên một cái vì bị kích thích. Đôi mắt bị tình dục làm nổi lên những tia máu tanh cuồng bạo, dường như giãy tiếp theo sẽ nuốt chửng cô vào bụng.

Tiếng vải vóc bị xé đứt khoát vang lên, "xoẹt", áo Đình Đình bị anh xé rách một mảng, cô hét lên "A!" một tiếng rồi vội vàng đưa tay ôm ngực, che đi nơi đây da kia.

Chống đỡ bên trên không lo được phía dưới, tiếng khóa quần bị kéo lại vang lên làm cô vội vã đưa tay ngăn cản, cũng chính vì một chút thời gian đó mà áo lót đã bị tháo ra rồi.

Hắc Thần chú ý đến nơi tròn tròn trắng trắng kia, mạnh mẽ kéo hai tay cô ra rồi kìm chặt, anh chăm chăm nhìn vào đôi gò bông trắng ngần của cô, bên ngực trái còn có một vết bớt tối màu, không chỉ không làm xấu đi, mà càng làm hai gò bông này thêm quyến rũ thêm đẹp đẽ.

Cúi đầu đưa lưỡi liếm lên vết bớt đó, liền nhận được người trong lòng một trận run rẩy, anh không kim được liếm thêm một cái, "Ừm" cô khẽ kháng kêu lên một cái, bờ vai nhỏ không kim được run bần bật.

Bàn tay sờ tấm lưng trần bóng loáng của cô, lưu luyến không muốn rút lại, trượt xuống khu vực bí ẩn cách quần lót, khoe miệng nâng lên một nụ cười tà mị.

"Em thích thể cơ mà.", anh không ngờ vết bớt này lại điểm nhấn cảm nhất của cô, nhưng anh lại càng yêu thích điều này. Cúi người mút mạnh lên vết bớt trước ngực cô, một tay kia chặt chẽ giam cầm cô trong lòng mình.

"A..", điểm nhấn cảm bị kích thích khiến cô không cầm lòng được rên lên một cái, uất ức khi bị anh trêu chọc, cả gan mở miệng tức giận: "Ác ma! Con má nó! Khốn kiếp!"

Từng lời từng chữ đều lọt vào tai của Hắc Thần, anh nở nụ cười gian manh, bộ dạng chửi người của cô gái nhỏ này anh rất thích, tiện tay vỗ bộp bộp lên cái mông tròn nhỏ của cô, nói: "Phụ nữ không được chửi bậy."

Nói xong, không cho cô phản ứng hai tay của Hắc Thần dùng sức tóm lấy vòng eo của cô dán sát lên người mình. Nhìn cô gái trần trụi trong lòng, bàn tay cố định sau ót của cô, cúi đầu chiếm lấy hai cánh môi mềm mại, hung hăng mút. Mút, gặm hết lần này đến lần khác. Cắn, sức lực to lớn giống như đang tuyên bố quyền sở hữu của anh.

Cô chỉ có thể là của anh! Là người phụ nữ của anh! Không ai được phép đụng tới!

Dục vọng đã căng cứng đến đau đớn, không muốn trì hoãn thêm nữa nhanh chóng ôm ngang cô lên trên phòng, mạnh bạo ném cô lên giường, tự tay cỡi đồ trên người mình rồi nhào lên.

Mọi người lấy lời văn đã trôi chảy hơn chưa ạ, mong mọi người ủng hộ và góp ý. (

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: (H)

"Bất kỳ người đàn ông nào dùng chỗ nào chạm vào em, tôi lập tức cắt đứt chỗ đó của hắn! Em xem cái mũi của hắn đã dùng ở chỗ này...tôi nên..." Giọng nói của anh giống như tới từ địa ngục hung dữ vô tình, bàn tay không kiềm xoa xoa ngay gáy của cô.

"Không...không phải...anh ấy chỉ...là bạn diễn của tôi...anh ấy cùng tôi đóng quảng cáo cho...bộ sưu tập nước hoa...của Pháp. Chúng tôi đặc biệt không như anh nghĩ." Đinh Đinh bị bộ dáng khát máu của anh dọa đến nỗi nói chuyện lắp ba lắp bắp.

"Hả, phải vậy không. Em nên biết tôi không cho phép em lừa dối tôi." Anh không muốn người phụ nữ anh coi trọng, suy nghĩ gì anh đều không biết.

"Tôi..." cô còn chưa nói hết liền bị Hắc Thần chen ngang.

"Hừ! Từ này về về sau đừng nói chuyện, đứng ở trước mặt của tôi nhắc tới người đàn ông khác, em chỉ có thể là của tôi! Nếu không..." Ngón tay của anh dọc theo cằm của cô từ từ đi xuống, cổ, xương quai xanh, cho đến khi đặt lên viên anh đào màu đỏ tím...

Xoa nắn thật mạnh, mang theo ý trừng phạt dày đặc, ngay sau đó dùng miệng ngậm, hung hăng gặm. Cắn, trêu chọc. Mút, cho đến khi nó cứng lên. Hai đinh đưng thẳng lên, tươi đẹp ướt át, quyến rũ người khác phạm tội.

Anh còn tranh thủ liếm, mút lên vết bớt ngay ngực trái của cô. Làm Đinh Đinh kiềm không được run lấy bầy.

Cơ thể không kiềm được sự khó chịu tốt cùng, cô đặc biệt xấu hổ, lần đầu tiên bị khinh bạc như vậy.

Mặc dù cùng Hắc Thần không phải lần đầu tiên. Nhưng lúc đó đầu óc không tỉnh táo, lại bị bỏ thuốc, nên không hề biết điều gì mà ngênh tiếp.

Bây giờ hoàn toàn tỉnh táo, không ngờ phản ứng cơ thể lại như vậy. Khó chịu, ngón tay nắm thật chặt tấm chăn, một mực cắn chặt đôi môi buộc mình không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Nhưng mặc dù như thế, cô vẫn cảm thấy chính mình sắp không chống đỡ được. Đột nhiên một vật nóng rực dán chặt vào chỗ riêng tư của cô.

Nơi đó, mạch đập nhảy lên khiến gương mặt cô đỏ ửng vì xấu hổ, lo lắng di chuyển xuống, lại phát hiện nó giống như lại lớn hơn một chút, cô bị dọa sợ không dám lộn xộn nữa.

Nhìn cô gái xinh đẹp nhỏ nhắn mềm mại đáng yêu cùng với làn da ửng hồng trước mặt, hầu kết của Hắc Thần không nhịn được chuyển động hai lần, tham muốn chiếm giữ của riêng càng thêm mãnh liệt, cô là của anh! Chỉ có thể là của anh! Đáng về dịu dàng mãnh mai thừa hoan nằm ở dưới người anh của cô chỉ có anh được quyền nhìn thấy! Đàn ông khác đừng hòng mơ tưởng!

Trong đôi mắt đen dâng lên sự tức giận khôn cùng, trừng phạt ngậm lấy một bên đầy đà, dùng sức cắn, lưu lại ở phía trên một dấu răng hồng hồng, ngón tay chậm rãi trượt xuống về phía rừng rậm kia.

"Đừng..." Đinh Đinh run rẩy mở miệng, nhưng giọng nói của cô căn bản không có một chút xú tác dụng nào, ngược lại có một dáng vẻ nhõng nhẽo nửa từ chối nửa hoan nghênh, tựa hồ đang nói ra một tầng ý khác.

Đinh Đinh kinh hoàng với chính mình, giống như tiếng kêu của mèo nhỏ, không hề muốn từ chối.

Cô khó chịu vận vẹo né tránh bàn tay nóng bỏng của anh. Cứ hễ anh dừng ở đâu liền đốt lửa ở đó, khiến cô một nửa từ chối, một nửa lại khao khát.

Đinh Đinh thấy cô thật sự đã điên rồi, tại sao lại có ý nghĩ này.

"Đinh Nhi ngoan, tôi sẽ...rất yêu em." Hắc Thần tà mị nhếch môi, toàn bộ khí nóng trong miệng phun hết vào bên tai nhạy cảm của Đinh Đinh chọc cho cô khẽ run một trận, không khống chế được liên tục thờ gấp.

Đối với phản ứng của cô, Hắc Thần cực kỳ hài lòng, ngón tay tà ác duỗi vào, tìm đúng chỗ nào đó rồi bắt đầu vận vào.

Kích thích đến nỗi Đinh Đinh không khống chế được khẽ ngấm nga. "Úm" một tiếng, ngay sau đó kịp phản ứng gào gào cắn chặt đôi môi, sao cô có thể không biết xấu hổ như vậy! Không biết thẹn như vậy! Rõ ràng mạnh bạo, dữ dội, mà cô còn cảm thấy... có chút xiu sung sướng như thế này sao...

Tiếp đó, Hắc Thần dùng tay đâm vào, khiến cô khó chịu mà cự quấy.

Đinh Đinh còn cảm giác như bị rách ra một lỗ hồng nhỏ, xót xa không chịu cho anh đưa vào, khẽ nức nở:"Đừng...anh đừng như thế."

"Bảo bối, ngoan, em muốn phải không?" giọng nói đầy mê hoặc của Hắc Thần rõ ràng đang câu dẫn hồn phách.

"Không...không phải..." cô lập tức phản bác lại, sao cô có thể muốn chứ.

Hắc Thần để mặc cô lí nhí bên tai, cho thêm một đầu ngón tay duỗi vào, Đinh Đinh lập tức tròn tròn mắt.

Khó chịu, đau đớn lắc lắc đầu, cự tuyệt không cho anh đi vào.

Hắc Thần bị cô ăn chặt không cho cử động, giang tà dụ dỗ: "Ng ngoan, Đinh nhi em thả lỏng đi." vừa nói xong anh ngấm lấy đôi môi của cô, mút mút, cắn cắn.

Một bàn tay còn lại nhàn rỗi đặt trên viên anh đào, nhéo một cái.

Đinh Đinh bị anh trêu chọc, kích thích làm cô há miệng thờ dốt. Hắc Thần thừa cơ hội liền đưa lưỡi vào khoáy đảo, đùa giỡn với chiếc lưỡi đinh hương của cô.

Thỏa mãn hút hết trận ngọt ngào xuống bụng. Viên anh đào bị cô nắn, đôi môi bị tóm lấy dần vào. Đinh Đinh không kiềm được mắt cảnh phía dưới.

Ánh mắt Hắc Thần biểu lộ vui vẻ, dùng hai ngón tay chuyển động thần tốc trong hoa huyết.

Trong nháy mắt, từng đợt từng đợt khoái cảm che lấp những cơn khó chịu trong cơ thể truyền đến, thẳng đến từng dây thần kinh trong người cô.

Tiếng rên rỉ của cô đã bị anh nuốt hết xuống bụng, một lúc sau, cô cố gắng kìm lại.

"Ng ngoan, đừng chịu đựng, rên lên."

Giọng nói của Hắc Thần mị hoặc khàn khàn, mang theo sức hấp dẫn trí mạng, khiến Đinh Đinh thiếu chút không chịu đựng nổi rên thành tiếng một lần nữa.

Nơi nào đó dưới bụng đã sớm kêu gào muốn xông vào, duỗi lưng một cái, xông vào...

Mặc dù đã dạo đầu đầy đủ, nhưng bởi vì đã 3 năm không cùng ai tiếp xúc, chỗ ấy vẫn còn rất chặt. Dồn ép khiến anh có chút không chịu nổi, thịt non bốn phương tám hướng chặt chẽ bao vây lấy anh, có một loại sáng khoái mất hồn.

"A....." Rốt cuộc trong nháy mắt lúc này Đinh Đinh bị xô xuyên qua kêu lên một tiếng, vốn là tiếng kháng nghị đau đớn, nhưng thanh âm nhỏ nhẹ nghe nũng nịu mất hồn như vậy.

Hắc Thần bị âm thanh quyến rũ, câu hồn của cô làm cho xương cũng mềm đi, động tác cũng càng thêm mãnh liệt, một lần so với một lần còn mạnh hơn khiến Đinh Đinh sắp không chịu nổi, móng tay cào mạnh lên cánh tay của người nào đó đang ôm chặt em mình.

Đau đớn lúc đầu đã từ từ bị một loại khoái cảm không nói nên lời thay thế, Đinh Đinh rất ghét mình như vậy, nhưng cố tình không thể ra sức, chỉ có thể nhẫn.

Giống như là một cuộc chiến mãi mãi không kết thúc, ép tới cô không thờ nổi, theo tần số rung động và thay đổi tư thế của anh mà cô thỉnh thoảng liên tục thờ gấp; thỉnh thoảng ngấm nga buồn bực. A, vui sướng trong cơ thể tựa như muốn nổ tung, truyền khắp cả người.

Từ trên giường lớn trong ngủ, rồi anh bế cô lên ngồi trên bàn, rồi lại ngay bệ cửa sổ, đến sofa dài. Đinh Đinh không biết anh muốn mình bao nhiêu lần, trong lòng cực kỳ căm ghét thể lực anh tốt như vậy! Anh là trâu hay sao?

Sau khi tất cả mọi chuyện đều xong, cô chỉ cảm thấy gân cốt cả người mình sắp gãy, nhất là phía dưới, đau đến cô không thể khép hai chân lại.

Cô mệt mỏi đến nỗi không mở mắt lên nổi, căn bản không có hơi sức mở miệng nói chuyện, mê man ngủ thiếp đi.

Mặc kệ để anh ôm cô vào phòng tắm, tắm sơ sài rồi được anh ôm nắn trên giường.

Khi đang mơ màng, chắc là đang trong mơ, cô thấy Hắc Thần dịu dàng hôn lên trán cô một cái rồi: "Chúc bảo bối ngủ ngon." rồi ôm chặt cô trong lòng rồi mới ngủ...

Mọi người thấy cảnh H này sáng khoái không?

Đây chỉ mới là bắt đầu.

Nếu có gì không vừa ý, mong mọi người ủng hộ và góp ý cho Tiêu nữa nhé. Nớ vote và follow (@^.^@)gg

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Sáng ngày hôm sau, sau khi Đinh Đinh tỉnh lại, như thói quen lười biếng giang hai tay ôm chặt gối ôm, dụi đầu che đi ánh sáng ban mai chiếu vào.

Nhưng hôm nay có cái gì đó sai sai. Gối ôm mềm mại của cô sao lại trở nên cứng như vậy.

Mơ màng mờ mắt, mắt vừa mới tiếp xúc với "gối ôm thịt" trước mặt thì đầu óc lập tức tỉnh táo bởi vì giật mình.

"A..", sợ hãi la toáng lên một tiếng, vừa tranh thủ kéo chăn tránh xa người trước mặt ra.

"Câm miệng", Hắc Thần nhìn hành động của cô, liền không vui, nói tiếp: "Nhìn em tràn trề tinh lực như vậy, xem ra hôm qua tôi chưa dùng đủ sức lực."

"Không...không phải...tôi đi thay đồ...", nói xong bước chân xiêu vẹo chạy vào phòng tắm, đóng cửa một cái "rầm", khuôn mặt của Hắc Thần càng thêm đen, cô như vậy là muốn va vào mặt anh đó à?

Nghĩ ra mình cũng muốn đi tắm, bước chân xuống giường, nắm đồ xoay cửa. Xoay xoay vài cái nhưng cứng ngắc không có dịch chuyển.

Chết tiệt, cô gái nhỏ này lại khoá cửa không cho anh vào.

"Cốc...cốc" tiếng gõ cửa vang lên, Hắc Thần nói vọng vào: "Đinh nhi, em mở cửa ra cho tôi."

"Không được, tôi đang tắm."

"Tôi cũng muốn tắm, ngoan tôi tắm cùng với em." Anh khó được dịu dàng nói.

Đinh Đinh bị câu nói làm cho giật cả mình. Nhìn trên người mình toàn dấu vết hoan ái của tối qua.

"Tôi sẽ không làm gì em" giọng nói càng ngày càng tăng thêm sức lực, tất nhiên anh đang sắp hết kiên nhẫn.

"Gạt người! Sao tôi có thể tin lời anh nói được chứ?"

"Không cho kháng nghị!" Hắc Thần bị cô huyền não có chút không biết làm sao, anh không có kinh nghiệm dụ dỗ phụ nữ qua, cũng không biết lúc phụ nữ nũng nịu phải xử lý thế nào, anh cảm giác mình đã đủ dịu dàng, từ nhỏ đến lớn anh còn chưa bao giờ ăn nói khép nép như vậy với ai bao giờ, con mèo hoang này không những không cảm kích, còn nói anh gạt người!

Nghĩ đến hôm qua, anh đòi hỏi cô quá nhiều. Nhớ đến bộ dạng khóc cầu xin của cô làm anh đau lòng. Nếu không anh đã đập cửa xông vào rồi.

Bên trong truyền đến tiếng tắt nước. Anh nghĩ là mèo hoang nhỏ đang đi ra mở cửa cho anh vào tắm chung.

Trong lòng không kiềm được sự vui sướng lan toả. "Cạch" cách cửa phòng tắm được mở ra. Một cái đầu nhỏ từ trong ló ra ngoài.

"Anh vào đi, tôi tắm xong rồi.", nói xong, cô giương mắt nhìn anh. Thấy khuôn mặt anh ục xuống khó chịu.

Cô không biết anh lại phát khùng gì nữa, rõ ràng muốn tắm thì cô đã nhường phòng tắm cho rồi. Còn thể hiện vẻ mặt như thế này. Bộ cô thiếu tiền anh hay sao?

Trong lòng thăm thẳm lưỡi, một thân áo choàng tấm lượt qua, chân chưa bước được nửa bước liền bị một cánh tay của ai đó cầm lấy rồi dồn ép vào tường.

Cô giật mình định la lên một tiếng, lại bị một đôi môi khác ngậm lấy, trần trọc cắn mút. Nuốt lấy một trận thom tho xuống bụng.

Không khí bị cướp mất, Đinh Đinh dùng tay dấm vài cái lên ngực anh, bụng cô bị cái đó chọc nóng muốn thùng luôn rồi.

Dường như giờ phút này cô lại trở về thời điểm lúc đầu, không được tôn trọng tùy ý nhục nhã, mặc cho người khác muốn làm gì thì làm, không có nửa phần cảm giác an toàn, tựa như là một món đồ trần trụi, vừa vô dụng vừa đáng thương.

Vành mắt đỏ ửng, sống mũi cay cay. Khịt khịt "ô...ô".

Hắc Thần đang thoả mãn hút hết chất ngọt trong miệng cô, đến khi ném phải cái gì đó mặn mặn rơi xuống không ngừng.

Anh mới lưu luyến bỏ cô ra, nhìn mặt mũi của cô đỏ bừng, đôi môi vì bị anh mạnh bạo cắn mút cũng bị sưng lên.

"Đang tốt lành, khóc cái gì?" Hắc Thần có chút bất đắc dĩ, cô gái này đúng là làm bằng nước, động một chút là khóc bù lu bù loa.

"Ô..ô..ô." uất ức tích tụ, Đinh Đinh không kìm nén được liền khóc lớn lên.

Hắc Thần thấy cô khóc sòng khóc chết, liền bị một trận hoang mang, rối bời.

"Đinh Nhi...đừng khóc...đừng khóc, ngoan anh sẽ yêu em" vừa nói bàn tay vừa cần mẫn lau đi nước mắt chảy.

Nhìn cô vẫn khóc nhiều không ngừng, lập tức lạnh giọng cảnh cáo:" Em mà còn khóc nữa, anh sẽ tiếp tục hôn."

Liền không khóc nữa, nâng đôi mắt dầm lệ mông lung ngậy ngốc nhìn người đàn ông ở trước mắt, mở miệng, "Anh..."

Bộ dạng lấp bắp nói không thành lời tội nghiệp của cô. Hắc Thần vừa bực mình vừa buồn cười, đưa tay捏 một cái trên gò má phồng nộn của cô.

"Đau.." Đinh Đinh bất mãn trừng mắt liếc người đàn ông, nhỏ giọng lầu bầu nói:" Ác ma thích bắt nạt người khác."

Bàn tay của Hắc Thần nâng chiếc cằm thon gầy của cô lên, tròng mắt đen không hề chớp mắt nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, hình như có gì đó đang chậm rãi chảy qua, từng chữ từng câu dạn dò:" Về sau em dọn về Lan Đinh Uyển này sống chung với tôi đi."

"Không, không được, tôi còn có việc để làm, không thể bây giờ." nhanh chóng trả lời lại, không phải cái gì anh cũng ra lệnh cho cô được.

" Em không được cãi lời tôi.", anh không cho phép cô trốn đi nữa, 3 năm qua là thời gian dài, không cho phép giây phút nào cô tách khỏi anh.

" Không được, cho dù anh có nói như thế nào cũng không được, nếu có thể tôi sẽ về buổi tối." sau khi nói xong, cô sải bước lách người qua Hắc Thần.

Nhìn thấy trên giường có một túi đồ liền biết là cho cô. Tự nhiên như không mặc đồ trước mặt anh.

Sau khi tất cả xong xuôi, xoay người lại liền nhiệt thấy khuôn mặt không vui của ai đó.

" Cách xa với những người đàn ông khác, không cho hấn ta chạm vào em, cho dù chỉ là một cọng tóc, nên biết rằng em là người phụ nữ của tôi, hiểu chưa?"

Năm này Tiêu đã lên lớp 12 rồi. Học sinh năm cuối cấp, nên sẽ chăm chỉ học hành nhiều hơn.

Nên vì thế Tiêu sẽ ra chương lâu, nên mong mọi người thông cảm và ủng hộ. Cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

" Em cùng tôi đến tập đoàn."

" Tại sao?"

"Bây giờ em đã là nhân viên của tập đoàn được tôi đầu tư nên cũng đến cho mọi người biết..."

"Được thôi."

"Nhớ bây giờ tôi đã là sếp của em, tôi nói gì em đều phải nghe, tôi sẽ tăng lương cho em."

"Hả? Tăng lương? Thật không? Anh phải nhớ lời anh nói cho tôi, hiểu chưa?", sau khi nói xong, Đinh Đinh vui vẻ nhảy chân sáo đi trước.

Hắc Thần phía sau thấy biểu hiện cô như vậy, liền không vui, tại sao cô gái nhỏ này lại mê tiền như thế? Chỉ là tăng lương, có cần vui vẻ như vậy không? Còn vui vẻ hơn ở bên cạnh anh. □ □

* Toà cao ốc tập đoàn Hắc Âu.

Tại phòng họp rộng lớn, tất cả ghế đều đầy đủ người ngồi, đợi khoảng 5 phút sau, ôn thần đáng e ngại nhất của bọn họ đã bước chân tới.

Tất cả mọi người đều nhanh chóng đứng dậy, nghiêm túc nghênh đón.

Trong mỗi tâm hồn của nhân viên ở đây, phòng họp là nơi mang lại nhiều nỗi đau và nỗi sợ hãi nhất.

Nhưng hôm nay, gương mặt của ôn thần này lại có vẻ ôn nhu hơn thường ngày. Điều gì đã xảy ra?

Cho đến khi đi sau ôn thần là một giai nhân nghiêng nước nghiêng thành nào đó, theo sau bước vào thì mọi người mới biết được nguyên nhân.

Người xưa thường nói "Anh hùng không qua ái mỹ nhân." thật sự đúng đắn.

Thử nhìn mà xem, một tổng tài thường ngày lạnh lùng như băng, vậy mà hôm nay lại ôn nhu như nước trước người đẹp này.

Ôi trời, sếp của bọn họ còn tỏ ra ga lăng mà kéo ghế cho cô gái đó ngồi nữa. Ôi, có phải bọn họ đang nằm mơ hay không?

"Mọi người ngồi xuống đi.", giọng nói lạnh lùng vang lên.

Từ khi Đinh Đinh theo Hắc Thần bước vào. Hắc Thần đã cảm thấy không vui với ánh mắt của bọn nam nhân trong đây.

Ai chẳng biết Đinh Đinh xinh đẹp. Nhưng cô là người phụ nữ của anh, ai cho phép bọn họ được phép nhìn?

"Đây là Đinh Đinh, về sau sẽ làm đại diện cho tập đoàn của chúng ta, mọi hiểu chưa?"

"Tan họp." Nói xong, Hắc Thần không nhanh không chậm ôm chặt Đinh Đinh vào lòng như đánh dấu chủ quyền rồi đi khỏi phòng họp đến phòng tổng thống.

Một tay Hắc Thần vẫn ôm chặt lấy eo của cô, còn một tay mở lấy cánh cửa, rồi cùng Đinh Đinh tiến vào.

"Reng." tiếng chuông điện thoại vang lên, Đinh Đinh lấy tay vỗ vãi cái lên ngực anh, nhằm kêu anh bỏ ra cho cô nghe điện thoại.

Từ khi rời khỏi phòng họp, anh cứ ôm chặt cô không buông, khiến cho nhân viên trong tập đoàn nhìn chằm chằm, cô xấu hổ sắp hồng rồi.

Hắc Thần mặt mày không vui, vẫn không bỏ cô ra mà ôm cô đi thẳng đến bàn làm việc, để cô ngồi trên đùi mình.

Nhìn bộ dạng không đoái hoài gì đến lời nói của Hắc Thần, cô chỉ đành bất lực lấy điện thoại ra nhấn nghe.

"..."

"Ừ, tôi biết rồi, gặp nhau ở đó."

"Tút...tút"

"Hắc tổng, tôi có việc bận cần đi gấp." quay mặt nhìn anh, nhẹ nhàng nói.

"Không cho." mới ngồi với anh được một chút, liền muốn đi, cô chán ghét anh đến như vậy?

"Ngoan, tôi đi rồi tôi sẽ về, được không?"

Nghe câu nói của cô, Hắc Thần liền nhú chặt mày không vui, cô đang dỗ dành em bé sao, đáng lẽ lời này phải là anh nói với cô, sao bây giờ lại đổi ngược rồi.

" Em nhớ lời em nói."

" Ân." nghe thấy anh đã đồng ý, cô vui vẻ trả lời một cái. Định thoát khỏi ngực anh, nhưng bị kéo lần nữa.

Tương như anh đối ý, sự vui vẻ ban nãy liền dập tắt, bậm môi tức giận nhìn anh.

Hắc Thần trông thấy đáng vẻ xù lông lên của mèo con liền phì cười. Hai bàn tay cung chiều mà nhéo nhéo gò má phẫn nộ của cô.

" Hôn tôi một cái, mới cho đi."

" Chỉ vậy thôi."

" Chứ em muốn nhiều hơn? Tôi nghĩ em sẽ không sẽ không đi nổi."

" Không..không phải." giật mình phản bác lại.

Hôn thì hôn, cô sợ ai chứ. Đề nén sự xấu hổ, áp mặt từ từ gần đến anh, bất chợt tương đầu liền nảy ra ý tưởng.

" Anh nhắm mắt lại đi."

" Tại sao? " cô gái này rõ ràng là muốn làm anh chờ đến chết hay sao? Anh muốn hôn cô.

" Tôi xấu hổ." nghe câu trả lời của cô, anh lập tức bị chọc cho phì cười.

" Anh mà cười, tôi liền không hôn, nhắm mắt lại." thẹn quá hóa giận, dùng tay đấm lên ngực anh, nhưng ai ngờ ngực cứng như đá, chỉ tổ làm đau tay, nhăn nhó xoa xoa.

Thấy anh đã nhắm mắt, mỉm cười gian manh, dùng hai tay nắm lấy vai anh, từ từ áp mặt lại, há miệng ra cắn mạnh vào môi anh một cái.

Nhiệm vụ hoàn thành, Đinh Đinh lập tức bật dậy khỏi người anh, chạy vọt đến cửa, như nhớ ra cái gì, quay mặt lại nhìn, liền thấy khuôn mặt của ai đó nhăn nhúm khó chịu, trên môi còn bị một vết sưng to.

Đinh Đinh liền vui vẻ hết sức, không tạm biệt mà đi luôn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Đinh Đinh vừa ra ngoài không lâu, Hắc Thần liền kêu Mạc Hàng vào.

" Cậu kêu người đi theo cô ấy, xem cô ấy ở đâu, gặp ai?"

" Dạ."

- -----(@^.^@)-----

"Xin chào Đinh tiểu thư, Tuyệt tiểu thư đang đợi cô."

"Ừm, cảm ơn cô, phiền cô lấy cho tôi một Hot Chocolate Toffee Almond(*)"

(*) Sôcôla, hạnh nhân, kem tươi, kẹo marshmallow.

"Vâng."

Đinh Đinh bước chân đến chiếc bàn trong góc, rồi xuống đối diện với người phụ nữ trẻ.

"Ngồi xuống đi đừng làm người khác chú ý." Đinh Đinh ngăn cản ý định muốn đứng lên gật đầu chào của người phụ nữ kia.

" Cảm ơn chủ nhân." người phụ đó cung kính nói.

" Sao chủ nhân về nước, không nói cho bọn tôi biết?"

" Vì chuyện đột xuất nên, không thể nói. Bọn họ bên đây khỏe chứ?"

" Dạ rất tốt, cho đến ngày hôm đó, chúng tôi được chủ nhân cứu sống, mạng song này của Lâm nhi đều do chủ nhân định đoạt..."

" Ly Hot Chocolate Toffee Almond của tiểu thư.", Đinh Đinh mỉm cười cảm ơn một cái, đợi phục vụ đi xa, cô mớ mớ lời hỏi:" Sau này cô định làm gì?"

" Chủ nhân, cho Lâm nhi theo bảo vệ ngài, Lâm nhi tình nguyện làm trâu làm ngựa của ngài."

" Đừng nói như vậy, tôi luôn xem mọi người là người thân của tôi, về sau đừng gọi tôi là chủ nhân gì nữa.."

" Chủ nhân..." Tuyết Lâm nghe được câu nói của Đinh Đinh, liền xúc động muốn khóc

" Suyt.", ngăn cản lại lời nói Tuyết Lâm sắp nói ra." Được, về sau cô sẽ là quản lý của tôi. Chúng ta đi gặp chị Mía nói chuyện."

" Dạ...Cảm ơn chủ...Đinh Đinh."

"Cạch." cánh cửa phòng khách sạn được mở, Mía đang ngồi trên sofa thần sắc lo lắng, nhưng khi ngược nhìn lên, liền vui mừng khôn xiết.

" Đinh nhi, chị vui quá, em vẫn nguyên vẹn." vừa nói, cô vừa xoay Đinh Đinh qua qua lại lại xem có vết thương nào không.

" Không phải em đã báo bình an chi chị rồi sao?" Đinh Đinh bị đáng vẻ của Mía chọc cười.

" Ừm, nhưng chị vẫn lo. A...đây là?"

" Đây là Tuyết Lâm, sau này sẽ cùng chị làm việc, người của em."

" A, được thôi. Tuyết Lâm, hân hạnh được làm việc chung với cô, tôi là Mía."

" Chào cô, tôi sẽ nỗ lực bảo vệ cho chủ nhân..."

" Chủ nhân?" kinh ngạc với cách xưng hô kì quặc của Tuyết Lâm, Mía liền quay mặt như ngơ ngác.

" Chuyện đó em đã kể cho chị nghe rồi mà."

" A, được rồi, Đinh Đinh buổi chiều em có một buổi quay quảng cáo cho một bộ sưu tập váy dạ hội đấy. Và tuần sau chị đã dành cho em một bộ phim rất hay."

" Cảm ơn chị, đóng xong quảng cáo, em sẽ cùng Tuyết Lâm sang Anh hai ngày, bên đây sẽ giao lại cho chị giải quyết."

" Ok.."

- ---- (@^.^@) ----

"Bốp..bốp...Hảo, Đinh Đinh cô làm rất tốt, mong sau này chúng ta sẽ tiếp tục hợp tác."

" Cảm ơn đạo diễn, tôi về trước đây, ở đây mọi công việc đều giao cho chị Mía làm chủ đi."

" Được, tạm biệt Đinh Đinh."

- ----(@^.^@)-----

" Tuyết Lâm, bao lâu nữa thì lên được?"

" Thưa chủ nhân, khoảng 20phút nữa máy bay sẽ cất cánh. Tôi cũng đã điện thoại cho bọn người bên kia rồi."

" Ừm, cảm ơn cô Tuyết Lâm."

" Không, đây là trách nhiệm vì chủ nhân, xin chủ nhân đừng nói điều này."

" Phi...Tuyết Lâm coi chừng có căng thẳng như thế, tôi đều coi mọi người là người nhà của tôi."

" Tuyết Lâm thay mặt mọi người cảm ơn chủ nhân."

" Được rồi, ngồi ở đây đợi đi."

" Dạ." Cung kính trả lời một cái, Lâm Tuyết nhớ đến ngày hôm đó.

- ----(@^.^@)-----

Cùng thời điểm, tại một phòng họp của tòa cao ốc Hắc Thị.

"Tan họp." giọng nói chứa đựng nhiều vui vẻ chất chứa của Hắc Thần vang lên.

Anh nhớ con mèo nhỏ nào đó sắp chết luôn rồi. Bây giờ mà về anh có thể lấy liền cô hay không, anh sẽ ôm cô vào lòng mà hôn cuồng nhiệt, nhằm trả đũa chuyện hồi sáng.

Lấy điện thoại ra, định gọi cho cô, liền thấy hơn mười cuộc gọi của thuộc hạ, là người anh lệnh đi theo dõi Đinh Đình.

Còn có thể mẩu một tin nhắn qua: cậu chủ, Đinh tiểu thư đặt vé bay sang Anh, 6 giờ tối sẽ xuất phát.

Hắc Thần mới nhìn thấy được tin nhắn này, trong nháy mắt sắc mặt âm trầm xuống, hai tròng mắt rực lửa, môi mím thành một đường thẳng, cả người không kiềm chế được tản ra con thịnh nộ.

Cô gái đáng chết! Em muốn rời khỏi tôi đến như vậy? Tôi đã tóm được em, em cũng đừng hòng trốn thoát được tôi.

Gấp gáp nhấn vào tên "Bé cưng" trong danh bạ, mặt đen như đất nòi lắng nghe tiếng chuông điện thoại của đầu dây điện thoại bên kia.

"Ai đó á?"

"Em dám không lưu số điện thoại của tôi, gan em to bằng trời rồi phải không dám bỏ trốn khỏi tôi. Nhân lúc này, còn có cơ hội, lập tức trở về bên cạnh tôi ngay. Tôi không cho phép em đi, trở về mau.."

"A, anh là Hắc Thần? Tôi bước vào cửa soát vé rồi, có gì nói sau...Tút..tút.."

"Đinh nhi...Đinh Đình..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

"Đinh nhi...Đinh Đình...", dấm tắt điện thoại của anh, đã 31 tuổi đầu chưa bị ai ngắt điện thoại, vậy mà cô lại dám, hơn nữa 3 lần không hơn không kém.

Bấm số điện thoại của Mạc Hằng:" lập tức mua cho tôi vé đến Anh."

Em đừng mong thoát được tôi...

* Luân Đôn, Anh.

"Đạo này mọi người sống ở đây thế nào?"

"Nhờ phúc khí của chủ nhân, bọn tôi đều được hưởng lây, sống rất tốt."

"Ừm, vậy thì tốt, Bạch Lưu đâu rồi?"

"Anh Bạch đang trên đường tới, mời chủ tử ngồi nghỉ ngơi."

"Cạch..."

"Chủ nhân... Xin lỗi vì đã về trễ."

"Thôi được rồi, Bạch Lưu, tôi đều xem mọi người là người thân nên không cần câu nệ mấy cái tiểu tiết này.", Đinh Đình nghiêm túc nhìn vào từng đôi mắt của mọi người nói.

"Mọi người ăn tối chưa, tôi và Tuyết Lâm có mua rất nhiều đồ ăn ngon." nhắc đến đồ ăn Đinh Đình liền vui vẻ, bọn người Tuyết Lâm, Bạch Lưu nhìn vào dáng vẻ của cô mà cười tươi.

Bản chất tham ăn của chủ nhân bọn họ vẫn không thay đổi.

"Chủ nhân, chúng tôi có chuyện muốn nói với cô." Bạch Lư tiến lên một bước thay mọi người nói.

"Ừm...xít...muốn nói cứ nói." Đinh Đinh cắt một miếng xoài chua chát, xuyết xoa nhãn mặt cho phép.

"Bọn tôi muốn theo chủ nhân về Trung Quốc."

"Phải đó, An nhi cũng muốn theo chủ nhân, muốn tận lực làm việc cho chủ nhân." Tuyết An cũng hùng hổ nói theo.

"Mọi người đều muốn như vậy sao?"

"Dạ phải. Anh Bạch Lư, An nhi, cả mọi người nhiều năm đã bên cạnh chủ nhân, để chủ nhân một mình sống ở đó, chúng tôi không yên tâm. Bây giờ chị Tuyết Lâm cũng bên cạnh chủ nhân, nhưng càng nhiều người chị Tuyết Lâm đỡ phần nào. Mong chủ nhân đồng ý.", Tuyết An mong đợi, bước lên kéo tay áo của Đinh Đinh.

"Thôi được, ngày mốt đều cùng nhau về, mọi người sắp xếp cả đi. À về sau không cần phải gọi chủ nhân này, chủ nhân nọ. Kêu bằng tên cả đi."

"Nhưng mà..."

"Không nhưng nhị gì hết, ăn tối thôi, ta đói qua rồi."

"Dạ..." Bọn người Tuyết An vui vẻ trả lời, bọn họ rất quý chủ nhân, ý định muốn đi theo chủ nhân được chấp thuận, càng khiến họ vui mừng.

Bạch Lư thường ngày lạnh lùng, nay được Đinh Đinh đồng ý, nét mặt cũng hoà hoãn hơn. Cùng bọn Tuyết An vào phòng bếp.

"Oa...no quá..Đề ta rửa chén cho.." Đinh Đinh vui vẻ vỗ cái bụng đã căng tròn.

"Không được, chủ nhân sao có thể làm những chuyện này, để An nhi làm cho."

"Thôi được rồi, nếu đã xong rồi mọi người liền nghỉ ngơi đi, ta đi khách sạn đầu đường nghỉ ngơi."

"Chủ nhân, ở đây đi, An nhi sẽ nhường giường cho cô."

"Thôi được rồi, ngay cả giường ngủ cũng nhường thì làm sao nghỉ ngơi tốt được, không cần ta đi ngủ đây."

"Dạ..."

"Reng.."

"Nói."

"Lão đại, Đinh tiểu thư đang ở khách sạn bậc nhất của London, số phòng là 116."

"Biết rồi." Hắc Thần mặt mày lạnh tanh dập điện thoại. Bước chân đến quầy tiếp tân, nói: "phòng 116."

Cô tiếp tân lúc đầu còn không hiểu, không lâu sau thấy vẻ mặt của ai đó tức giận, liền mới biết rồi gạt đầu một cái.

Người đàn ông trước mặt là người nằm trong "danh sách đen" cần phải phục vụ vô điều kiện, nếu không cho dù khách sạn hạng nhất đi chăng nữa cũng chết không chỗ chôn.

Hắc Thần đen mặt quay người, nhanh bước chân vào thang máy, được đưa lên tầng 6, đi thẳng đến cánh cửa để bảng 116.

"Cốc...cốc" tiếng gõ cửa vang lên, Đinh Đinh bên trong vừa mới tắm xong một lúc, trên người vận một áo choàng tắm trắng, thoải mái sấy khô lại mái tóc đã gội.

Nghe được tiếng gõ cửa, cứ ngỡ là Tuyết Lâm hoặc Tuyết An tới, nên không có nhìn mắt mèo ở cửa. Lập tức mở cửa, nhìn thấy người trước mắt nụ cười liền bị dập tắt.

Còn Hắc Thần tinh tường bắt gặp dáng vẻ đáng lẽ vui vẻ của cô khi gặp anh liền xìu xuống.

Cô đang chờ ai? Nam nhân? Còn ăn mặc như vậy muốn vượt tường sao? Suy nghĩ này khiến anh tức giận không cùng. Mạnh mẽ kéo cô đi vào ép chặt cô lên cánh cửa.

"A...um...um." giật mình la toáng lên một tiếng, liền bị anh dùng mọi chặn lại hôn cuồng nhiệt.

Đôi môi đỏ mọng bị anh cuồng bạo, hết cắn rồi mút, anh còn dùng lưỡi cào quết trong khoang miệng của cô.

Cho đến khi cô không còn đường khí, lập tức dùng tay vỗ mạnh lên ngực anh. Nhưng khổ nỗi, ngực anh quá cứng, vỗ bao nhiêu cũng như gãi ngứa. Cũng may anh cũng cảm nhận được đánh lưu luyến bỏ ra.

Nhìn khuôn mặt đỏ như trái táo của cô, anh cũng không hạ được con giận. Ghét bỏ lấy tay nhéo gò má phồng nộn của cô, tiện tay làm nó biến dạng.

Tất nhiên sức lực đàn ông luôn lớn, với anh đây là nhẹ nhàng nhưng với cô rất đau, đau đến nỗi chảy cả nước mắt.

Hắc Thần thấy biểu hiện của cô, liền hốt hoảng vội vàng bỏ tay ra, nhìn có mà của cô đỏ lên, liền thương tiếc tiếc bụng mặt cô lên hôn lên.

"Mèo con không đau, không đau nữa...", nhẹ nhàng dỗ dành cô gái nhỏ, nếu bây giờ nhân viên trong tập đoàn mà thấy liền bị dọa cho giật mình.

Đây đâu phải là tổng tài trừng phạt nhân viên mà giống như đang dỗ dành bà xã nhỏ làm nũng.

"Sao anh lại đến đây?", để mặc anh cho anh xoa xoa má cô., mở miệng hỏi.

"Em trốn tôi, bực mình liền đi tìm", nói đến đây tức giận liền dâng trào.

"Trốn anh? Không phải tôi nói đi có công việc à?"

"Nếu như thuộc hạ không báo cho tôi biết, tôi không gọi cho em. Thì em cũng không nói cho tôi biết.", anh đã rất tức giận đấy.

"A, lúc đó chỉ nghĩ đến công việc, nên không nhớ ra anh."

"Em nghĩ có nên chuộc tội với tôi không?"

"Chuộc tội?"

"Phải, hôn tôi một cái.", giọng mạnh chỉ tay hay môi của mình, mong đợi.

"Chỉ một cái."

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: (H)

Thôi được rồi, hôn thì hôn, cô sợ chắc, do cô chỉ cao đến gần vai của anh, nên cô đành nhón chân lên, hướng đôi môi hôn "chụt" lên môi anh một cái.

Ở thời điểm cô định bỏ anh ra, thì cả người liền bị anh ôm vào trong ngực.

"Anh muốn làm....." Còn chưa nói xong, môi anh liền chạm vào cái miệng nhỏ hồng nộn của nàng, còn dùng răng nanh khẽ cắn.

Cô thử phản ứng, lại phát hiện chính mình bị anh ngăn chặn vô kế khả thi. "Hôn em cảm giác vẫn mê người như thế, thật ngọt ngào....."

"Anh bỏ tôi ra.." Mặt cô đỏ hồng ngượng ngùng, nhưng vẫn không quên phản đối, nhưng lại ở đáy mắt anh thấy được một chút tia sáng không biết là sùng nịch hay trào phúng.

"Em thật thom"

"Anh biến ngay cho tôi.", cô xấu hổ đến đỏ bừng mặt, luôn nói đây là lần đầu tiên gần gũi với phụ nữ, nào là cô là người đầu tiên của anh, đều là xạo chớ.

Miệng lưỡi quý quyết như vậy, hẳn phải là bậc thầy tình trường mới đúng.

"Làm sao có thể biến, anh đâu phải là thần tiên.", cô muốn đùa giỡn, hão, anh giỡn với cô.

"Hừm, vậy anh mau rút đi."

"Hừm, đồng ý, anh sẽ cắt làm cơ thể của em..." sau khi nói xong, anh liền ôm chặt cô vào lòng rồi xuống hôn cô ngấu ngiến.

Không được! Nhất định ngăn cản. Đinh Đinh há mồm định cắn lên đôi môi của anh, nhưng ai ngờ lại vừa vặn làm cho hắn "thừa nước đục thả câu".

Đầu lưỡi của hắn giống như con rắn khiêu mở hàm răng của cô, bá đạo xâm nhập cái miệng nhỏ của nàng, cùng cái lưỡi phấn hồng dây dưa.

"Đừng....."

Đinh Đinh lập tức bị dọa ngây người, cũng bởi vì rất kinh ngạc, cho nên Hắc Thần đưa tay trực tiếp vuốt ve bộ ngực vừa khéo léo vừa đáng yêu của nàng sau lớp áo choàng tắm khá dày, dục vọng không chút khách khí lại bốc lên.

Mới đầu là vì muốn cảnh cáo con mèo nhỏ này một chút, cho nên cố ý dùng phương thức này đến bắt nạt nàng, muốn cho nàng hiểu được mãi mãi đừng nghĩ đến việc trốn khỏi anh, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Nhưng bây giờ anh lại bị dụ dỗ.

"Không được như vậy....." Nàng thở gấp phản kháng, thân mình cũng không tự chủ xụi lơ ở trong lòng hắn, thở gấp phù phù.

"Không được sao? Như vậy không phải thực thoải mái sao?"

Thoải mái cái đầu cha anh! Buông tôi ra.

Hắn đưa bàn tay to bắt đầu thật chậm rãi khinh nhu, ngón tay nhẹ nhàng cời thất lưng ra, áo choàng tắm ra không bị bó buộc tự do rơi xuống đất.

Giờ đây cả vóc dáng nhỏ nhắn trắng như trứng gà bóc của nàng đều hiện lên, chỉ riêng ở phía dưới được che bởi quần lót hồng nhạt.

Chứng kiến đôi gò bồng trước mặt đang run rẩy sợ hãi, nhất là nụ hoa hồng hồng kia bị anh nhìn đến dựng đứng.

"Đinh nhi, em có biết vết bớt này của em, đáng yêu lắm không."

Ngón tay thon dài vẽ từng vòng tròn ở vết bớt tối màu nho nhỏ của cô, sau đó ôn nhu dùng môi lưỡi mút liếm, sau đó thân thể của cô cảm thấy một trận phấn khởi run rẩy, hô hấp càng ngày càng dồn dập.

Khốn kiếp! Anh rõ ràng biết điểm mẫn cảm nhất của cô là ở vết bớt đó, rõ ràng anh đang muốn khi dễ cô.

"Không cần..."

Nàng khẽ cắn đôi môi hồng nộn kiềm hãm tiếng kêu ngân nga của mình,

Trong lúc đó một tay kia cũng chậm rãi dời xuống, đi tới giữa cặp đùi đang kẹp chặt của nàng.....

"A..."

Nàng mới há mồm, lập tức bị hắn hôn trụ, hắn hút môi của nàng, nhắm nháp trong miệng nàng ngọt ngào.

Tay hắn cũng thừa cơ ở quần lót của nàng mà vuốt ve, rất nhanh, ở nơi hắn âu yếm bắt đầu hơi ướt át.

Hắn hiểu được nàng đã muốn động tình, xuân tâm nhộn nhạo.

Hai chân của nàng vô lực hơi hơi mở ra, làm hắn càng thêm nắm chắc cơ hội xâm nhập từ phía trên quần lót, tìm được đóa hoa ướt át.

"A!"

Tay hắn chỉ đụng chạm một chút, đóa hoa nhỏ của nàng đã sớm trướng nóng biến cứng rắn lại, tia chớp khoái cảm đánh tới làm nàng run rẩy một chút, sau đó thật thoải mái.

Không! Đinh Đinh bắt lực phe phẩy đầu, ý đồ phản đối lửa nóng trong cơ thể đang rục rịch.

Cái miệng của hắn cũng không nhàn rồi, nằm ở trước ngực của nàng, há mồm hút mạnh đầu ngực của nàng.

"Cởi áo giúp anh." cô tựa như bị thôi miên, hai tay nhanh chóng cởi chiếc áo sơ mi đen quăng xuống đất.

Cả quá trình anh gục xuống vàng tai của cô liếm láp thềm thường. Chứng kiến con mèo nhỏ trong lòng vì khoái cảm mà run rẩy, lại tiếp tục mê hoặc: "Cởi tiếp thất lưng."

Cô cũng làm theo, thấy cô nghe lời hai ngón tay nhéo ngay nụ hoa nhỏ xinh như đang tán thưởng.

"Mèo con, cởi tiếp quần."

"Quần nhỏ." đến khúc này cô bắt đầu do dự, nhìn cái đó đang thẳng đứng kiêu ngạo hướng đến cô.

Khuôn mặt liền đỏ bừng như táo chín, ngược đôi mắt ngập nước nhìn anh.

Nhìn biểu hiện nũng nịu của cô, cái của anh đã trưởng đến đau đớn, nhìn, phải nhìn, phải dụ dỗ được con mèo này.

"Ngoan, cởi ra anh sẽ cho em thoải mái."

"Không chịu. Lớn quá." cô nhất quyết không chịu, thoải mái cái gì, rất đau thì có.

Ngược mắt nhìn xuống cái đó, càng này càng lớn làm sao có thể chui vào người của cô được.

Hắc Thần chứng kiến vẻ mặt ghét bỏ khi nhìn đồ của anh. Cái này sau này lúc nào cô cũng sẽ xài chúng, vậy lại ghét.

Lập tức không nói tiếng nào, ôm chặt cô vào lòng hôn thấm thiết.

Nhưng cô quá đỗi cứng đầu, vùng vẫy chống đối, làm cho bộ ngực tròn trịa cọ xát với anh.

Càng khiến dục vọng càng bốc lên nghi ngút. Bất ngờ anh ôm ngang cô lên, bước chân tiến đến chiếc giường rộng lớn rồi ném cô xuống.

Cô vừa định lùi ra sau vài bước, liền bị hấn bắt được, sau đó kéo người cô đến trước mặt hấn.

"Chờ một chút! Không cần làm vậy đâu..."

Nam nhân cường tráng trong vòm ngực lớn đang ôm lấy thân thể mềm mại của tiểu nữ nhân, cái tỷ lệ nam lớn, nữ nhỏ này làm cho chính cô cảm thấy giống như một con thú nhỏ đang bị vây bởi móng vuốt của một con sói lớn. Anh tức giận nhanh chóng cởi chiếc quần lót duy nhất trên người cô xuống, mạnh mẽ vỗ bốp bốp lên cái mông tròn mịn màng của cô.

"A..." đau quá, anh ta lại nổi điên cái gì vậy.

"Mèo con, anh sẽ làm cho em thoải mái." sau khi nói xong, anh cúi xuống hôn vào môi cô, nụ hôn mang cả dục vọng cùng chiếm giữ.

"Ừm..." đôi môi bị tóm lấy hôn ngấu nghiến. Giống như đã thú đói khát nhiều ngày, đang tận hưởng con mồi của mình.

Cô còn có thể cảm nhận rõ ràng được hơi thở lửa nóng nam tính của hấn phả phất trên ở trên mặt hấn, mà thân thể hấn thì đang hoàn toàn cùng với da thịt của nàng tiếp xúc một chỗ.

Lòng ngực cường tráng bóng láng, cùng với cơ bắp mạnh mẽ rắn chắc kia đang bao vây quanh một thân thể yếu mềm, phảng phất như nàng đang hoà vào thân thể hấn, cứ như vậy cảm nhận khát vọng mãnh liệt nữ tính trong nàng, nàng kim lòng không được vận vẹo thân thể của mình một chút. "Buông ra!"

Hấn chẳng buồn để ý đến kháng nghị của nàng, ngược lại còn tận tình hôn nàng, nàng muốn giãy dụa thoát khỏi sự hỗn loạn này.

Nhưng sao lúc này lý trí của nàng vừa có trong nháy mắt đã như tan biến vào khoảng không vô chừng, trời đất đảo lộn, nàng giờ chỉ có thể gặt gao bám lấy hai bàn tay hấn, để giúp bản thân nàng không mê muội vào một khoảng mê say ngày càng tăng vọt kia.

Hắc Thần không thể dừng nụ hôn, cô quá đỗi ngọt ngào làm cho anh luyến tiếc không rời, như thể cả đời này hôn nàng dường như không đủ.

Hấn dồn dập thờ dục, ngừng lại trên khuôn mặt trắng hồng của nàng, nhìn thấy nét xấu hổ của cô gái nhỏ, khuôn miệng anh đào nhỏ nhắn bị hấn hôn đến sưng đỏ, hấn nhất thời cảm thấy trong chính cơ thể mình đang quay cuồng không chỉ vì dục vọng đơn thuần mà còn có một loại cảm giác khác làm hấn khát khao hơn, đó chính là tình cảm của nàng.

"Mèo con..." Giọng nói hấn khàn khàn trầm thấp, tựa như một dòng nước ấm rót vào trong cơ thể cô, làm nàng quên cả hô hấp, mất cả phản kháng.

Cô đang chìm đắm! Chìm đắm vào đôi mắt nâu mê người của anh, làm cô không khống chế được chính mình, cô chỉ có thể cảm thấy thân thể kiên cường lại rắn chắc của hấn, ấm áp lại cường tráng đang gặt gao bao bọc lấy cô.

Tay hấn lại chạm vào hai quả bóng đào của cô, hơn nữa xoa bóp lung tung hai nhũ hoa nhỏ nhắn, làm cô cảm thấy từng đợt dòng điện làm tê dại cả tứ chi của cô.

Hấn há miệng cắn lấy hạt đậu đỏ run run, dùng sức hút, một tay kia cũng vuốt ve quả đào trắng nõn, cô nhìn không được hít thật sâu một luồng khí lạnh.

Lại một thân nữa anh mê luyến mút mạnh lên vết bớt của cô.

Cô cảm thấy thân mình lại khát vọng hấn mà run rẩy không ngừng, mà bàn tay hấn lại tham lam sờ soạng mỗi tấc da thịt mịn màng của nàng.

Khi tay hắn lướt qua cái bụng bằng phẳng của cô, mang theo ngọn lửa nóng bỏng, cũng mang thân thể cô hướng theo hắn, cái miệng nhỏ lại ngậm nga một tiếng mê người, tay nàng bắt được cánh tay hắn, ngăn cản hắn không được có động tác đòi xuống.

"Đừng..."

"Ngoan, thả lỏng người." mỉm cười gian manh nhìn cơ thể của cô một tầng mây hồng đáng yêu.

Yết hầu chuyển động lên xuống, cái đó tưởng đến đau đớn.

"Tiểu yêu tinh..." nói xong anh cúi xuống hôn êm môi cô, bàn tay to của hắn dám thâm nhập vào giữa hai chân nàng, làm nàng trước không ngừng lắc đầu kháng cự rồi sau đó dùng động tác cự tuyệt, hắn vẫn bá đạo âu yếm vùng đất cấm thân bí của nàng.

"A...um...Hắc Thần...đừng..."

"Ngoan, gọi ông xã." mê hoặc dụ dỗ, chỉ là muốn kêu sớm một chút, anh chờ đợi đến phát thèm rồi. Nhưng mà cô gái cứng đầu quá, vẫn không chịu mở miệng.

Không vui, dùng tay vân vê ngay quả đào nhỏ bên dưới, Đinh Đinh không kiềm được khoái cảm, cong người rên lên một cái.

"Kêu ông xã..."

"Ông xã...um." Hắc Thần vừa nghe cô gọi mình, giọng điệu nũng nịu như mèo con làm tâm của anh cũng mềm nhũn.

Khi thấy anh hấp tấp tự cởi bỏ quần của chính mình. Cô liền vô tình nhìn trúng cái đó...

Mà cô phát hiện, khi cô lơ nhìn trúng, của hắn tự nhiên trở nên càng thêm lớn hơn, cô lập tức chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm, căn bản không thể di động.

Lúc cô phát hiện ra mình đang thất thần, hắn đã liền động thủ tách đùi cô ra, không chút thương tiếc hung hăng tiến vào cô, một trận mãnh liệt đau đớn truyền đến.

Cô còn không kịp kêu đau, hắn đã muốn cuồng liệt ở trong cơ thể cô lướt động, mà hắn thô lỗ làm nàng cơ hồ muốn ngất đi.

"Gọi ông xã...hừm...", bên dưới còn đang điên cuồng vận động, mồ hôi chảy ra không ngừng xuống ngay đôi gò bồng mềm mại.

"Ông xã...đừng...nhanh quá..." Nhìn khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt lộ giọt lệ trong suốt của cô, càng thêm thêm đậm đáng yêu, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một tia thương tiếc.

Cúi đầu, hắn há miệng cắn lấy nhũ hoa phần hồng của nàng, một tay kia không ngừng xoa bóp, ý đồ phân bố chú ý trên thân thể để từ đó nàng sẽ không phải chịu đau nhức.

Trong căn phòng khách sạn hạng A, một lớn một nhỏ quấn quýt cùng nhau một chỗ, cho đến khi Hắc Thần cúi đầu hôn phủ khuôn mặt ửng hồng của cô, cho cô một cái hôn thật sâu, tiếp theo cô cảm thấy thân mình hắn đột nhiên cứng đờ, sau đó gầm nhẹ một tiếng như dã thú, trên người cô cũng một trận run rẩy....

Xuân dịch trợn mắt không có đường để chảy ra. Hắc Thần thỏa mãn ôm chặt cô vào lòng, cái đó của anh cắm sâu trong hoa huyết của cô, ngủ tới sáng.

Yahoo, hôm nay viết hơi ghé, chẵn (2310 từ), quá dài.

Hết lễ rồi nên chap này tặng cho mn về sau sẽ đăng rất chậm. Cuối chap mà nên phải chăm chỉ học mới được.

Mong mn đọc truyện của ta vui vẻ, nếu có gì không vừa lòng, mong ủng hộ và góp ý cho. À, đọc xong nhớ vote nhé, để ta biết sẽ nỗ lực hơn.

__Cảm Ơn__

__Xuân__

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Bình minh lại bắt đầu vươn lên lần nữa, những ánh sáng ban mai len lỏi vào rèm cửa rồi chiếu lên hai thân hình, một lớn một nhỏ còn ôm nhau ngủ chiếc giường lớn.

Người phụ nữ cũng từ từ có phản ứng. Lười biếng dụi đầu vào vòm ngực của người đàn ông. Cảm thấy bị vật gì đó đè nặng. Khó chịu um một tiếng, dùng cùi chỏ nâng người lên.

Bực dọc nhìn cái chân của ai đó đang gác lên người mình. Không nhưng tính tình xấu xa mà tướng ngủ cũng xấu xí như vậy.

"Dậy rồi.", Hắc Thần ôn nhu nhìn Đinh Đình hỏi, bàn tay tóm đầu cô để đối diện mặt mình, hôn ngay lên đôi môi đỏ mọng của cô một cái.

"Buông ra, tôi muốn đi tắm."

"Được, chúng ta cùng tắm.", Hắc Thần sung sướng đề xuất với cô.

"Đừng...không được..." sau khi nghe anh nói, Đinh Đình liền bị dọa cho sợ hãi, lấp bắp từ chối.

Dáng vẻ sợ sệt của cô liền làm Hắc Thần không vui, lạnh lùng hỏi: "Tại sao không được, cơ thể của em có chỗ nào anh chưa nhìn qua."

"A...anh...anh mau cấm miệng.", đỏ bừng mặt lập tức quay người qua dùng tay bịt miệng của anh lại.

Vô tình đôi gò bồng mềm mại chạm vào lòng ngực rắn chắc của anh. Hai mắt bắt đầu trở nên âm u, tầm tối nhìn cô.

Yết hầu lên xuống, bộ phận ở dưới đang rục rịch ngẩng đầu chạm vào bắp đùi của cô sau đó thân thể cô cứng đờ.

Tức tốc định rời khỏi cái ôm của anh. Nhưng...lại không như ý nguyện. Cổ tay của cô bị lôi kéo lại, cơ thể không giữ được thăng bằng mà ngã phịch xuống.

Hắc Thần chồm người lên, đem cô đặt dưới thân, giọng nói khàn khàn đầy mê hoặc mờ lờ: "Là em quyến rũ anh...", nói xong ôm lấy cô hôn điên cuồng.

Thế là bọn họ lại cùng nhau náo loạn đến chiều tối.

6 giờ tối, tại khách sạn hạng A, Luân Đôn.

Trong phòng tắm vọng ra tiếng nước chảy, từ hình ảnh phản chiếu mờ ảo của tấm kính, là một người đàn ông to lớn, lưu loát tắm sạch sẽ.

Thời điểm này bên ngoài, trên chiếc giường size king. Tắm chăn đen huyền bị đá nhàu nhĩ sang một bên, chỉ kịp che được bờ mông căng tròn của người phụ nữ.

Phía trên là một cơ thể chi chít dấu hôn, chiếc gối nằm màu đen được hai cánh tay ôm lấy mà ngủ say.

Không lâu sau, cô bị cơn đói bụng đánh thức, lờ mờ nằm ngửa trở lại, vươn vai một cái, mắt còn mờ chưa lên, cái miệng đỏ mềm mại còn chấp chấp vài cái như khi nãy mơ đến đồ ăn ngon.

Cô còn chưa nhận thấy rằng, hiện giờ chỗ nào đó đang khơi khơi xuất hiện không được che giấu. Làm cho ai kia cứ mãi đứng nhìn ngay dựa vào tấm kính phòng tắm miệng đắng lưỡi khô.

Những phong tình quyến rũ không muốn thức dậy của cô làm Hắc Thần nảy sinh một sự thèm khát đến không ngờ, một đợt khô nóng đang tích tụ nơi hạ thân, tự dằn vặt là sẽ không chia sẻ cô cho ai khác, sẽ không để ai thấy được phong tình đáng yêu của cô, cô là của anh, là người phụ nữ của anh, cả phong tình hoặc cơ thể xinh đẹp của cô cũng chỉ duy nhất là của anh, nên ai có ý định dụ dỗ cô thì đừng trách anh tuyệt tình.

Từ sau khi 3 năm trước cô bỏ đi, anh luôn nhớ thương đến cô, anh kêu thuộc hạ tìm cô, nhưng bao nhiêu lần bọn họ đều là tay trắng, anh rất tức giận, lần đầu tiên trong đời anh lo sợ mất một người phụ nữ, cho đến bây giờ gặp lại cô, cảm xúc cùng là lần đầu tiên của anh chính là vui mừng, rồi đến cảm giác muốn chiếm đoạt cô cho riêng mình.

Thoát ra khỏi suy tư, định tiến đến giường đánh thức cô dậy, liền chứng kiến một cảnh làm anh sôi sục máu huyết.

Bên này thì Đinh Đình nào biết như vậy, chỉ cảm thấy ở ngực mát lạnh, xoa xoa vài cái cho ấm.

Hắc Thần thầm chửi một cái cô gái đáng chết cô đang vô ý quyến rũ anh sao, cô không biết hành động xoa xoa chỗ gò bồng đó làm anh cũng...muốn sao.

Đang mãi chăm chăm nhìn vào đôi gò bồng. Chưa kịp dời mắt đi liền nghe thấy tiếng hét của ai đó.

Ngước đầu lên nhìn thì thấy cô đã ngồi dậy, tóc tai bù xù xỏa ngang lưng, khuôn mặt ngái ngủ vẫn chưa hết càng làm cô vài phần quyến rũ, bàn tay vẫn để ngay chỗ đó, vô tình xoa xoa vài cái, xác định gò bồng vô cùng tự nhiên mà "thoải mái" tuyệt vọng vô ngần để hai tay xuống giường, nhìn chòng chọc vào "kẻ thù" phía trước, túm lấy chặt che lại cảnh xuân, rồi sau đó quần quanh người, bước chân xuống giường lập tức bên dưới truyền đến một trận đau

nhức muốn rách người.

Không thèm để ý đến anh, Đinh Đinh một thân quần chần, bước chân khó khăn đến vali, lấy một quần áo rồi vào phòng tắm.

Như nhớ ra điều gì, quay lại quần áo kẹp vào vách, một tay cầm chặt cái chần, một tay vươn lên che mắt anh lại. Ngắm ý là không được nhìn cô tắm rồi quay người đi.

Nhìn bộ dạng vội vàng vàng của cô, Hắc Thần phì cười một cái, cũng đi mặc quần áo.

Khoảng 15 phút sau, Đinh Đinh cũng tắm xong, trên người cô vận một chiếc áo phong rộng thùng thình dài đến bắp đùi, cùng chiếc jean đùi vải mềm. Chân trần trắng trẻo bước ra liền thấy Hắc Thần mặc vest chỉnh tề đứng đợi ngay cửa sổ.

Từ nhỏ đã là người học võ, nên nghe được tiếng bước chân nhỏ nhẹ phía sau liền biết là cô. Quay người lại thì bắt gặp bộ dạng này của cô.

Làn da hồng hồng vì vừa tắm xong, đôi chân vừa thon vừa dài đều lộ ra. Chỉ riêng cái áo cô mặc vừa rộng vừa dài, tay áo cũng vừa vắn bao bọc đến cùi chỏ nên không đến nỗi nào.

Không vui lành lặn nói: "Thay bộ khác đi, ăn mặc như vậy lỡ có ai nhìn thì sao?", nhất là đàn ông.

Có ai nhìn chứ, có một mình kẻ biến thái như anh thôi: "Anh chuẩn bị đi đâu à?"

"Ừm, bây giờ anh phải đi công việc, anh có kêu bữa tối cho em, ngoan ở yên đây lát anh sẽ về.", sau khi nói, anh tiến đến hôn chụt lên môi cô một cái rồi rời đi.

Hắc Thần vừa rời đi không lâu, người phục vụ liền đem đồ ăn lên.

"Làm phiền cô bỏ tất cả đồ ăn này vào hộp giúp tôi, đây." vừa nói cô vừa đưa cho cô phục vụ một tờ tiền, nói tiếp: " lát tôi sẽ xuống lấy ở quầy tiếp tân cảm ơn cô.", anh ta kêu cô ở lại là cô phải ở lại sao, chán đến mức xương của cô.

Người phục vụ đó thấy tờ tiền đó liền vui mừng sung sướng gật đầu trời rồi đi. Nó bằng toàn bộ lương một tháng của cô.

Trong lòng cô thầm ca ngợi Đinh Đinh, không những xinh đẹp mà còn hào phóng. Vẻ đẹp của cô ấy đến cả cô là phụ nữ cũng bị cuốn hút, quá đỉnh.

"Chủ nhân, chúng tôi đã sắp xếp tất cả mọi việc rồi, chừng nào thì xuất phát."

"Ừm, vậy ngay chúng ta ngày mai đi. Nhưng khi có người ngoài đừng gọi tôi là chủ nhân, cứ gọi tên của nhau."

"Dạ."

"Về bên đấy, mọi người có cần tôi giúp điều gì thì cứ nói, cứ xem tôi như em gái ruột thịt mà nhờ vả, chúng ta đã nương tựa sông bao nhiêu năm, tôi sẽ không bạc đãi mọi người."

"Chủ nhân..." nghe được lời nói của Đinh Đinh, đám người Bạch Lưu như không thể nhận được ân huệ liền quỳ rạp xuống, tôn kính gọi.

"Ày... Mọi người đừng cứ căng thẳng như vậy có được hay không? Mai mốt không cho phép quỳ như vậy nữa. Không được cãi lệnh, gọi Đinh Đinh đi. Bạch Lưu..."

"... Đinh Đinh.", Bạch Lưu cuối cùng cũng gọi được.

"Tuyệt Lâm."

"Đinh Đinh." Tuyệt Lâm không do dự gọi, vì cô đã làm quen được một ngày trước rồi.

"Tuyệt An." Đinh Đinh càng nghe càng hăng, bọn họ với cô đã như anh em ruột thịt chung một dòng máu, nghe bọn họ gọi tên như có một dòng nước ấm chảy vào tim, cô hạnh phúc..

"Đinh Đinh.." Tuyệt An càng không thể tin được mình vừa gọi tên của chủ nhân, lần đầu tiên trên đời cô thấy có một chủ nhân đối tốt với thuộc hạ như vậy.

.....

"Tốt, tất cả đều rất ngoan, thôi các anh chị đều nghỉ ngơi đi, em về ngủ đây, bye bye."

"Đinh Đinh, để anh tiễn em." Bạch Lưu không an tâm, mở lời đề xuất.

"Thôi, Bạch Lưu anh không cần như vậy, ngủ đây đủ giấc đi, rồi mai ta xuất phát."

Chương 20

"Cạch" cửa phòng khách sạn được mở ra, Đinh Đinh rút rờ ló đầu vào, thấy trong phòng đèn vẫn tối om liền biết Hắc Thần chưa về.

Thở phà ra một cái, bước chân vào đóng lại cánh cửa, bật đèn sáng lên, khi quay qua liền giật mình đến nhảy dựng lên khi thấy một cục đen thui to đùng đang ngồi trên sofa.

"A...sao anh trở về không bật đèn lên, làm giật cả mình."

"Em đi đâu bây giờ mới về?" Anh ngồi đó với khuôn mặt lạnh băng, ánh mắt rét buốt phóng tia điện đến cô.

"Tôi xuống dưới đi dạo một chút."

"Đi đâu, em đi xuống dưới mà ăn mặc như thế này." anh có thể tưởng tượng được có bao nhiêu người đàn ông nhìn chăm chăm vào đôi chân trắng nõn của cô.

"...", không buồn biện minh, Đinh Đinh cô lần đầu tiên nhìn thấy một người đàn ông nói nhiều như vậy.

"Sao? Sao lại không nói nữa, tôi đã nói là em không được đi đâu, ở đây đợi tôi về cơ mà.", từ đầu đến cuối Hắc Thần vừa nói vừa một mực nhìn chăm chăm vào Đinh Đinh.

Sau khi nói xong, thấy cô không phản ứng cái lại, nghĩ rằng cô đang ăn năn nhận lỗi, ai ngờ không lâu sau cô nhấc chân bước vào phòng tắm không một lời nói.

Cô đóng cửa lại, cô khoá trái cửa, rồi tiếp theo là tiếng nước vòi sen nhỏ tí tách xuống sàn vang vọng ra bên ngoài.

Tức thì lúc đó khuôn mặt Hắc Thần liền đen hơn đít nòi.

Anh mới biết lúc này không phải cô hối lỗi mà chê anh phiền nên làm biếng phản ứng lại.

Khốn kiếp, cô là đang đùa giỡn với anh? Được, vậy thì anh cũng sẽ giỡn với cô.

Lấy điện thoại bấm số gọi cho ai đó.

"Đem chìa khoá phòng tắm của phòng 116 lên đây."

.....

"Cốc...cốc" tiếng gõ cửa vang lên, Hắc Thần bước chân ra mở cửa. Không đợi người phục vụ phản ứng liền ngang ngược giật lấy chìa khoá, đóng cửa một cái rầm.

Hắc Thần không nhanh không chậm cởi toàn bộ quần áo, trần truồng như nhộng bước tới mở cửa phòng tắm.

Đinh Đinh ở bên trong đang nhàn nhạ, thoải mái ngâm mình trong dòng nước ấm. Bị tiếng mở cửa làm cho giật mình, bưng mắt nhìn thẳng đến cửa.

Liền thấy một cơ thể đẹp đẽ cao lớn vạm vỡ phơi bày trước mắt cô.

Có phải người đàn ông này bị điên hay không! Lại có thể lột sạch đồ của mình rồi đứng trước mặt cô như vậy, nhưng mà____

Thứ đồ chơi phía dưới của anh đúng là to khủng khiếp! Mặc dù đã lĩnh hội "sâu sắc", nhưng tính chất hoàn toàn khác nhau, lúc trước bị lệnh phải cảm qua một lần, không mang lại cảm giác mãnh liệt đập vào thị giác như bây giờ.

Giờ phút này, nó giống như kinh thiên lôi trụ, làm cô sợ đến cuống quýt che mặt lại xoay đi chỗ khác, Đinh Đinh liền biết chuyện gì sắp xảy ra với mình.

Nhanh tay xối toàn bộ phần nước lạnh lên người, cho toàn bộ sữa tắm trôi xuống hết, sau khi xong đứng phắt dậy lấy khăn tắm che lại người.

Vừa xoay người trong nháy mắt, suýt chút nữa bị hù dọa phát bệnh tim. Hắc Thần đứng chù ù ở đằng sau, khuôn mặt cô vô tình bị đập vào lòng ngực của anh.

" A...", đau đớn truyền đến cánh mũi, khó chịu dùng tay xoa xoa lên. Thì bất ngờ khuôn mặt của cô bị hai bàn tay của anh kẹp nâng lên.

" Rất đau sao?", Hắc Thần nhìn cánh mũi nhỏ xinh của cô đã ửng đỏ, ôn nhu như nước hỏi.

" Còn phải hỏi. Đều tại anh tôi mới bị như vậy." Đinh Đinh nhăn mặt ai oán trách cứ.

" Hừm, không phải tại em hấp ta hấp tấp thì là sao lại đụng trúng.", cung chiều mỉm cười xoa xoa mũi của cô.

" Tại anh không mặc quần áo mà vào đây làm tôi giật mình. Anh còn cãi??"

" Thôi được rồi, tại tôi được chưa, tôi bồi thường cho em chịu không?"

" Thật không? Vậy bây giờ cho tôi đi ngủ sớm, ngày mai tôi về đi rồi.", vừa nói cô vừa bước chân ra khỏi bồn tắm.

Nhưng lại bị Hắc Thần ôm chặt lại, hai thân hình trần truồng áp sát vào nhau, kích thích dần dần nảy lên.

" Đi đâu? Em lại muốn trốn khỏi tôi. Tôi không cho phép.", giọng nói lạnh lùng vang lên cảnh cáo, anh bắt đầu sự trò chơi này của cô rồi.

Nói xong anh hạ đôi môi mình xuống ngậm lấy đôi môi của cô.

Nụ hôn của Hắc Thần vội vàng mà mãnh liệt, hàm răng nhẹ nhàng gặm đôi môi anh đào mềm mại của cô bé trong lòng, trải qua kinh nghiệm mấy lần chiến đấu, kĩ thuật hôn môi của anh đã nâng cao rất nhiều, không hề ngốc nghếch kém cỏi như mấy lần vụng về ngang ngược lúc trước nữa, chỉ biết ra sức mút rồi hút.

Hôn rồi hôn, tay anh không kiềm chế được muốn vuốt ve làn da trắng nõn mịn màng của cô, cảm giác đó có thể khiến tâm hồn anh rung động, giống như một loại cô độc gây nghiện.

Anh hồng cô cùng mình đi vào bồn tắm, mở nước rồi ngồi xuống.

Khi đó Đinh Đinh cảm nhận được gì đó, liền vội vã tách khỏi đôi môi của anh, nói: " Tôi tắm rồi."

" Ngoan, tắm lại với tôi."

" Không được.....", đôi môi đỏ mọng của cô lại một lần nữa bị tóm chặt. Cô chỉ kịp " ừm ừm " vài tiếng rồi chui tọt vào bụng anh.

Thế là hai người họ lại tiếp tục quấn quýt lấy nhau. Hết phòng tắm, đến phòng khách rồi lại giường ngủ.

Triền miên khoái cảm đến rạng sáng mới kết thúc.

Hôm nay t có chuyện buồn nên viết ít thôi nhé.

Mong mn thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Một tuần trôi qua một cách nhanh chóng, từ lúc trở về đến giờ ngày nào cô cũng bị Hắc Thần làm phiền, hết đến công ti của anh, anh cứ viện cớ cô là nhân viên của anh, nào là thảo luận phim hay là quảng cáo.

Nhưng có lúc nào là làm việc đàng hoàng, lúc thì tự mình đến chỗ làm việc của cô, hành động này làm nhiều người ở đoàn phim kinh ngạc vô cùng.

Hắc Thần như bị chai lì, dù nhiều lần cô tỏ ra tức giận quát tháo này nọ, anh chỉ mỉm cười và nói: " Tôi muốn làm gì không cần em quản".

Cho đến một ngày, cũng như thường lệ Hắc Thần đến đoàn làm phim của Đinh Đinh, mọi người dường như thích nghi được sự việc này nên không còn ngỡ ngàng, mà tận lực giúp đỡ và phục vụ nhiệt tình cho anh.

Hắc Thần nhiều lần đảo mắt tìm kiếm bóng dáng nhỏ quen thuộc nhưng vẫn không thấy đâu, bước đến chỗ của đạo diễn hỏi:

" Đinh Đinh đâu?"

" Dạ...à Đình Đình hồi sáng thư kí của cô ấy xin phép cô ấy nghỉ một ngày có việc ạ."

Giọng nói lẩm bấp chứa đựng sự sợ hãi của đạo diễn trước hàn khí âm lãnh của Hắc Thần, cô ta chưa bao giờ đứng gần với anh như thế này, khuôn mặt đẹp tựa như điêu khắc là tim cô đập mạnh không thôi, định nói thêm điều gì đó nhưng Hắc Thần đã quay mặt đi khỏi đoàn, bàn tay của cô ta không khỏi xoa lấy ngực giống như không cẩn thận tim sẽ nhảy ra ngoài.

~~~~~

Cùng một thời điểm tại một quán bar lớn nổi tiếng, nằm khuất ngay trung tâm thành phố.

“Kéttttttt” một chiếc xe đua Ferrari J50 (*) thẳng gấp làm vỡ bánh xe ma sát với mặt đường tạo nên âm thanh lớn làm mọi người trong quán bar bên trong nhìn ra ngoài

[(*) Tháng 12 năm ngoái, Ferrari đã chính thức cho ra mắt mẫu J50 được phát triển từ 488 GTB. Xe sử dụng động cơ 3.9L V8 cho công suất tối đa 690 mã lực. Giá bán không được Ferrari tiết lộ tuy nhiên tin đồn cho thấy nó vào khoảng 2,5 - 3 triệu USD. Chỉ có tổng cộng 10 chiếc J50 được sản xuất.]

Tiếng nhạc xập xình cùng ánh đèn xanh đỏ một cách nổi loạn mà rọi chiếu xung quanh đều tắt ngấm đi.

Bước xuống từ chiếc xe đó là hai người phụ nữ.

Người đầu tiên vận trên người là chiếc áo pull trắng in hình đầu lâu, jean rách, mang đôi giày cao gót màu đen đậm, bên ngoài còn là chiếc áo khoác da màu đen, tóc dài đến nửa lưng được xõa tự do càng tôn thêm vẻ đẹp quyến rũ làm hàng vạn đàn ông thêm thuong.

Người phụ nữ thứ hai có chút đã trưởng thành, áo thun quần jean nhưng cũng không thể che giấu cơ thể xinh đẹp của cô

Hai người đi đến rồi xuất ra hai chiếc thẻ được nạm sáng lấp lánh như kim cương ra cho bảo vệ xem.

Nội quy của quán bar này khi đến đều phải trình thẻ, nếu không có sẽ không được vào.

Tất cả có ba loại thẻ, thẻ thứ nhất là thẻ đồng dành cho những người mới gia nhập.

Thẻ thứ hai là thẻ vàng: dành cho những người gia nhập trên một đến hai năm.

Còn thẻ cuối cùng cũng là loại thẻ quý nhất và quyền lực nhất quán bar là thẻ nạm bằng 100% kim cương nguyên chất, nhưng rất người có được chiếc thẻ này, không ngờ lại hai cô gái này lại sở hữu được nó.

Điều này khiến khá nhiều ngạc nhiên và nghĩ lại hai cô gái này không tầm thường.

Bên này mọi người đang trầm trồ suy nghĩ, bên này hai cô gái từ từ từ tiến vào quầy bar.

" Artemis (*)..." từ xa bên trong quầy bar tiếng ra là một người đàn ông cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng nhưng vẫn không thể che giấu sự vui mừng.

[(*) tên nữ thần mặt Trăng trong thần thoại Hy Lạp - tên tiếng anh của Đình Đình]

Hắn ta nhìn thẳng Đình Đình mà kêu rồi đi thẳng tới, Đình Đình cũng vô cùng vui mà mở miệng kêu:" William..." còn chưa kịp kêu hết liền bị một sức lực mạnh mẽ ôm lấy.

" Artemis, lâu rồi mới gặp em."

" Em cũng lâu lắm rồi mới gặp anh." nói xong Đình Đình cùng rời khỏi vòng tay của William, đùa giỡn mà đám vãi cái lên ngực hắn, rồi nói tiếng " Em như cũ, chị Tuyết Lâm và anh đều đã gặp nhau rồi hen."

" Đúng vậy, bọn anh đều biết nhau. Được rồi bọn em vào đi mọi người đều đợi." William vui vẻ mà nựng gò má của Đình Đình, dặn dò phục vụ rồi cùng hai cô đi vào phòng VIP.

Cũng cùng thời điểm này, ở một góc khuất của quán bar, mọi hành động từ nhỏ đến lớn của Đình đều bị thu hết vào tầm mắt, mọi người ngồi xung quanh đều sợ hãi mà di chuyển đi chỗ khác.

Từ này đêm giờ Hắc Thần ngồi ở 1 góc khuất đã chứng kiến tất cả. Không có nghi ngờ gì, mọi trí thông minh đều bị con ghen tuông hung tợn mà dập nát.

Từng hành động cô và hắn ta ôm lấy nhau, cùng nhau nói chuyện vui vẻ đến cả hắn bẹo má cô, anh đều không nhìn thiếu một cái gì.

Hôm nay biết cô không ở đoàn làm phim, tự dấn vật sao cứ theo lèo đèo sau lưng cô, bị cô dắt mũi như con cún theo chủ.

Thế nên cho phép một ngày bình ổn lại, cùng đối tác bàn về hợp đồng nhưng mà ai ngờ bất gặp cảnh này.

" Xin phép tôi về trước." Vừa nói xong liền nhắc chân bước chạn ra khỏi quán bar, phóng thẳng xe về nhà

Được lắm, là em chộc tôi hết giới hạn cũng đừng trách tôi tuyệt tình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21-2: Giới thiệu nhân vật

Hắc Thần (31t) cao 1m87, chủ tịch tập đoàn Hắc Âu đa ngành đứng đầu thế giới, nắm toàn bộ nguồn kinh tế của Trung Quốc.

Đình Đình (21t) cao 1m62, rất xinh đẹp minh tinh nổi tiếng, có tên tiếng anh là Artemis(là tên của nữ thần mặt trăng trong thần thoại Hy Lạp).

William (28t) cao 1m85, chủ của quán bar nổi tiếng, đồng thời là nhà tài phiệt lớn ở Trung Quốc.

Bạch Lưu (27), **Tuyết Lâm** (26), **Tuyết An**(26) cánh tay đắc lực của Đình Đình trong mọi việc.

Mạc Hằng (29) thư kí, cánh tay đắc lực của Hắc Thần.

.....

Và một số nhân vật khác, về sau sẽ giới thiệu sau...

.-----

Vừa qua ta có chuyện buồn nên không viết được. Mong mn bỏ qua và tiếp tục ủng hộ ta, sau này ta sẽ chăm chỉ!))

Cảm ơn mn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

23 giờ 50 phút. Trước cổng lớn của Lan Đình Uyển, một chiếc xe đua chạy đến rồi dừng lại.

Giữa không gian lặng im của đêm tối, tiếng mở đóng cửa vang lên rõ to, bước trước đầu tiên là một người đàn ông.

Hắn di chuyển vòng qua rồi mở cửa cho người phụ nữ. Hai người đứng đối diện nhau nói lời tạm biệt.

" Artemis, sau này có chuyện gì thì cứ tìm anh, không được một mình hành động nghe không? "

" Ừm, em nghe rồi, nhưng vốn dĩ đây cũng là chuyện riêng của em, cũng không thể để anh dính dáng được. "

" Chúng ta đã quen biết bao lâu mà em còn nói như vậy? Thôi được rồi, nhưng phải nhớ khi có gì khó khăn phải nói cho anh hay nghe không? "

" Rồi, em nhớ rồi, anh cứ như ông lão, nhắc đi nhắc lại chuyện này. " Đình Đình nhăn mặt nhăn nhó, William nhìn thấy dáng vẻ này của cô, liền cười phì một cái, lấy tay捏éo cái mũi cao cao của cô.

Nhưng mà hành động này của anh lại bị một đôi mắt đầy giận dữ nhìn thấy.

" Thôi em lên đây, mai em còn đi quay phim " nói xong Đình Đình vẫy tay chào tạm biệt. Hắn cũng mỉm cười, vẫy tay chào tạm biệt lại cô. Đợi cô khuất rồi mới phóng xe đi.

Cô vào nhà, đi lên tầng rồi tiến đến phòng ngủ chính rồi mở cửa ra.

Căn phòng tối tăm, ánh sáng mờ ảo từ chiếc đèn ngủ cũng không làm sáng được bao nhiêu. Nhưng cô tình mắt nhìn thấy được Hắc Thần đứng dựa người vào chiếc cửa sổ và còn ở gần chỗ hắn đứng là ly rượu đã vỡ tan tành.

"Đi đâu bây giờ mới về? Em có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?" Giọng hấn rõ ràng là không vui.

"...."

"Sao? Sao không nói gì cả? Đi ôm ấp, thân mật với người đàn ông khác sao? Sao không đi luôn đi." lời nói vừa rời khỏi miệng, Hắc Thần đứng trong phòng nhìn ra, liền bắt gặp Đinh Đinh quay lưng đi.

Một cảm giác vừa sợ hãi vừa giận dữ liền dâng lên, bước chân vội vàng như chạy đến bên Đinh Đinh, mạnh mẽ kéo lấy cổ tay cô hỏi "Em đi đâu? "

"Không phải anh kêu tôi đi luôn hay sao? "

"Em..." Hấn bỗng nắm chặt lấy cánh tay của cô, cô càng vùng vẫy thì hấn càng nắm chặt.

Cuối cùng hấn giữ chặt tay cô sau lưng, kim kẹp cô trong vòng tay hấn, không cho cô vùng vẫy. Cô chỉ có thể nhìn hấn với ánh mắt oán hận, nhìn thấy lồng ngực của hấn đang căng lên, sự giằng co và lửa giận trong mắt hấn.

"Buông tôi ra, tôi đi cho anh vừa lòng."

"Em định đi với người đàn ông đó."

Người đàn ông đó, không lẽ là anh William..

"Đúng."

"Em..." tức giận dâng lên càng ngày càng nhiều, Hắc Thần không báo trước kéo mạnh Đinh Đinh đi vào phòng, dồn ép cô lên cánh cửa hôn cuồng nhiệt.

Đôi môi bị cắn nát đau đớn, cái đầu quay qua quay lại chống đối, nhưng lại bị Hắc Thần kẹp chặt lấy, không cử động được.

Hấn ôm eo cô cuồng nhiệt như cuồng phong bão táp như muốn nuốt chửng cô, lưỡi hấn len lỏi trong miệng cô không chút dè dặt.

Người hấn nóng rực như ngọn lửa, dần thiêu đốt cô khiến cô có cảm giác không chịu nổi.

Bỗng bàn tay hấn xé toạt chiếc áo pull bên ngoài rồi đến chiếc áo ngực cũng "bật" liền nằm dưới đất, Đinh Đinh giật mình lo sợ la lên một cái, lập tức lấy che lại ngực, thừa lúc đó Hắc Thần đen lưỡi mình càn quấy trong khoang miệng cô.

Lướt qua từng cái răng trắng thẳng tắp, cả mùi vị ngọt ngào của cô đều bị anh hút hết xuống bụng.

Tay hấn bắt đầu gỡ tay của cô ra, thuần thục bắt lấy đôi gò bông nhào nắn, cũng không quên khều khều ngay vết bớt, cô bị kích thích liền không kiềm nổi mà kêu khẽ một tiếng.

Môi hấn hôn dọc xuống cằm, cổ rồi để lại những nụ hôn nồng nhiệt và hơi thở gấp gáp. Khi hấn ngậm vào đầu nhũ hoa cô như bị khơi gợi lại khát vọng mà quên đi mọi thứ.

Ngửa đầu ra sau thờ dốc một cái, ngón tay co chặt lại đặt trên đầu vai của anh và cúi.

"Sao? Mới đây đã chịu không nổi."

"Con mẹ nó, anh bỏ tôi ra...um..bỏ tôi ra." hơi thở dần trở nên nặng nề, tầm mắt bị sự kích thích mà làm cho mờ nhạt, giận dữ nói.

"Bỏ ra...bỏ ra để em đi tìm người đàn ông đó? Em đừng mơ tưởng, sau này em cũng đừng hòng bước khỏi phòng." vừa nói Hắc Thần vừa bế cô bước lên giường, thả mạnh cô nằm tung xuống.

Đinh Đinh được thả xuống định thoái lui về sau, nép mình vào góc giường nhưng chưa kịp làm gì liền bị hấn nắm chân kéo lại.

"Tôi cấm anh giam cầm tôi, nếu không, tôi mà trốn thoát được thì anh đừng hòng mà bắt được tôi, buông tôi ra..." giọng nói tràn đầy giận dữ, nhìn thẳng vào Hắc Thần cảnh cáo.

"Em...tôi cấm em trốn thoát khỏi tôi, em chỉ có thể là của tôi, chỉ được ở bên cạnh tôi, cho dù có chết em cũng phải chết trong tay tôi, em hiểu chưa?" sau khi nói xong liền nhanh như chớp kéo rách quần cô xuống.

"A..", sợ hãi la toáng lên một cái, hai chân vùng vẫy chống đối muốn đá hấn lăn xuống giường.

Nhưng sức lực nhỏ bé của cô sao có thể bị lại anh, lập tức Hắc Thần dùng đùi đè lại hai chân của cô, trên người cô giờ đây chỉ còn chiếc quần nhỏ màu trắng, càng thêm kích thích dục vọng của hấn.

Không cần có bước dạo đầu, hấn đem cái đó của mình mạnh mẽ tấn công vào trong cơ thể cô.

"A..." hạ thân đau đớn như bị xé rách làm đôi, do không có chất bôi trơn nên sự tiếp xúc này càng đau hơn gấp mấy lần.

Bắc Thần cúi xuống, nuốt trọn lấy tiếng nấc nghẹn ngào của cô. Anh giờ chân cô cao lên, dướn người. Con quái thú khoẻ như trâu đó của anh nhanh chóng vào vào ra ra, nhiều lúc đụng đến tử cung làm cô đau đớn la lên một cái.

"Tiểu yêu tinh, em chặt quá." vừa nói hẳn vừa thờ dòn dập vì thỏa mãn.

"Anh buông tôi ra...a...đau quá.." cô nức nở nghẹn ngào cầu xin, vì đau nên bàn tay nắm chặt tằm chắn.

"Buông ra, Đình Nhi em nghĩ cũng đừng nghĩ, tôi sẽ không bao giờ buông em ra, em phải thuộc về tôi." sau khi nói xong, hẳn cúi xuống tóm chặt miệng cô, cắn, mút, tàn phá khoang miệng, môi lưỡi day dưa không ngừng.

Cuộc triển miên càng làm càng say, hai người đều cảm nhận được sự hoan lạc, số lần rung động càng lúc càng nhiều, địa điểm thường được đổi liên tục đến khi kết thúc đã là tờ mờ sáng.

Hắc Thần quyến luyến ôm Đình Đình đã ngất đi vào phong tắm, nhẹ nhàng rửa sạch xuân dịch nơi hoa huyết, rồi ôm cô nằm lên giường, để cô gác đầu lên tay mình, rồi ôm chặt cô tiến vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Sáng mơ hôm sau, Đình Đình tỉnh dậy Hắc Thần còn nằm bên cạnh. Cả người đều bị anh ôm chặt sát vào lòng ngực. Hai chân bắt giác muốn dang ra liền bị một con đau như muốn xé rách truyền đến hạ thân.

Kéo tay chân hẳn ra khỏi người, rồi khỏi giường dòi tầm mắt nhìn xuống thì cô muốn khóc mà không được.

Áo pull và chiếc quần jean không dây lăm của cô, bộ đôi đều trở thành giẻ lau nằm chổng vó dưới sàn.

Quay nhìn người nhìn thấy đáng vẻ ngủ như chết của hẳn ta, cô muốn bóp chết khuôn mặt yêu nghiệt đó.

Tức giận bước chân vào phòng tắm. Khoảng 15 phút sau, Đình Đình vận trên người chiếc áo choàng tắm màu đen, nhìn lên giường người nào đó vẫn nằm ngủ như chết.

Nhìn lên đồng hồ chỉ mới 6g30, rồi bước chân vào phòng đồ của hẳn. Đây có thể gọi là lần thứ ba cô bước chân vào đây.

Lần thứ nhất còn kinh ngạc thì bây giờ dường như đã thích nghi được.

Căn phòng này rất rộng, một bên là quần áo của hẳn, một bên là của cô. Tiến đến chọn một chiếc áo thun màu hồng cùng với chiếc quần jean mặc vào, rồi mới bước chân khỏi phòng.

"Xin chào Đình tiểu thư, sao cô thức sớm thế còn chưa 7 giờ nữa mà." vừa bước xuống, những người giúp việc đang làm việc liền đứng lên cúi đầu chào cô. Quản gia Lan trong đám người bước lên trước một bước hỏi thăm cô.

"Di Lan, con đã nói đi đừng gọi con như thế, đi cứ kêu tên con là được rồi, mọi người cũng vậy đấy.", rõ ràng là nhỏ tuổi hơn, mà được cung kính chào hỏi như vậy làm cô không quen, phồng má từ chối.

"Thôi được rồi, Đình Đình cô ăn gì để tôi làm." Quản gia Lan nhìn đáng vẻ nghịch ngợm của Đình Đình, cũng chiều mỉm cười một cái thả lỏng tay chân hỏi thăm.

"Không cần đâu, mọi người cứ làm việc, con đi quay phim rồi ăn luôn. Tạm biệt." mỉm cười tạm biệt, lon ton mang giày rồi quay người bước đi.

11h30, công đoạn cuối cùng của bộ phim Mỹ nhân kế đã hoàn thành, đoàn phim chuẩn bị thu dọn ra về.

Đình Đình đi vào phòng hoa tẩy sạch phấn trang điểm, thay quần áo đạo cụ ra rồi cùng Mía và Tuyết Lâm rời khỏi trường quay.

"Reng..." tiếng chuông điện thoại vang lên, Đình Đình cầm lên nhấn nghe.

"Artemis, con ông ta đã trở về rồi, những chuyện em nhờ anh điều tra cũng đã có kết quả, rất tốt..."

"Hào, được lắm, William anh giỏi quá, bây giờ em và Tuyết Lâm sẽ qua bên anh, tụi em đói quá rồi, anh kiếm đồ cho tụi em ăn đi."

"Được rồi, anh đợi bọn em..." sau khi nói xong, William tắt điện thoại.

Đình Đình quay mặt liền hỏi Mía: "Mía chị có đi cùng bọn em không?"

"Thôi chị mệt lắm rồi, về ngủ cái đã nếu không cái lưng này của chị sẽ gãy mất."

"Ừm, vậy chị về nghỉ ngơi đi."

"Ừ, à ngày mai em có buổi quay quảng cáo, đi sớm về sớm nha."

"Rồi em nhớ kĩ rồi, vậy tạm biệt chị."

"Đây là toàn bộ thông tin gia đình của ông ta suốt ba năm nay. Nay em xem đi. Sau này em định sẽ làm gì?" William đưa cho Đình Đình một tập hồ sơ dày cộm, thắc mắc hỏi cô.

Đình Đình trầm tư một lúc lâu rồi nhét mép cười, tay nâng ly rượu vang đỏ lắc lư, uống một ngụm, nói: "Ông ta cướp của mẹ em cái gì thì phải trả gấp bội, em sẽ chóng mặt lên xem, cái gia đình chó má đó yên bình được bao lâu khi biết em đã trở về."

Bất chợt cô cầm một ly sữa chua đặc lên đổ một ít vào ly rượu vang của mình, lắc lư cho nó hoà đều, nói tiếp: "Được rồi, sau này anh giúp điều tra em thêm về ông ta, sau này có lẽ em sẽ ít đến bar nên có gì chúng ta sẽ gặp tại chỗ của Bạch Lưu."

"Ừm, sau này sẽ có nhiều chuyện xảy ra, em nên cẩn thận có chuyện gì phải nói cho anh hiểu chưa." William nhìn thẳng cô dạn dỏ.

"Haizz, mọi người thấy chưa, anh ấy cứ như ông cụ già, nhắc đi nhắc lại cái chuyện này. Tuyết An thấy vậy phải không?"

"Chủ nhân à, tôi thấy anh William nói đúng mà..." Tuyết An mỉm cười lắc nhẹ đầu không đồng ý.

"Hả, cô lại không bênh vực cho tôi, Bạch Lưu...Tuyết Lâm..." lần lượt đưa mắt lướt qua họ, nhưng dừng lại ai, thì ai nấy đều lắc đầu không đồng tình.

Đình Đình bị tình cảnh này giống như mình bị bắt nạt, phồng má tròn mắt hừ một cái không thèm để ý đến bọn họ nữa, cầm đồ lên ăn.

Không gian phòng trôi vào khoảng lặng, đột nhiên đỉnh thoại của William vang lên tiếng "tin" báo tin nhắn tới.

Hắn cầm lên bấm xem, liền vui vẻ đưa điện thoại cho Đình Đình dự đoán: "Có chuyện vui muốn cho em xem, em có muốn xem không?"

"Hừ, không thèm" cái đầu càng quay qua kia hơn, tay cầm miếng đào giòn cắn một cái, vị ngọt lây lan làm cô thích ý.

William nhìn đáng vẻ bướng bỉnh này của cô, phì cười một cái, đáng vẻ ương ngạnh của cô gái nhỏ này liền trở về rồi.

Khều khều vài cái, đưa điện thoại gần cô hơn, nói: "chủ đề về người chị gái của em" sau khi nói xong, y như dự đoán cái đầu liền quay nhanh qua, giương mắt nhìn vào đôi mắt nâu của William xác thực.

"Thật?", sau khi hỏi xong, cô liền tiếng cười của ai đó, ngược mặt qua liền thấy vai của Tuyết An run run lên vì nhin cười, còn Bạch Lưu và Tuyết Lâm thường ngày ít nói những cũng nhét mép nhin cô.

Thấy mình dường như bị thu phục quá nhanh, xấu hổ đỏ mặt, cầm ly rượu lên hóng, che dấu gương mặt hồng hồng.

"Anh có bao giờ gạt em chưa?",

"Hừm, em quay qua chỉ là em tò mò, chứ không phải đã hết giận mọi người." sau khi nói xong, nhanh tay chụp được cái điện thoại lướt từng tấm ảnh chụp được.

Góc độ thật sự rất rõ, từng hành động đều được thể hiện không hề bị mờ. Vui vẻ tán dương William bằng ngón cái, rồi gửi toàn bộ ảnh về điện thoại của mình.

Trả lại điện thoại cho William, tinh nghịch dường như không còn tức giận, nghiêng người hỏi mọi người: "Mọi người có muốn xem hoa đăng không?"

"Muốn, nhưng gần đây không có sự kiện nào trọng đại, năm mới cũng phải 10 tháng nữa mới tới." Tuyết An tò mò nhìn Đình Đình hỏi.

"Vậy mới vui, khoảng 1 tháng hoặc 2 tháng nữa, mọi người sẽ có hoa đăng để xem. Được rồi, được William cho ăn uống no say, bây giờ về thôi." vương vai ưỡ oải một cái, đứng phắt dậy nhìn mọi người nói.

Tức thì bọn Bạch Lưu cũng đứng dậy cùng William bước khỏi phòng vip.

Bây giờ cũng tầm 5-6 giờ chiều, khách cũng chưa đến đông lắm, tiếng nhạc cũng chưa xập xình.

Bước chân khỏi cửa, đang đứng đợi bọn Bạch Lưu lấy xe, thì đột nhiên nghe tiếng hét:

"Cướp...bớ người ta cướp." một thanh niên trên xuống che giấu, trên tay là một chiếc túi xách to lớn.

Đình Đình bắt gặp tình cảnh này vui vẻ, khỏi đồng người: "A, có cơ hội ôn lại kỹ năng rồi." sau khi nói xong, phóng ánh mắt tới, dứt khoát đá chân vòng xoay 180° "bốp" trúng phốc ngay bụng, hấn tan cũng vị cú đá vào té lộn người ra phía sau.

Đình Đình đi lại gần hấn ta, dùng chân giẫm lên bụng hấn, ngồi hồm xuống giục lại túi xách, nói: "Con mẹ nó, ban ngày mà mầy lộng hành rồi à, chưa ngồi bóc lịch nên chưa sợ." Dừng một chút, quay mặt nhìn hai vệ sĩ quán bar kêu lại, nói tiếp: "Dẫn hấn ta lên cho cảnh sát."

Hai người vệ sĩ đó nghe lời liền tuân lệnh, Đình Đình cũng cầm túi sách đứng dậy theo.

"Phù...phù...cô gái trẻ, cảm ơn cô, không có cô là tôi tiêu rồi." người phụ nữ trung niên đó nói xong, ngược mặt lên liền bị kinh ngạc không thôi.

"Là bác..." Đình Đình cũng kinh ngạc không kcep.

"Là cô..."

Tiết lộ: xuất hiện nhân vật quyền lực mới, một đại quyền lực luôn.

Xin lỗi vì sự chậm trễ của ta, mong mọi người lại tiếp tục ủng hộ và vote cho ta.

Mong mọi người vui vẻ. Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

"Là bác..."

"Là cô..." Người phụ nữ trung niên đó nhìn Đình Đình với ánh mắt tràn đầy bất ngờ.

"Hôm nay quả nhiên một ngày xui của bác rồi bác gái ạ. Lúc nãy thì người bắt nạt, bây giờ thì bị giật túi xách. Haizz trả bác nè."

Lúc đó cô tận mắt thấy bác gái này bị người khác lừa gạt, cũng may có cô ở đó nên mọi chuyện cũng ra đầu vào đấy.

Bây giờ lại bị như vậy. Giả sử hôm nay cô không ở đây thì bác gái này khóc ròng khi bị mất túi xách.

"Cảm ơn cô, cô gái, hai lần đều được cô giúp đỡ, không biết tôi có thể trả ơn cho cô."

"Trả ơn? Không cần đâu bác gái, tiện tay đó mà. Thôi bác đi về đi trời gần tối rồi." sau khi nói xong thấy bác gái gật đầu rồi quay đi, cô cũng quay người leo lên xe của Bạch Lưu ngồi vào.

Ở gần đó người phụ nữ trung niên cũng hướng đến một chiếc xe sang trọng màu đen ven đường.

"Mẹ làm gì mà lâu thế?" tiếng nói trầm ấm của người đàn ông vang lên trong xe, hướng đến người nữ trung niên hỏi.

"Mẹ mầy bị người khác bắt nạt, bị giật túi xách, mầy không hỏi han mà còn cần nhân như vậy nữa hả. May nhờ cô gái đó, đó mầy thấy không cô gái nhỏ đó đã giúp mẹ đấy." bà vừa nói vừa chỉ tay hướng đến Đình Đình, cũng là lúc cô ngồi vào xe và đi.

Người đàn ông đó nhìn theo, cũng chỉ thấy kịp được bóng lưng, mặt vẫn không biểu cảm, lái xe đi rồi hỏi người phụ nữ đó: "Vậy mẹ có trả ơn cho người ta không?"

"Tất nhiên là có, nhưng mà cô gái ấy không chịu. Ôi người gì vừa xinh đẹp vừa nết na, ước gì là con dâu của mẹ.", người phụ nữ trung niên ủ rũ than thở, khiến người đàn ông kế bên cũng buồn cười theo.

"Hắc phu nhân của tôi ơi, câu này là mẹ phải nói với anh hai mới đúng chứ, à không...lần trước con nghe di Lan bên nhà anh hai nói là, anh ấy có đem một cô gái về nhà..."

"Hà, thật không? Đây, đây đừng có gạt mẹ đây, anh hai đây quanh suốt tháng có gặp phụ nữ nào.", Hắc phu nhân nhìn mặt lại tiếp tục ừ ừ.

"Mẹ không tin, lát về hỏi anh hai, hôm nay anh hai về nhà đây."

"Được, Liệt, mẹ mà biết đây lừa mẹ, mẹ đem ăn sống đây. Nhanh, nhanh..."

---

* Hắc gia.

"Đing...doong" tiếng chuông cửa vang lên, quản gia ra mở cửa.

"Ông Cố, cậu hai về chưa?"

"Dạ rồi bà chủ, cậu hai đang cùng ông chủ nói chuyện.", quản gia Cố cung kính khom lưng nói, sau đó đợi chiếc xe của Hắc Liệt tiến vào khuôn viên mới đóng lại cổng.

Hắc phu nhân khi nghe tin con trai đã về, vô cùng vui vẻ, đi nhanh như bay vào nhà. Nhìn thấy một cục đen thui ngay sô pha liền lon ton chạy đến.

"Thần của mẹ, con ăn cơm chưa?", vừa nói bàn tay bà vừa ôm chầm lấy cánh tay của Hắc Thần.

"Con chưa ăn? Mẹ, hôm nay mẹ làm sao thế?"

"Không, không có, nào đi ăn cơm", chợt dạ liền chuyển đề tài, kéo cả người Hắc Thần đứng dậy, đang định đi như nhớ gì đó Hắc phu nhân ngoái đầu lại, thì lại thấy thêm hai vẻ mặt đầy đủ khó chịu, nói: "Còn hai người đứng đó làm gì, vào ăn cơm này.", sau khi nói xong liền không để tâm cùng Hắc Thần tiến đến phòng bếp.

Ông chủ Hắc cùng Hắc Triệt trao đổi ánh mắt với nhau: "mẹ đây làm gì thế?"

"Thám thính..." sau khi nói xong, cũng cùng ông chủ Hắc đi vào phòng bếp.

Tất cả bốn người an vị tại chỗ ngồi, người giúp việc cùng quản gia Cố nhanh chóng dọn cơm lên ăn.

"Thần, con cho mẹ hỏi con cái này nha." tay vừa nhận chén cơm từ Hắc Liệt, vừa hướng đến Bắc Thần hỏi han.

Hắc Thần nghe Hắc phu nhân nói vậy, giương mắt lên nhìn, không nói.

"Mẹ nghe nói con, có dắt cô gái nào đó về nhà. Tội con là quan hệ gì?", sau khi câu hỏi của bà kết thúc, Hắc Thần lập tức phòng tia đình thẳng đến Hắc Liệt.

Hắc Liệt nhận thấy được ón lạnh, cuối đầu ăn cơm. Còn ông chủ Hắc nghe như vậy, kinh ngạc lắng nghe.

"Con thích cô ấy."

"Hả...", sau khi nghe câu trả lời của hắn, cả ba người đều bị kinh sợ mà há hốc.

"Con...con nói cái gì, con thích cô gái đó,...thật sao?" phu nhân dành lời hỏi trước: "Cô gái đó gia cảnh thế nào, làm sao cô gái ấy trối được con thế?"

"Không phải cô ấy trối con, mà là con trối cô ấy."

"Cái...cái gì, con..." thật sự là chuyện không thể tin được, con trai của bọn họ lại trối buộc con gái nhà người ta.

"Mẹ cô ấy mất, mà trước lúc đó bố của cô ấy lại có người mới, cùng sinh ra những đứa con xấp xỉ hoặc lớn hơn cô ấy."

Hắc phu nhân nghe anh kể mà đau lòng không thôi, tức mình đập đôi đũa xuống bàn: "Thật khốn kiếp mà, tại sao lại đối xử với con bé như vậy?"

"Mà này, bây giờ con bé ở chung với con à? Con có bắt nạt con bé không? Hay con đã ăn sạch xương của con bé rồi." phu nhân hậm hực bênh vực.

Hắc Thần nhìn dáng vẻ của mẹ anh mà vừa vui vừa buồn. Còn chưa gặp mặt mà đã bênh vực như con dâu.

"Là cô ấy bắt nạt con đây.", tui thân nói.

"Cái gì? Con bé bắt nạt con? Bắt nạt như thế nào kể mẹ nghe."

.....

Nhân vật mới:

Hắc Liệt (28t) em trai của Hắc Thần, nhị thiếu gia...

Hắc bà chủ, Hắc ông chủ: là ba mẹ của Hắc Thần, Hắc Liệt => sau này mình sẽ gọi **ba Hắc, mẹ Hắc** nhé

.....

À quên, tiết lộ cho mọi người: Đình Đình có học võ đay, rất giỏi luôn..

Mong mọi người ủng hộ và góp ý cho ạ, nhớ vote để ta có thêm động lực nhé.

Bye bye, chúc mn ngủ ngon, và mơ những giấc mơ đẹp. 21g 4 phút

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

"Cái gì? Con bé bắt nạt con? Bắt nạt như thế nào kể mẹ nghe."

"bla...bla.." hàng loạt liệt kê được kể ra, ba người đối diện càng nghe càng cảm thấy thích thú. Lần đầu tiên có một người thu phục con trai của họ như một con cún. Nhất là mẹ Hắc mặt tươi cười rạng rỡ.

"Tốt, rất tốt, như vậy mới được. Thôi được rồi các cha con ăn cơm đi." vui vẻ gấp cho ba Hắc một miếng thịt chiên, vì chuyện đó mà ăn cơm cũng ngon hơn nhiều.

Hắc Thần nhìn dáng vẻ của ba người thân của anh, cảm thấy túi thân trong lòng, con trai họ bị bắt nạt mà họ lại vui vẻ như đi trẩy hội, có phải anh là con roi hay không?

oooooo

Lan Đình Uyên.

Sau khi Đình Đình trở về nhà, nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, mặc trên người là bộ đồ ngủ tơ tằm, mềm mại rồi lăn đùng ra giường, bật điều hòa lên, mệt mỏi ôm chăn ngủ.

Không lâu sau, Hắc Thần cũng từ Hắc gia trở về, bước chân vào nhà, liềm chiếc giày cao gót màu đen tinh tế của phái nữ được xếp gọn gàng qua một bên. Liền biết Đình Đình đã về.

Càng bước chân vào nhà hơn, không thấy bóng dáng nhỏ, rồi lại bước chân vào bếp cũng không thấy, chỉ có quần gia Lan đang cặm cụi làm việc.

"Di Lan, Đình Đình cô ấy mới vừa về sao?"

"A, đúng vậy, con bé mới vừa về liềm lên trên phòng, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi." sau khi nghe quần gia Lan nói, Hắc Thần không nói, chỉ gậy đầu một cái rồi bước chân lên phòng.

"Cạch" nhẹ nhàng mở cửa ra, trong phòng tối om chỉ có bóng đèn ngủ sáng lơ mờ. Càng bước gần anh càng nghe được nhịp thở đều đều khe khẽ của cô.

Trong đầu nảy ra ý kiến phá bình giấc ngủ của cô. Không cho cô ngủ bây giờ. Với tay bật công tắc đèn lên, vẫn không thấy ai đó phản ứng.

Không vui đi đến bên giường nằm xuống, kéo Đình Đình lại ôm chặt, thổi hơi nóng vào tai của cô.

Đình Đình đang ngủ ngon, nhưng vành tai đột nhiên ngứa không chịu được. Nhấn mặt nhấn mũi lấy tay quơ qua quơ lại, rồi ngủ tiếp.

Việc đánh thức thất bại lần thứ nhất. Hắc Thần cũng không nản chí mà trêu đùa tiếp. Lại thổi hơi vào vành tai.

Đình Đình lại bị ngứa, dùng tay mình che lại, rồi lại tiếp tục ngủ.

Nhiều lần thất bại, sự kiên nhẫn cuối cùng của Bắc Thần cũng bay theo mây khói, khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc nhìn chằm vào dáng vẻ ngủ say của cô.

"Đình Đình, em dậy đi..." vừa nói, vừa dùng tay vỗ nhẹ lên mặt của cô.

"Đình Nhi..." dường như vỗ hoài không chán, hần cảm nhận xúc giác nhẩn nhụi, mềm mại ở hai gò má của cô, tâm tình đỡ phần nào không vui.

Nhưng hình như anh ngủi được mùi rượu, chứng tỏ là cô lúc nãy đã uống rượu? Cô uống với ai? Là người đàn ông đó?

Hắc Thần bị suy nghĩ này làm cho tức giận, khuôn mặt lúc nãy hoà hoãn, bây giờ lại đen hơn đít nòi, bàn tay càng gia tăng sức lực, di chuyển lên trán vỗ.

"Đừng phá...rất buồn ngủ..." giọng nói tràn đầy nũng nịu, bàn tay của Hắc Thần bị nắm lại rồi ôm chặt.

Hắc Thần bị dáng vẻ này của cô, tâm cũng mềm nhũn không dám động đậy. Nhưng mà anh không cam tâm. Cúi đầu xuống dụ dỗ hỏi cô:

"Mèo nhỏ ngoan, anh hỏi cái này em phải trả lời thành thật, nếu không anh sẽ không cho em ngủ."

"Được, được..."

"Lúc nãy em uống rượu với ai?" vừa nói tay hần vừa xoa nhẹ nhẹ cánh mũi hồng hồng của cô.

"A, uống cùng với bạn." miệng thì trả lời nhưng mắt vẫn không buồn mở ra.

"Bạn nào? Nam hay nữ?" nếu cô nói là nam thì cô cũng mong ngủ được.

"Cả nam và nữ...uống rất vui...xong chưa tôi muốn ngủ...buồn ngủ..." dáng vẻ phồng má than thở của cô khiến Hắc Thần dụ đi tâm tình không tốt lúc này.

"Mèo nhỏ, anh hỏi em một câu nữa."

"Lừa gạt...mới nãy chỉ nói một câu...không trả lời..." bực dọc lấy cái gối che đầu, nhưng lại bị Hắc Thần lôi lên, nói: "Không trả lời không được ngủ.", con mèo nhỏ này gan rất to, dám nói anh lừa gạt, bữa nào phải trừng phạt...

"Được rồi, nhanh lên."

"Em có muốn anh là ông xã của em không? Phải trả lời có, nếu trả lời không thì không được ngủ?" (Vậy hỏi làm gì? =...=)

"Không trả lời được không?" Đình Đình thấy cái gì đó sai sai.

"Không được, phải trả lời, anh đếm đến 3." Hắc Thần mặt dày đe dọa.

"1...2...3..."

"Có, có..."

"Có như thế nào, phải rõ ràng."

"Em muốn anh là ông xã của em...vậy có thể ngủ được chưa?" bây giờ Đình Đình đang bị con buồn ngủ làm cho mất lý trí, chỉ trả lời nhanh cho qua chuyện.

Tuy là cô đang trả lời lầy lẹ, nhưng Hắc Thần không kìm nén được vui vẻ.

"Hào, nhớ lời em nói, anh ngủ với em..." nói xong đình nằm xuống bên cạnh cô, lại bị cô ngăn cản.

"Thật hời." sau câu nói của Đình Đình, hần cũng ngủi lại mình.

Hắc Thần là người thích sạch sẽ, đây chỉ là một ít mồ hôi, nhưng anh cũng cảm thấy mình có mùi khác.

"Đội anh..." nói xong hần từ tốn rời khỏi cô, rời khỏi giường. Bước chân vào phòng tắm, tắm sạch sẽ.

10 phút hần bước ra với bộ đồ ngủ, liền thấy ai đó đã ngủ mất tiêu, chẳng thèm đội hần. Nhưng hần cũng không tức giận, bước lên giường ôm cả thân thể nhỏ nhắn, mềm mại vào lòng rồi ngủ say.

.....

Sắp bắt đầu một tuần mới, ta mong chap này sẽ khiến mn vui vẻ.

Chúc mọi có tuần mới với nhiều niềm vui.

Nếu chap này có gì không ổn mong mn góp ý và ủng hộ cho, nhớ vote để ta có thêm động lực nhé!

Cảm ơn mn nhiều. ☐☐

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25-2: Góc riêng

Xin chào các bạn, có một số bạn nói truyện của Xuân giống những truyện khác.

Xuân muốn đính chính lại một lần nữa, truyện này do Xuân tự suy nghĩ ra và viết ra, không có sự trợ giúp của bộ phận nào.

Sẽ có những tình tiết các bạn sẽ thấy quen với những truyện khác các bạn từng đọc, đó là vì Xuân cũng cần đọc nhiều truyện để trau dồi vốn từ hay có thể là tình huống trùng hợp với ý tưởng.

Nếu có như vậy Xuân xin lỗi vì khả năng tưởng tượng hay suy nghĩ của bản thân không tốt. Xuân có thể cam đoan không đạo nhái bất kì truyện nào. Vì thế mn hãy vui vẻ thưởng thức truyện của Xuân.

Mong mn đang đọc truyện của Xuân vẫn tiếp tục ủng hộ và mạnh dạn góp ý để Xuân có thể viết truyện hay hơn, thoải lòng mn hơn.

Hay là cứ thế này, sau khi mn đọc xong trang này. Mn hãy cmt bên dưới □□□ nói suy nghĩ của mình về truyện của Xuân và góp ý nữa nhé. Nếu có thể nói mong muốn của bản thân về những chương về sau, tình tiết như thế nào, Xuân sẽ kết hợp tất cả ý kiến của mn và ý tưởng của mình thành những chap truyện thật hay, sẽ làm mn vừa lòng.

Nhớ nhé, ai đọc cũng phải nhớ cmt bên dưới □□ để Xuân biết nha.

Cảm ơn mn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26

1 giờ sáng, tại thành phố thủ đô Bắc Kinh. Mây đen tích tụ, trên bầu trời xuất hiện hàng loạt tia chớp sáng bùng cắt ngang khoảng không tối om vô định.

Không lâu sau, một cơn mưa rơi xuống như trút nước, "rầm" tiếng sấm to lớn vang lên phá nát không gian yên lặng của thành phố.

Lập tức sau đó trong căn phòng ngủ chính của Lan Đình Uyển. Đình Đình vừa mới bị cơn ác mộng tra tấn, vừa kịp nghe được tiếng sấm to lon lộn bật người ngồi dậy.

Hắc Thần kể bên đang ngủ, cảm nhận được cũng ngồi dậy theo.

"Đình nhi...Đình nhi...em sao vậy?" dùng bàn tay vỗ nhẹ lên gò má của cô.

Đình Đình đầu tóc rũ rượi mồ hôi giập mình tỉnh lại quay mặt nhìn Hắc Thần, đôi mắt đột nhiên lại cay cay, đây là lần đầu tiên cô giập mình tỉnh dậy trong sấm chớp lại có người bên cạnh.

Hạnh phúc ôm chầm lấy cổ của Hắc Thần, hần thấy cô chủ động như vậy vui mừng, ôn nhu xoa dịu nỗi sợ hãi trong cô.

"Rầm" tiếng sấm lại lần nữa vang lên, tuy được Hắc Thần ôm trong lòng nhưng vẫn không thể kìm hãm lại sự sợ hãi, mà đôi run bần bật.

"Ngoan, không sợ nữa, có anh ở đây rồi." nói xong hần nhẹ nhàng vỗ lưng cô, để cô trấn tĩnh lại.

"Tôi sẽ kể anh nghe về một câu chuyện, anh có muốn nghe không?" vừa nói cô vừa thoát khỏi lồng ngực của anh, lấy tay chùi đi nước mắt.

"Anh có rượu hay không? Cho tôi một ly." từ khi ngày mẹ cô ra đi, cô đã quen làm bạn với rượu với những ngày mưa chớp này.

Hắc Thần cũng không ngăn cản cô, bước chân xuống giường, tiến đến từ rượu rót một ít rượu vang đỏ vào hai ly, rồi đưa đến cho cô.

Đình Đình nhận lấy, tâm trạng bỗng tuột lức lư ly rượu.

" Có một cô bé được sinh ra trong một gia đình giàu có, cô bé ấy rất hạnh phúc khi được cha mẹ yêu thương. Nhưng...tất cả chỉ là giả tạo...cha của cô bé đó trước khi cưới mẹ cô bé, cũng có quan hệ với một người đàn bà, sống chung rồi họ sinh con.

Sau khi cha mẹ của cô bé ấy cưới nhau được 5 năm, ông ta đã dấn tình nhân và hai đứa về (một là Ninh Tịnh là người chị lớn hơn Đình Đình 2 và người em trai. Lát Xuân sẽ làm rõ với mn). Người mẹ và cô bé ấy bị chính người chồng, người cha đối xử tệ bạc.

Hằng ngày ba mẹ con tình nhân thay nhau làm khó hai người họ, thay nhau chì chiết, giày xéo không ngừng. Mỗi đêm tối, cô bé chứng kiến mẹ của cô bé lặng thầm khóc khi đứng trước cửa phòng của người cha cận bã và tình nhân.

Cho đến một ngày, còn một ngày nữa là đúng ngày sinh nhật của cô bé ấy tròn 18 tuổi, mẹ cô ấy vì không thể chịu nổi cảnh sống, bệnh tim bao năm lại tái phát, nằm trên giường bệnh ngóng trong một người không bao giờ tới, rồi ra đi..." nói đến đây, Đình Đình dừng lại, rồi giường đi đến bên cửa sổ, nhìn ra bầu trời đêm mưa.

Cô kể tiếp: " Sau ngày hôm đó, gia đình kia bắt đầu rục rịch tâm tư, nhân lúc cô bé ấy suy sụp, chặn con đường sống cuối cùng...bỏ thuốc, đánh mất tâm trí, rồi sang đất khách sinh sống, làm thêm, trốn chết, chặt vật, hận thù...cô bé đã từng nói rằng, nếu bọn họ không giết chết được cô thì khi cô trở về, người chết sẽ là bọn họ."

Nói xong, Đình Đình đột nhiên phì cười một cái, quay mặt nhìn Hắc Thần, khuôn mặt không biết suy nghĩ điều gì mà đầu mày nhíu chặt lại.

Hắc Thần bên này nghe cô kể, liền nhớ đến đến tấm ảnh cô đứng phát tờ rơi trong trời tuyết dày đặc. Trong lòng dâng lên một sự tức giận hơn bao giờ hết, bàn tay nắm chặt lại làm nổi cả gân xanh nghe luôn âm thanh rộp rộp.

" Cạch." tiếng va chạm giữa ly thủy tinh và mặt bàn gỗ vang lên làm Hắc Thần tỉnh lại.

" Cho nên tôi là một con người rất nguy hiểm, anh đừng mà đụng vào tôi, tránh xa tôi ra càng xa càng tốt, nghe..." vừa nói cô vừa nhón chân ngồi lên bệ cửa sổ, nhưng lời khuyên còn chưa nói hết, liền bị thân ảnh to lớn đó đi tới, mạnh mẽ ôm chặt cô vào lòng, cắt ngang.

" Không, tôi không bao giờ rời khỏi em, em là người phụ nữ của tôi hết cuộc đời này. Tôi sẽ bảo vệ, cưng chiều, yêu thương em em, không để em bị ai bắt nạt hay uất ức, em phải tin tôi." tất cả những lời này đều là chân thành từ đáy lòng, anh muốn làm chồng của cô, muốn chịu trách nhiệm với cô.

" Sao...sao anh lại đối tốt với tôi như vậy? Anh không cần miễn cưỡng an ủi tôi." Đình Đình nghe giọng xúc động nói.

" Ai nói tôi miễn cưỡng an ủi em, đây là lời thật lòng. Còn tôi đối với em là điều tự nhiên, vì em là vợ của tôi."

" Cái gì? Tôi là vợ anh hồi nào?" Đình Đình giật mình tròn tròn mắt, chắc chắn hấn ta lại gạt cô.

" Là em tự nói, lúc này em nằm trên giường, ôm chặt lấy tôi, rồi nói muốn tôi là chồng em." Hắc Thần giọng mạnh mẽ trộn sự việc, kể cho Đình Đình nghe.

Đình Đình nghe thế kinh ngạc, sau đó gương mặt dần dần đỏ lên, lan ra tận đến mang tai.

Hắc Thần thấy vậy liền biết cô mắc mưu, sung sướng trong lòng như lừa được một con mèo hoang về nhà nuôi tốt.

" Nhớ ra rồi?"

" Ừm...nhưng lúc đó tôi say, không tính..." Đình Đình xấu hổ chẳng dám nhìn trực diện anh.

" Em không nghe nói, sau khi say rượu, lời nói đều là sự thật đấy à." Vừa nói, Hắc Thần nhếch mép cười giương tráo.

" Ừm, đúng vậy..."

" Vậy được rồi, ngày mai chúng ta đi Cục dân chính."

" Hả...hả, anh...tôi chưa đồng ý."

" Em dám không đồng ý, em ăn gan hùm" hấn mặt mũi không vui, gặng hỏi cô, cô dám không đồng ý, cũng phải đồng ý.

" Được rồi đi ngủ.", vừa nói vừa ôm cô khỏi bệ cửa sổ tiến đến giường.

" Không ngủ, tôi không buồn ngủ." cô vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay anh.

" Vậy chúng ta hoạt động một tí."

" Hoạt...hoạt...động....hoạt động gì chứ, tôi không làm" bị lời nous của Hắc Thần làm cho sợ hãi, lấp bắp phản đối.

" Vậy chúng ta đi ngủ, cho dù thế nào ngày mai cũng phải đến cục dân chính." nói xong không cho cô phản ứng liền tóm chặt, hôn lên đôi môi nhỏ, rồi sau đó cả hai ôm nhau ngủ say.

Sau buổi tối hôm đó trong trái tim họ đã có nhau.

.....

Tiết lộ nè: Nam chính chính thức trở thành vệ sĩ của nữ chính, làm gì cũng kè kè. Ghen ghê hơn mà H cũng ghen hơn...

Mong mn ủng hộ cho Xuân nhé. □□□

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Sau cơn mưa bầu trời lại sáng, những ánh nắng lan toả hơi ấm, len lỏi chen chúc nhau lên ban công. Cũng lúc đó, một cô gái nhỏ thân mình khoát chiếc áo choàng tấm trắng, đứng đó nghe điện thoại.

"Được rồi chị, lát chị tới rước em đi."

[Được rồi, em chuẩn bị đi, khoảng 9 giờ chị tới.]

"Ok, bye chị." sau khi nói xong, cô dập điện thoại.

Bây giờ chỉ mới 7 giờ hơn, nên có thể nhàn nhạ ăn sáng, thay trên người là một bộ áo thun Tao nhã đồng bằng Ruffle Burgundy và chiếc quần jean đùi xong xuôi, rồi bước chân xuống dưới lầu.

Còn chưa đến nơi, liền ngửi được mùi thơm phức từ phòng bếp toả ra.

Bụng đói cồn cào, nhanh chân bước đến liền thấy được thân ảnh to lớn, đang cặm cụi trong bếp làm đồ ăn sáng.

Quần gia Lan và những người làm đứng nép sang một bên nhường chỗ cho cậu chủ nhà mình. Vừa thấy được cô bước xuống liền cười tủm tỉm nhìn cô đầy ẩn ý.

Đình Đình thấy được những ánh mắt đó xấu hổ sắp hồng luôn rồi. Hắc Thần cảm nhận được bước chân nho nhỏ đang tiến đến liền biết là ai.

Quay đầu nhìn, liền thấy Đình Đình ăn mặc thiếu vải, đôi chân thon dài trắng nõn được phơi bày ra ngoài, phần cổ áo được thiết kế theo kiểu chữ V, nên phần xương quai xanh và chiếc cổ trắng đều thấy hết.

Nhiều chặt mày, không vui giao phần nấu còn lại cho quần gia Lan rồi tiến đến bên cô. Do cô chỉ cao đến nửa bắp tay anh, nên khi anh đứng gần lại, cô phải ngước đầu lên, anh cúi đầu xuống.

Vì thế anh có thể nhìn thấy được đôi gò bồng mềm mại như bông đỏ của cô lấp ló trong áo. Tức giận, kéo cô lên thẳng lên phòng. Chiếm hữu trách móc: "Em bây giờ đã là người phụ nữ của anh, mà lại ăn mặc như thế ra đường, em định đi đâu?"

"Tôi định lát đi nhận vai diễn." Nhìn thấy dáng vẻ này của anh, làm cô không dám nhiều lời cãi cò.

"Không được, thay bộ đồ khác đi." vừa nói, hắn vừa kéo cô vào phòng đồ. Hắn lựa đi lựa lại, rồi tâm đắc lấy ra một chiếc áo thun và chiếc quần jean dài.

"Hôm này rất nóng, làm sao anh có thể lựa chọn như vậy." đúng là một người chả có mấy hiểu gì về thời trang, bây giờ đã là giữa hạ, trời nóng muốn bức người vậy bắt cô mặc như vậy.

"Ngoan, bây giờ em ra ngoài phải ăn mặc kín đáo một chút, nếu tối nay em ăn mặc thiếu vải hoặc không mặc gì ở nhà, tôi rất hân hạnh không cần nhìn em." nói xong, hắn trưng một vẻ mặt gang man nhìn thẳng vào cô.

Cô bị lời nói vô lại của hắn mà khuôn mặt đỏ bừng. Chẳng thèm ngó ngang đi đến hắn nữa, tiến lên một bước, giật bộ đồ rồi vào phòng tắm thay.

Không lâu sau, hai người họ đi xuống, chỉ có điều Đình Đình giận dỗi đi trước, Hắc Thần mặt mày nhàn nhã theo sau.

Cả hai đều tiến đến bàn ăn, chưa kịp ngồi xuống, bên ngoài cổng lớn vang lên "king...koong", bên ngoài còn có bảo vệ nên không cần ai chạy ra mở cửa.

Tiếng xe ô tô từ từ tiến vào khuôn viên vườn. Rồi sau đó là một cô gái trẻ trung, vui vẻ bước nhanh và ôm chặt cánh tay của Hắc Thần: "Hắc ca ca, lâu quá không gặp anh, anh có khoẻ không? Em rất nhớ anh."

Câu nói của cô gái trẻ mới vào này làm Đinh Đinh kinh ngạc, nhìn về mặt Hắc Thần vẫn bình thản, không có ý gì là cự tuyệt. Thầm hừ một cái khinh bỉ trong lòng, nói thì hay nào là anh là của em, bây giờ gặp gái xinh, im lìm như cá bị đánh chết.

Hắc Thần đối diện tuy đang rất khó chịu, nhưng khi nhìn về mặt không vui của ai đó, không nói gì ngăm xem biểu hiện của cô thế nào, có không vui khi anh gần gũi với người con gái khác.

"Em đến làm gì, bác Tâm cho em đến à." tuy là hỏi người này, mà mắt cứ dán lên người kia.

Bộ dáng ăn sáng không quan tâm, làm anh không vui nhiều hơn.

"Ba mẹ em đi công tác một tuần mới trở về, nên mẹ em muốn em qua ở nhờ anh vài bữa.", câu nói vừa dứt, hết thấy làm hai con người đang ngồi giạt cả mình.

Một người đang vui mừng khi được tự do một tuần, còn một người bức mình đến một tuần không được tự do hành động.

"Ừa, cô gái này là ai thế Hắc ca ca...", giọng nói khó chịu của cô gái chui tọt vào tai của Đinh Đinh.

"Cô ấy là chị..." câu nói của Hắc Thần còn chưa nói hết, liền bị Đinh Đinh đối diện cắt ngang: "Tôi chỉ là ở nhờ nhà ca ca cô một ngày. Hôm nay tôi liền đi."

Nói xong, Đinh Đinh ăn nốt bữa sáng, rồi đứng dậy nhìn bộ dáng của cô bé ấy dính chặt lấy tay của Hắc Thần, còn ai kia nghe câu trả lời của cô liền đen thui tức giận.

Nhét mép cười một cái, cầm lấy túi xách, rời khỏi nhà. Hắc Thần thấy cô như vậy liền đi, kích động muốn rời khỏi vòng ôm của cô gái đó, nhưng lại bị kéo lại: "Hân Ngữ, buông ra."

"Sao anh lại kích động, cô ấy chỉ là người ở nhờ, làm gì anh phải bận tâm."

"Không phải chuyện của em buông anh ra, ngồi ăn sáng đi." hấn bức mình giựt tay mình khỏi vòng ôm của Hân Ngữ, rồi chạy đi ra khỏi nhà.

"Hắc ca ca, ca ca..." tức giận bủn mủi, giậm chân rồi lại ngồi vào bàn ăn.

Còn Hắc Thần khi chặt ra khỏi cổng, đã thấy Đinh Đinh leo lên một chiếc xe rồi rời đi.

.....

* Nhân vật mới.

Hân Ngữ (20t) em họ của Hắc Thần, thầm yêu mến hắn.

.....

Tiết lộ: nhân vật mới hơi....p

Mong mn yêu thích và góp ý ạ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

* Lạc Thành

Sau nhiều ngày chạy đôn chạy đáo, cuối cùng Đinh Đinh cũng dành vai diễn của mình: nữ phụ.

Phải là vai nữ phụ trong một bộ phim cổ trang. Tuy vậy nhưng sự xuất hiện của cô cũng có thể là nhiều bằng nữ chính.

Hôm nay cũng là ngày bấm máy, 6 giờ sáng lơ mơ rời khỏi giường, vệ sinh cá nhân xong tất cả, Đinh Đinh vận trên người là một chiếc áo thun màu vàng nhạt và chiếc quần jeans.

Khi chuẩn bị xong, thì bên ngoài cũng vọng tiếng gõ cửa, đeo túi xách xéo người, mang giày vào rồi tiến ra mở cửa.

Chị Mía nhìn Đình Đình chần chừ thì vô cùng hài lòng, khen ngợi: "Good job, bây giờ chúng ta đi thôi, em có muốn ăn gì không chị mua."

"Không cần đâu ạ, lát bên vệ đường có gánh bán bánh mì, mua một ổ như vậy là được." Vừa nói, Đình Đình từ tốn khoá lại cửa.

"Được rồi, em ăn xong nhớ uống thuốc, đừng để lại tiếp tục đau dạ dày."

"Rồi, cảm ơn chị yêu xinh đẹp của em đã quan tâm, em nhớ rồi.", Mía nghe Đình Đình nói vậy đắc chí, héch mặt lên phì cười một cái.

"Được rồi, em xem lại kịch bản đi, hôm nay sẽ quay những phân đoạn đầu."

"Vâng."

_____.

" *Bách Hoa Tàn* " kể về chốn thâm cung rộng lớn, nơi tụ hội ba ngàn mỹ nhân xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, đấu đá nhau, cầu xé nhau để giành được trái tim của Đế vương.

Vào một ngày nọ, Chiêu phi phạm vào trọng tội ám sát hoàng tự. Đế Vương hạ lệnh ban rượu độc, một tát vải trắng và một trủy thủ(*). Cho chọn một cái chết tùy thích.

(*) một con dao nhỏ.

Chiêu phi ngày đầu tiên gặp Đế vương, đã yêu hấn như khám mình vào vùng lầy. Hi sinh, chịu đựng, đợi chờ nhiều đến thế nào.

Vậy mà trước khi chết, nàng cầu xin Công công tổng quản:

" Công công, xin một lần giúp ta, ta muốn gặp hoàng thượng." nàng vừa nói, vừa quỳ dưới đất với tay kéo tay hấn.

" Nương nương, ta e là không được đâu, hoàng thượng đang bận phê duyệt chính sự." Lân Ngọc ông ngày đầu khi gặp Chiêu phi liền cảm mến trong lòng. Bộ dáng dịu dàng, ôn nhu, xinh đẹp, làm ông tâm đắc.

Chốn thâm cung đầy rẫy phức tạp, thì nụ cười trong sáng đó là một điều đặc biệt.

Nhưng không ngờ, thời thế thay đổi, con người cũng thay đổi. Từ một nữ tử dịu dàng, thanh thuần trở thành một người phụ nữ độc ác nham hiểm.

Nhưng ông cảm thấy tiếc nuối, chỉ vì Đế vương...

" Không, công công, ta mong ngài hãy giúp ta, giúp ta một lần này thôi, cho ta một lần được gặp chàng, mong ngài...huhu.." tinh thần suy sụp, bất lực Chiêu Thanh bật khóc đứt từng đoạn ruột.

Lân Ngọc Công Công thấy vậy, tiếc thương nhanh chóng kêu đồ đệ của mình đi gọi hoàng thượng.

Một khắc trôi qua, người đồ đệ đó, chạy về, e ngại nhìn khuôn mặt mất hồn của Chiêu Thanh, hướng đến Lân Ngọc nói nhỏ.

Sau khi nghe đồ đệ nói, Lân Ngọc mở lời: " Nương nương, hoàng thượng đang bên cạnh Hoàng phi."

Chiêu Thanh nghe câu nói đó, không còn nước mắt, không còn đau buồn, mà trong ánh mắt chứa đầy hận thù khinh bỉ cười khinh một cái: " Ha ha."

Cầm ly rượu độc không chần chờ gì nữa, uống không còn giọt nào, ly thủy tinh rơi xuống bể tan tành.

Cuối cùng trong cơn đau đớn, oán hận nói một câu: " Ta sẽ không bao giờ tha cho chàng và cô ta." rồi không còn thở.

Nhưng cũng là lúc đó Chiêu Thanh trọng sinh trở về, là lúc lần đầu tiên gặp Đế vương.

" Cát...tốt lắm Đình Đình, cô làm rất tốt, rất đáng tuyên dương, bây giờ cô vào chuẩn bị lại, đến lượt nữ chính xuất hiện." đạo diễn không ngờ Đình Đình lại hợp với vai diễn phụ này như vậy, thần thái, ánh mắt thù hận đau thương cô đều lột tả thành công, ông đã tìm được viên ngọc quý rồi đây.

Đình Đình nghe đạo diễn nói như vậy, rất vui, nóng nực trong bộ đồ cổ đại rườm rà, đứng dậy từ căn nhà hoang, đi ra đằng xa vang lên sự khen ngợi của mọi người, nhưng đột nhiên vai nhỏ bị ai huych một cái.

" Chỉ là vai phụ, tép riu mà muốn làm phượng hoàng, nằm mơ đi." nghe câu nói đó, Đình Đình bất ngờ nhìn lên, phì cười một cái khinh thường: " Còn xem, cái hạng bò lên giường đạo diễn có thể biến thành phượng hoàng được không."

" Cô..." giật mình, ả tức giận, nhưng chứ nói được gì liền bị cắt ngang.

" Tạ Tranh, cô nhanh lên một chút..."

" Dạ.." Tạ Tranh hô to một cái, liếc nhìn Đinh Đinh đã đi xa, mà hận vô cùng, cô mới là vai chính, Đinh Đinh có tư cách gì khai màn trước.(Là do kịch bản chỉ ạ.)

Đinh Đinh sau khi ngồi lại chỗ của mình, sửa lại makeup, nhìn dáng vẻ giận dữ của Tạ Tranh mà vui vẻ, một kẻ thù nữa của coi lại xuất hiện rồi.

" Reng." tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang sự vui vẻ. Đinh Đinh nhìn rồi với tay kết thúc cuộc gọi. Hừ một cái, có gái xinh bên cạnh mà còn gọi cho cô làm gì. Cô vắng mặt nhiều ngày chắc hẳn vui lắm.

Nhưng mà cô nào biết, đầu dây bên kia thấy cô không nhận cuộc gọi, lòng như lửa đốt, lo lắng không ngừng, bấm gọi lại lần nữa, liền thấy đã tắt nguồn.

Lần này bấm gọi cho thuộc hạ:" đi tìm phu nhân của các cậu đang ở đâu, rồi gửi địa chỉ cho tôi nhanh lên."

Đinh Đinh em đừng mong thoát khỏi anh.(tại anh chứ tại ai.)

Xin chào mọi người, ta đã trở lại mà không biết có lợi hại hơn xưa không? Haha

" *Bách Hoa Tàn* " ta không dựa vào yếu tố lịch sử nào của Trung quốc, là do xem nhiều phim cổ đại nên có ước mộng, xem như đây là mộng nhỏ đi.

Cấp bậc chủ yếu trong " Bách Hoa Tàn."

Đế vương(danh tính sẽ tiết lộ sau_nam chính)

Hoàng hậu (by Tạ Tranh_ vai nữ chính)

Các quý phi

Các phi (Chiêu Thanh - Đinh Đinh_ vai nữ phụ)

..... Hàng ngàn nữ nhân xinh đẹp khác.

Nhận vật mới.

Tạ Tranh(27t) kẻ thù mới của Đinh Đinh, rất tự cao, hay ganh ghét người nhất là Đinh Đinh.

Tiết lộ: sau này rất kịch tính, quá trình trả thù từ từ hé màn...□□□□

Chúc mn đọc truyện vui vẻ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

" Reng."

" Nói."

[Phu nhân đang ở Lạc Thành quay bộ phim mới, thừa lỗ đại.]

" Nhấn địa chỉ chỗ đây cho tôi."

[Dạ.]

...

"Mạc Hằng, mua cho tôi vé bay sang Lạc Thành ngay bây giờ."

[Vâng, lão đại.]

"Cất, tạm ổn, Tạ Tranh cô phải cần luyện tập thêm nữa. Ok, hai ngày tới, tất cả mọi được nghỉ, đợi nhân vật chủ chốt trở về."

Sau khi nghe Quách đạo diễn nói vậy, lập tức chuẩn bị đồ đạc, cùng Mía và Tuyết Lâm rời khỏi phim trường, chạy như bay đến sân bay.

[Xin thông báo, quý khách nào có chuyến bay từ Lạc Thành trở về Bắc Kinh, vào lúc 19h30, ngay lập tức chuẩn bị, còn 10 phút nữa chuyến bay sẽ xuất phát.]

[Xin thông báo lại lần nữa, quý khách nào có chuyến bay từ Lạc Thành trở về Bắc Kinh, vào lúc 19h30, ngay lập tức chuẩn bị, còn 10 phút nữa chuyến bay sẽ xuất phát.]

"Đình Nhi, em lẹ lên xem chừng không kịp." vừa nói Mía vừa kéo tay Đình Đình đi nhanh.

Đình Đình đang bận nhồi nhét một ổ bánh mì vào miệng.

Cũng vào thời điểm này, từ sân bay cũng có một người đi ra với khuôn mặt đờ đờ sát khí, hẳn không để ý đến xung quanh, chỉ một mặt tiến về phía trước.

Hai người vô tình lướt qua nhau, cho đến khi Hắc Thần dự cảm được hơi thở quen thuộc, lập tức quay đầu lại thì Đình Đình đã khuất bóng sau cửa soát vé rồi biến mất.

"Reng.."

"Nói."

[Lão đại, phu nhân đã rời khỏi Lạc Thành và bay về Bắc Kinh.] tuy giọng nói mặc lặc, không đứt quãng, nhưng thuộc hạ bên kia đang âm thầm cầu nguyện.

Cứ hễ mỗi lần phu nhân chơi trò trốn tìm, thì anh luôn là người gánh vác con thịnh nộ của lão đại.

"Khốn kiếp... Đặt vé về mau, định vị chỗ của cô ấy cho tôi." cô bé này muốn đùa giỡn anh? Muốn trốn, hảo cô cứ trốn cho tốt vào, đợi đến khi dễ anh tìm được, đừng mong rời khỏi anh nửa bước.

"Lấy cho tôi một căn phòng, giường đôi rộng rộng một chút."

"Dạ, đây chìa khoá của quý khách, mời quý khách lên phòng 694 tầng 5 rẽ trái." tiếp viên phục vụ chu đáo chỉ dẫn.

"Cảm ơn cô."

"Cạch."

Điều kiện của khách sạn khá là tốt, nên Đình Đình khá là ưng ý, có thể giúp giấc ngủ ngon của cô đạt đến hiệu quả cao

Cô mệt tới mức mí mắt muốn đánh nhau, quay về khách sạn, đẩy cửa phòng ra, Đình Đình lười chẳng muốn bật đèn, mò mẫm trong bóng đêm cảm điều khiển bật điều hoà lên, cảm nhận được không khí dễ chịu, liền nằm xuống luôn, ngay cả quần áo cũng chẳng buồn cởi, muốn ngủ ngay lập tức.

Không lâu sau, trong khi Đình Đình đã ngủ say như chết. Thì từ phía bên ngoài, cánh cửa được mở ra, người đó im lặng tiếng vào rồi khoá cửa.

Men theo ánh sáng mờ mờ của chiếc đèn ngủ, liền thấy được khối nhô lên trong lớp chăn dày.

Hắn đang vô cùng tức giận, nhưng khi chứng kiến được sự mệt mỏi của cô, đến cả ngủ cũng nhủu chặt mày.

Trong lòng len lỏi sự yêu chiều vô bờ bến, không còn muốn mắng nữa.

Nhẹ nhàng cởi bỏ vest ngoài, trên người chỉ còn áo sơ mi và quần tây đen, mà nấn lên bên cạnh Đình Đình, ôm cô vào lòng.

Lúc này trong đầu liền muốn mắng cô một cái, nhưng mà chỉ dám dùng lực ở đầu ngón tay búng vào trán cô một cái.

Sự đụng chạm này của hắn làm người đang yên giấc, thoáng cử động.

Và thế là thủ phạm giết mình, vội vàng trấn an, xoa xoa lưng cho người yêu bé nhỏ của mình.

Lần đầu tiên trong đời, hắn cảm nhận được, hắn bị cô lấn át, mà chẳng thể nói nên lời...

*****

Xin lỗi mn vì sự chậm trễ của ta, mong mn góp ý và ủng hộ cho.

Ngày mai ta kiểm tra Lý và Tiếng anh nên hôm nay một chap thôi nhé. Cảm ơn mn nhiều ta sẽ cố gắng thật chăm chỉ.

Mà ta dạo này thật sự lười...□□□

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Bình minh một lần nữa lên cao nữa, Đinh Đinh bị con đói đánh bay giấc ngủ ngon.

Chật vật muốn ngồi dậy, lại thấy sao người lại quá nặng, không lẽ chỉ một tối ngủ mà đã trở thành bà béo.

Mở mắt ra nhìn liền bị một trận giật mình khiếp vía.

Một khối thịt to đùng đang nằm kế bên cô, giường đôi mặt ngập tràn đen tối nhìn chăm chăm cô.

"Anh làm sao mà vào đây được?" vừa hỏi Đinh Đinh vừa xích mông tránh ra.

Hắc Thần thấy vậy tức giận ngày hôm qua chưa được xoa dịu lại thêm hôm nay, mặt đen ụ lại. Mạnh mẽ kéo tay cô nằm ngã lại, hắn bá đạo xích người lại ôm cô chặt vào lòng ngực.

"Đây là khách sạn của anh, sao anh không vào được, với lại vợ anh ở đây, anh phải ở cùng với vợ anh chứ, đúng không?"

"Vậy anh nhầm chỗ rồi, vợ anh đang ở nhà đấy. Anh tránh ra cho tôi." bây giờ cô đang rất đói, không muốn nói gì hết cả.

"Tránh ra làm gì? Em muốn trốn nữa? Đừng mơ tưởng." anh không cho phép cô như thế..

"Tôi đang rất đói, muốn đi ăn sáng, hay là vậy đi, anh không muốn tôi đi đâu vậy thì anh mua đi. Xuống dưới, đối diện khách sạn có bán anh mua cho tôi một ổ bánh mì đi. Lẹ đi." nói xong, cô thẳng chân đá Hắc Thần lăn quay xuống giường.

Nhìn anh như một trái banh ngã xuống, làm cô tí nữa bật cười. Còn ai kia bị cô đá, thì vô cùng kinh ngạc. Mặt đen như đáy nồi nhìn người đang chống tay nhón nhờn nhìn anh.

Bỗng khuôn mặt của cô đang vui vẻ, liền nhăn nhúm lại. Hai tay để lên bụng, đầu cuối gập xuống.

Hắc Thần thì vô cùng hoảng, những tức giận liền bay theo mây khói, đứng phắt dậy, trèo lên giường, nâng gương mặt cô lên.

Trên trán của cô toàn mồ hôi, khuôn mặt đang hồng hào bỗng nhìn xanh xao, trắng bệch.

"Đinh Nhi, em làm sao vậy?"

"Đinh nhi."

"Tôi không sao.." nói xong, cô lập tức rời giường nếu không thì không kịp.

Hắc Thần thấy cô rời khỏi giường, lập tức bị dọa sợ. Kéo cô lại, lập tức thấy trên giường có một vết máu đỏ nhỏ, lại càng bị dọa hơn.

"Đinh Nhi, em bị gì, nói cho tôi biết, làm sao ở đây có máu?", nhẹ nhàng vỗ mặt cho cô tỉnh lại, chỉ lên giường nói.

"Không có việc gì cả, anh đừng lo lắng."

" Không được, phải đi bệnh viện, nếu không em sẽ chết."

Đinh Đinh bị câu nói của anh, làm cho muốn bật cười nhưng bụng lại đau quặn quại, không muốn nói nhiều.

" Không chết, không chết, anh yên tâm. Bây giờ cần anh mua cho tôi một món đồ. Sẽ không còn thấy máu."

" Là gì? Cho dù có là gì đi chăng nữa, anh cũng sẽ mua cho em. Không được em đau bụng nhiều như vậy, phải đi bệnh viện."

Anh ước gì bây giờ con đau bụng của cô có thể truyền qua anh. Nhìn cô bị đau như vậy làm anh rất đau lòng.

" Băng vệ sinh của phụ nữ. Anh nhanh lên nhé." nói xong, cô vội vàng chạy vào nhà vệ sinh, khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng muốn đào hỏ nhảy xuống.

" Em nói cái...gì, băng vệ...sinh. Của em là bị..." nhưng sao lại đau bụng đến như vậy. Vội vàng cầm điện thoại lên nhấn nút gọi

[Alo.]

" Mẹ, khi bị cái ấy, sao lại đau bụng?"

[Cái ấy là cái gì, con nói cho rõ xem nào.]

" Là...là kinh nguyệt. Cô ấy lại đau bụng rất nhiều, mặt trắng bệch."

[Hà, cô ấy...là con dâu sao? Vậy con phải mua cho cô ấy những băng vệ sinh cho phụ nữ, phải uống trà đường đỏ để cho ấm bụng thì con đau bụng mới giảm được.]

Ôi trời ơi, con trai lớn của bà lại lo cho phụ nữ bị kinh nguyệt, giọng điệu lo lắng chưa kìa.

" Cảm ơn mẹ."

" Nà...tút...tút..." Hắc mẹ định nói thêm gì đó liền bị dập điện thoại, sinh khí nhìn Hắc ba bên cạnh liền bực bội.

" Cha con đều giống nhau, đáng ghét.." nói xong, liền dửng dưng đi vào bếp, Hắc ba bị giận vô cớ, mặt ngây ra không hiểu cái gì..

Quay lại bên Hắc Thần sau khi dập điện thoại của Hắc mẹ, liền gọi cho quản gia Lan nhờ nấu giúp trà đường đỏ.

Rồi lại tiếp gọi cho tiếp vụ trong khách sạn.

[Dạ, chủ nhân cần gì ạ?]

" Mang cho phu nhân loại băng vệ sinh nào cho phụ nữ tốt nhất, rồi nhờ người lên thay grap giường."

[Dạ? Vậy phu nhân sử dụng loại có cánh hay không cánh ạ?] tiếp vụ bên đầu dây nghe hần nói mà kinh ngạc vô cùng, tận tâm hỏi.

" Ừm...cả hai loại."

[Vậy, phu nhân dùng loại ban ngày hay ban đêm ạ?]

" Cả hai."

[Dài hay ngắn ạ.]

" Cả hai. Toàn bộ đều cả hai hết, loại tốt nhất cho phu nhân sử dụng" lần đầu tiên anh trải nghiệm chuyện sinh lý của phụ nữ, rắc rối như vậy sao? Khó chịu như vậy, cơ thể mỏng manh, nhỏ bé của cô sao có thể chịu nổi đây.

Sau khi tất cả đã xong, hần hướng đến cánh cửa phòng tắm, hỏi vọng vào.

" Đinh nhi, em có đau lắm hay không? Anh vô với em nhé."

" Đừng...đừng, anh đừng vào đây." người đàn ông này có phải bị điên hay không, lại muốn vào đây với cô.

" Vậy, anh ra ngoài mua đồ ăn sáng, em không được bị gì đâu đấy, anh đi rồi quay về." nói xong, anh ba chân bốn cẳng chạy khỏi phòng, đi tới chỗ bán cháo, mua một tô cháo thịt bò thiệt to, rồi trở lại.

" Cốc...cốc..."

.....

Mong mn có ngày cuối tuần thật vui vẻ.

I Love you. Mong mn ủng hộ và góp ý nhé. □□□

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

"Cốc...cốc."

"Cô đưa đây cho tôi." Hắc Thần đang cầm túi đồ nhỏ đi tới.

"Dạ, đây là đồ của phu nhân cần. Tôi xin phép vào trong thay grap giường."

"Ừ, mau đi." nói xong, hắn cũng vào theo người phục vụ. Để người phục vụ làm việc, hắn thẳng chân đi đến trước cửa phòng nhà tắm gỗ cửa.

"Đinh Nhi, đồ của em đây." câu nói vừa dứt, cánh cửa phòng tắm mở ra, một cái đầu nhỏ lộ ra, khuôn mặt lúc này xấu hổ lúc này vẫn chưa hết đỏ.

"Anh lấy giúp tôi bộ đồ đen trong vali nhé." ngại ngùng mở lời nhờ giúp đỡ, Hắc Thần nghe lời, lấy trong chiếc vali một chiếc quần đùi và chiếc áo thun màu đen ra, đưa cho cô.

"Cảm ơn anh." nói xong, cô lập tức đóng cửa lại.

Không lâu sau, Đinh Đinh cũng từ phòng tắm trở ra, mặt mũi vô lực liền tiến đến nằm xuống giường.

Hắc Thần thấy vậy càng lo lắng, đi sát bên giường, nhẹ nhàng kéo cô ngồi dậy, cầm suất cháo, ý định muốn đút cho cô, nhẹ giọng dỗ ngọt:

"Nào em phải ăn cái gì đi đã, đợi lát Mạc Hằng đưa trà đường đỏ đến liền uống, như vậy con đau mới đỡ được. Ngoan, nghe lời được không?" Đinh Đinh bị dáng vẻ của Hắc Thần làm cho thụ sủng nhược kinh, không dám hó hé, vâng lời đón nhận muỗng cháo của hắn.

Do phân bụng vừa đau vừa khó chịu, ở dưới cứ quặn lại, nên không thể nào ăn ngon được, mười muỗng cháo được đưa tới rồi dừng lại.

Bây giờ đã tốt hơn rất nhiều, nhớ đến lúc chỉ có một mình. Đến những ngày như thế này, cô đau bụng đến nỗi không đi được nửa bước.

Trước mắt toàn bộ là màu đen, vào ngày hôm đó, cô không động đến đồ ăn ngoài trái chuối nhỏ nó có vị ngọt tự nhiên khiến con đau dạ dày không tái phát.

Đã từng nếm thử mùi vị khó khăn, nên bây giờ được đối xử tốt, lòng liền nổi đọt rung động khó tả.

Nhưng tuy là như vậy, cô vẫn không thể nào ăn vô được nữa. Ngăn cản lại bàn tay muốn đưa muỗng tới.

Cô muốn ngủ.

"Tôi ăn không vào nữa, muốn ngủ." nói xong không đợi Hắc Thần phản ứng liền chui tọt vào chăn nhắm mắt ngủ.

Hắc Thần thấy vậy cũng không thể miễn cưỡng được, dù sao cô cũng đã ăn không ít.

Thờ dài một cái, hắn tự nhủ với lòng cứ xem như đây là việc trải nghiệm chăm sóc cô vợ nhỏ mà thôi. (sau này anh sẽ được trải nghiệm dài dài)

"Reng."

"Alo, William anh nói đi?"

"Chuyện em nhờ anh, anh đã hoàn thành rồi đây. Bọn cáo già, bạn của ông ta đã chạy trước một bước. Như những gì em mong muốn."

"Tốt lắm, William anh làm rất tốt, không lâu nữa em sẽ làm cho gia đình ông ta xáo xáo một trận. Đến lúc đó em sẽ bao mọi người một châu nạp linh đình luôn haha."

"Được, anh sẽ luôn hân hạnh trông chờ."

"Thôi, trời cũng khuya rồi anh cũng nghỉ đi, em ngủ cái đây." nói xong, cười chào rồi tắt máy.

Sau khi ngủ được một giấc, cơn đau bụng cũng bớt được một chút, Hắc Thần bây giờ không biết đã đi đâu, không thấy trong phòng, tiến đến vali thay một bộ đồ kín đáo.

Cột tóc thành chiếc đuôi ngựa, đội chiếc nón lưỡi trai màu đen che đi cặp mắt, cầm trong tay chiếc khẩu trang rồi bước khỏi phòng.

Bắt một chiếc xe taxi rồi leo lên.

" Cho tôi đến quán bar Dục."

" Vâng, quý khách." không để ý đến tài xế, cô dựa lưng vào ghế, cầm điện thoại lên đếm giờ.

Bây giờ đã là 9g20 đến đó cũng phải 20 phút, rất phù hợp để hại một mạng người.

Đây là lần đầu tiên trải nghiệm như vậy, trong lòng không ngăn được sự háo hức.

Đúng 20 phút sau, chiếc taxi dừng trước quán bar Dục. Đây địa điểm tụ tập của một số thanh phần thanh niên muốn tìm kiếm kích thích mới.

Đinh Đinh trặc lưỡi nhìn đáng vẻ sừng sững xa hoa của nó, quán bar này đều để xe bên ngoài, chúng được hai gã vệ sĩ đen to lớn bảo vệ.

Nhìn tới nhìn lui, cuối cùng cũng nhìn trúng chiếc xe điện mà William gửi hình cho.

Cũng thật may chiếc xe đó để sát chậu cây to, vừa kịp che được thân hình nhỏ của cô.

Ngồi xuống ngay chiếc xe, sửa chữa làm sao dây thăng không còn sử dụng được nữa.

Rồi xem như không có chuyện gì, bước chân vào quán bar. Vừa đi vừa cầm điện thoại gọi cho ai đó:" Xoá giúp tôi đoạn phim ở chỗ giữ xe của Dục đoạn 21h50. Ok, cảm ơn."

Nói xong, như không có làm gì bước vào, nhạc đi rừng làm cô như chìm đắm không chịu nổi, nhưng chỉ vì lý tưởng trả thù nên không bỏ cuộc.

Từ khi cô bước vào đã là tâm điểm cho bọn lang sói ở đây thềm thường.

Cô chẳng mặc gì mát mẻ hay hở hang, từ cao xuống dưới đều kín đáo, nhưng như vậy cô càng quyến rũ và gợi cảm.

Vòng eo con kiến, đáng người nhỏ nhắn, cái mông tròn đầy, vòng ngực xinh xinh. Mỗi cái đều làm đàn ông muốn chạm một cái, muốn bóp một cái.

Chúng còn liên tưởng đến khi cô yêu kiều câu dẫn bọn họ, đã nghĩ mà đã cứng lên rồi..

Còn Đinh Đinh đâu biết được điều này, chỉ tiến đến quầy rượu, cầm ly cocktail xanh biếc uống.

" Phục vụ, đó là ai vậy? Tôi mới gặp lần đầu tiên."

" À, thưa cô đó là Đinh thiếu gia của tập đoàn Đinh Nhị." người phục vụ tận tâm mỉm cười trả lời.

Đinh Đinh nghe câu trả lời " ồ " một cái, xem như mình quan tâm. Đáng vẻ ăn chơi của hắn ta làm cô chán ghét, một tay ôm một cô gái, lần lượt mở miệng đón trái cây.

" Tôi muốn làm một ly rượu, ngon cho cậu ấy, anh giúp tôi một chút nhé tôi", kìm nén sự hận thù trong lòng, cố diễn ra một gương mặt đầy nhuốm hương đến phục vụ cần giúp đỡ.

Phục vụ nghe thế cũng vui vẻ nhận lời, từng chút từng chút giúp cô điều chế một ly Whisky thơm ngon, sau khi xong còn tinh tú lấy một bông hoa hồng trong túi ra cắm vào ly rượu, rồi nhờ phục vụ đưa tới.

Đinh Tuấn hoài nghi khi đột ngột nhận được ly Whisky, theo hướng chỉ của phục vụ hướng đến cô gái đứng đối diện nhìn mình, đáng vẻ đáng yêu không ngớt.

Hắn ta vui mừng cười toe toét, còn nháy mắt một cái đến Đinh Đinh. Hành động này làm cô muốn nôn hết ra những gì ăn vào buổi sáng.

Kìm nén, kìm nén, chứng kiến hắn đã uống hết không còn một giọt, mặt gian manh như tưởng mình lừa được thỏ về, ám chỉ hắn chỉ vào đóa hoa hồng ngửi một cái.

Đinh Tuấn thấy vậy cũng nghe lời, cầm lên ngửi, một mùi thơm nhẹ nhàng mà quyến rũ cuốn quýt vào mũi hắn, làm hắn say mê mà ngửi lại lần nữa.

Đinh Đinh như đạt được mục đích, lặng lẽ rời khỏi quán bar, sau đó nấp vào đâu đó bụi cây chứng kiến màn kịch tiếp theo.

Sau khi cô đi khỏi, Đinh Tuấn cũng đứng dậy rồi theo, cơn buồn ngủ không biết làm sao lại cứ ủa đến.

Ngồi lên chiếc xe điện tăng tốc chạy về trước. Đinh Đinh bắt đầu đếm lùi giây.

"Ba..hai..một...âm...aaaa.." hàng loạt âm thanh đùng chạm to lớn vang lên, tất cả chỉ vừa xảy ra trong ba giây đồng hồ.

Như không nghe thấy, cô tiến đến cầm lấy đóa hoa hồng đỏ tươi như máu nằm trên đất, bình tĩnh như không, trong mắt ánh lên sự hận thù, bật lửa lên hướng đến hoa hồng đốt tàn đi hết.

Cũng vào lúc này đối diện bên đường, người đàn ông trong chiếc xe MPV nhìn thấy hết cả.

Hạ cửa kính xuống, chăm chú nhìn dáng vẻ của cô, mà nhết mép cười đầy yêu thương.

"Dọn dẹp không còn bất cứ điều gì hại nào?" thân là ông xã sao lại không tiếp tay cho vợ mình cơ chứ, cô cứ việc đốt lửa, còn anh dập lửa là được.

Đinh Đinh bên kia cũng cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng nào đó, liền chột dạ quay mặt lại.

Hắc Thần thấy cô đã để ý đến anh, vui mừng vẫy tay với cô.

Đinh Đinh bây giờ rất muốn giết người diệt khẩu.

Con mẹ nó, khốn kiếp...

---

* Nhân vật mới:

Đinh Tuấn (25t) em trai cùng cha khác mẹ của Đinh Đinh.

Mong mn ủng hộ và góp ý ạ...□□□□

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Đinh Đinh tức điên trừng mắt với Hắc Thần. Con mẹ nó...cô muốn giết người diệt khẩu.

Bực dọc bước chân hướng đến chiếc xe, mở cửa xe, ngồi vào. Bình thân như không nằm xuống, lấy chiếc túi rắn chắc của hắc làm gối đầu.

"Tôi đói rồi."

"Hào, Mặc Hàng đến nhà hàng Pháp.", vừa nói, tay hắc vừa sờ lên đôi môi của cô.

Bàn tay miết nhẹ, mang theo cổ thơm muốn, cúi xuống nhắm ngay đôi môi đỏ mọng của cô, khẽ cắn một cái.

Cô bị hành động bất ngờ của anh làm cho kinh ngạc, đôi môi bị đau liền "um" phản kháng.

Hắc lập tức tóm lấy hai bàn tay nhỏ lộn xộn của cô. Tiếp tục cuộc chinh phạt vùng đất ngọt ngào.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, Đinh Đinh đang dần bị đắm chìm liền bị giật mình, muốn vùng vẫy.

Tức mình cắn mạnh lên môi hắc một cái, Hắc Thần hít khí lạnh rời khỏi cô.

Đinh Đinh được thả liền lấy điện thoại trong túi quần mình ra nghe: " Alo. "

[Đinh nhi, chị gọi nhắc nhở em là ngày mai chúng ta liền đi đến Lạc Thành rồi đấy, ngủ sớm đi.]

" Rồi, em biết rồi, chị cũng ngủ sớm nhé."

[Ừm, chị biết rồi, à đúng rồi, em còn nhớ Berry không?]

" Nhò, sao vậy sao chị lại nhắc đến cô ta?"

[Chỉ mới xem được trên truyền hình, con má nó cô ta ôm được một bắp đùi to, đang vô cùng hưởng thụ, chừng nào em mới có bắp đùi to đây?]

"Haha, Mía à, em sắp ôm được rồi, có biết bao nhiêu bắp đùi to chờ em đến ôm chứ. Em không quan tâm cho lắm. À, chị cho em thông tin của cô ta đi. Chị ngủ ngon." nói xong, cô dập điện thoại bỏ lại trong túi quần, tính ngồi dậy nhưng chỉ kịp ngóc đầu lên bị một sức lực mạnh mẽ ấn xuống.

"Ồ đây chẳng phải có một bắp đùi to cho em ôm sao? Em còn muốn tìm ở đâu nữa?" lúc này nghe cô nói nhiều bắp đùi khác đợi cô đến ôm, nhưng chúng có to bằng đùi anh, cô ôm không sướng hay sao mà còn tìm ở đâu.

"Ờ, của anh sao, để tôi xem." cô lười biếng, nằm đó lấy tay mò mẫm, bóp bóp phần đùi còn lại.

Cảm thán:" Haizz, đúng là to thiệt, như tôi thích ôm cái khác hơn. Xin lỗi nhé."

"Ồ, nhưng mà tôi không cho phép em đi ôm bắp đùi khác, em dám ôm?"

"Dám, sao tôi lại không dám."

"Được em thử xem", cho dù đang thách thức cô, nhưng mỗi lần lời nói càng lên, rằng đều bị nghiêng đến kêu kèn kẹt.

"Được lắm, Mạc Hàng, anh đưa bắp đùi của anh đây, tôi ôm một chút." vừa nói, cô vừa ngồi dậy định tiến lên phía trước.

Hắc Thần nhìn thấy hành động này của cô, liền tức giận đến lạnh người. Lập tức kéo Đinh Đinh muốn leo lên trên, chui tọt vào lòng mình.

"Kéo tám chân lên." giọng nói giận dữ đang bùng phát, phóng tia điện thẳng đến Mạc Hàng.

Mạc Hàng lúc này bị Đinh Đinh đem ra trêu chọc Hắc Thần, anh muốn khóc ra nước mắt. May là cô chưa đụng đến đùi của anh, nếu không đùi của anh thì đã không còn.

Trò chơi của hai vợ chồng này thật không thể hiểu nổi, luôn làm người ta phải thót tim ra ngoài.

Còn Đinh Đinh bạo gan chọc giận Hắc Thần, cô không nghĩ đến hậu quả. Bất ngờ bị một lực đạo mạnh mẽ ôm chặt trong lòng.

Hai chân cô dạt ra ngồi trên đùi hắn, đầu mũi đập vào lòng ngực hắn. Tất cả đều bị hắn tóm gọn.

Còn chưa kịp phản ứng liền bị đôi môi khác áp lên hôn cuồng nhiệt. Hắn gặm, cắn, mút điên cuồng không mệt mỏi.

Bàn tay giữ chặt sau ót của cô, làm cô không thể nhúc nhích. Đầu lưỡi bị lôi kéo, hắn bá đạo dẫn dụ cô cuốn theo nụ hôn của hắn.

Dần dần cô không thể nào cự tuyệt được nữa, hai cánh tay không tự chủ vòng qua cổ hắn. Hắc Thần như được tiếp thêm động lực, càng khao khát ngấu nghiến hôn cô, như muốn nuốt đôi môi cô xuống bụng.

Không lâu sau như cảm nhận được cô sắp ngất xỉu đến nơi, Hắc Thần liền lưu luyến bỏ ra.

Hơi thở nóng bỏng trực tiếp phả vào mặt đối phương, Hắc Thần cảm thấy một cỗ cứng rắn nơi hạ thân, kìm nén nuốt khan xuống, hướng đến cái mũi nhỏ của cô cắn nhẹ.

Đinh Đinh ngồi trên đùi anh, đương nhiên là nhận thấy sự thay đổi ở bên dưới.

Lập tức cơ thể cứng ngắc.

"Còn dám nữa không? Tôi đã nói, em là của tôi, không cho phép em để ý đến người đàn ông khác. Bắp đùi của tôi muốn em ôm, em liền ôm, không được tìm kiếm bắp đùi khác, hiểu không?" vừa nói, hắn vừa lấy tay vỗ lên mông cô vài cái cho bỏ tức.

Không nể tình buổi sáng cô còn đau đớn, thì đã làm thịt cô từ lâu..

"Biết rồi, về sau tôi sẽ ôm bắp đùi của anh." khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ, vừa sợ hãi vật phía dưới, trả lời một cái rồi dấn mặt vào lòng ngực của anh.

"Lãi đại, đã tới nhà hàng Pháp..."

Xém nữa là có thịt để xem...đáng tiếc, đáng tiếc.

Chúc mn có một ngày cuối tuần thật vv nhé!! Yêu..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Quản lý nhanh chóng tới, khom lưng cung kính chỉ vào hành lang dẫn ra đại sảnh: "Hắc tổng, hoan nghênh quang lâm (đến thăm)! Ngài đã bao trọn phòng 108, bên này, xin mời."

Nhìn thấy một đám nhân viên bên cạnh lộ vẻ háo sặc, quản lý không vui nhú mày một cái, đám người này không thức thời rồi, không nhìn thấy chân mày Hắc tổng đang nhíu lại sao? Như vậy rõ ràng đang không vui, thế mà họ làm như không thấy, còn trực tiếp nhìn chăm chăm hẳn, xem ra các cô không muốn tiếp tục làm việc ở đây rồi.

Bình thường hẳn đối với hành động các cô có thể nhắm mắt cho qua, nhưng đối tượng hôm nay, Hắc tổng nổi danh lãnh khốc lại không gần nữ sắc, không ai biết anh đang nghĩ gì, nếu không cẩn thận đắc tội với người nắm giữ nền kinh tế, đừng nói những nhân viên kia, ngay cả chủ nhà hàng cũng phải về nhà ăn cơm là vừa.

Nói không gần nữ sắc, Hắc tổng hôm nay sao lại mang phụ nữ tới đây, hơn nữa còn là tuyệt sắc đại mỹ nhân hiếm thấy, quản lý không nhìn được liếc Đinh Đinh, đột nhiên cảm thấy lãnh khí đánh tới, làm trong lòng anh lạnh run cầm cập.

Vừa rồi Hắc tổng hưng hăng trọn mắt nhìn anh? Không phải đâu! Hắn không làm gì đắc tội a? Từ khi bọn họ vào phòng ăn, anh ngay cả Hắc tổng cũng không dám nhìn, chỉ len lén liếc đại mỹ nữ bên cạnh, cái này cũng đắc tội anh ta sao!

Hắn là người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh Hắc tổng rất quan trọng? Cho nên Hắc tổng mới trừng anh. Còn nói Hắc tổng không quản lý tốt nhân viên, nên ánh mắt hoa si của họ làm cho anh phiền lòng?

Trong lòng quản lý toát mồ hôi lạnh, suy nghĩ nơi nào đắc tội Hắc Thần, mắt không ngừng biến đổi.

Đinh Đinh nhìn quản lý không ngừng biến hóa sắc mặt, mắt cười hí thành một đường, mặt anh ta đối tới đối lui, có bao nhiêu buồn cười.

Hắc Thần nhìn vật nhỏ bên cạnh cười vui vẻ, hô hấp hơi chậm lại, trong mắt nồng đậm nhu tình, nhưng nghĩ tới nguyên nhân cô cười hi hi, trong lòng anh xông lên nhẹ ghen tức, hẳn dùng lực ôm eo Đinh Đinh, đi theo hướng quản lý, tay nhéo eo nhỏ cô coi như trừng phạt nhẹ nhàng, chọc cô cười khanh khách không ngừng.

"Ha ha..... Thật là nhột!" Đinh Đinh cười nói, trong lòng nghi ngờ, làm gì đột nhiên ôm cô thật chặt.

Hắc Thần nghe tiếng cười của cô, khóe miệng chậm rãi nhếch lên một độ cong đẹp mắt.

Đột nhiên, Đinh Đinh nhìn thấy bóng dáng quen thuộc cách đó không xa trong hành lang, lông mày nhăn lại, theo bước chân từ từ đến gần, cô muốn nhìn rõ ràng tướng mạo đối phương.

Nhưng lại bị Hắc Thần ôm đi vào phòng ăn.

Quản lý đi bên cạnh nghe thấy động tĩnh, làm như không thấy, mặc dù anh cũng rất tò mò Hắc tổng và mỹ nữ tuyệt sắc bên cạnh có quan hệ gì, nhưng anh không quên vừa rồi Hắc tổng trừng mình, vì mạng nhỏ, anh tốt nhất không nên hành động gì.

"Ài, cậu nói hai người kia là ai? Thế nào quản lý lấy lòng bọn họ như vậy?" Phục vụ viên A nghi ngờ nói.

"Không biết, có thể là quyền quý! Hoặc là quản lý hôm nay động kinh rồi, ha ha ha....." Phục vụ viên B chẳng hề để ý mà nói.

"Các cậu có cảm giác người đàn ông vừa rồi rất anh tuấn, cô gái cũng rất đẹp?" Phục vụ viên C hâm mộ nói.

"Thôi đi, không có mắt cũng nhìn ra được, không chỉ đơn thuần là đáng đáp tuyệt sắc giống nhau, hơn nữa còn rất xứng đôi, làm người ta hâm mộ ghen tỵ." Phục vụ viên D nói.

"Tớ biết anh ta là ai." Phục vụ viên A kêu lên một tiếng, cao hứng nói.

"Là ai à? Nói nghe một chút." Phục vụ viên bên cạnh vây tại một chỗ tò mò hỏi.

"Hắc Thần, tổng giám đốc của tập đoàn Hắc Âu, nắm giữ nền kinh tế của Trung Quốc, cũng là tập đoàn đa ngành lớn mạnh nhất thế giới." Phục vụ viên A tường tận kể, mọi người nghe vậy, liền mất chữ O miệng chữ A.

Hèn chi đáng về đó bọn họ rõ ràng biết là ai nhưng chẳng nhớ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Quản lý dẫn bọn Hắc Thần tới một gian phòng tao nhã rộng rãi, bên trong trừ một cái bàn ăn có thể chứa 20 người, còn có ghế sa lon nhập khẩu thoải mái màu râm rắng, phía trước ghế sa lon là một cái khay trà được lau sáng bóng, phía trên bày ít đồ ăn vặt, nước trà và khăn giấy. Đối diện ghế sa lon là một cái TV LCD 100 inches dính vào tường.

Đình Đình vô cùng háo hức đi đến trước cánh cửa sổ to lớn sát đất, kéo màn cửa sổ ra liền lập tức có thể nhìn thấy cảnh đẹp vườn hoa cách đó không xa, thật là sự hưởng thụ cho thị giác, không ngờ chỗ này tốt như vậy, Đình Đình tham lam nhìn cảnh sắc bên ngoài.

"Hắc tổng, xin hỏi ngài muốn ăn món gì?" Quản lý cung kính hỏi người đàn ông lạnh lùng ngồi trên ghế sa lon màu râm nóng, hỏi.

Hắc tổng có thể quang lâm tới nhà hàng của họ, quả thật chính là vinh hạnh lớn lao, hi vọng bọn họ có thể để lại ấn tượng sâu sắc cho ngài ấy.

"Thức ăn là phi lê đùi cừu đút lò, sườn cừu nướng bơ tỏi, chả giò tôm phô mai, cua đút lò phô mai, salad với thịt xông khói jambon trứng, thân bò áp chảo, sườn heo sốt BBQ, thêm một bánh ngọt vị chocolate, chỉ những món này thôi." Hắc Thần nhàn nhạt mở miệng nói, lúc gọi những món ăn này thì trong mắt hơi lộ ra nhu tình.

Vật nhỏ của anh thích ăn như vậy, chắc chắn cô sẽ rất cảm động khi được anh nhớ những món mà mình thích ăn cho mà xem.

"Tốt, Hắc tổng còn có phân phó gì không?" Quản lý thấp thòm hỏi.

Hắc Thần phát phát tay ra hiệu quản lý đi xuống, sau đó nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đứng ở trước cửa sổ sát đất, trong mắt đầy dịu dàng, cô tựa hồ là rất ưa thích cảnh vật nơi này, từ khi đến đây nụ cười của cô chưa từng mất, mắt sáng ngời, giống như biết nói, làm anh yêu cực kỳ.

"Vây chúc Hắc tổng và tiểu thư chơi tận hứng, món ăn sẽ đưa lên rất nhanh, xin chờ một chút!" Quản lý nhìn thấy tâm tư của người đàn ông này đã không còn trên người anh ta, lập tức cung kính nói, sau đó chuẩn bị lách người.

"Không phải tiểu thư, là phu nhân, Hắc phu nhân." Hắc Thần cải chính lại khi quản lý sắp bước ra khỏi phòng, nghe được người khác gọi cô tiểu thư làm anh rất không thoải mái, cô sẽ không lâu nữa trở thành vợ yêu của Hắc Thần anh, là của một mình Hắc Thần anh, cũng không phải là tiểu thư độc thân gì.

"Cái gì? Đúng, đúng, chúc Hắc tổng và phu nhân dùng bữa vui vẻ, nếu như không có việc gì, thuộc hạ đến phòng bếp an bài ngay." Quản lý sợ hãi nói, cái trán toát ra mồ hôi.

Ai có thể nói cho anh biết, đường đường là người đàn ông độc thân hoàng kim, giàu nhất thế giới - Hắc Thần đã kết hôn rồi, sao bên ngoài lại không có chút tin tức, mới vừa Hắc tổng có vẻ rất bất mãn đối với một tiếng ‘ tiểu thư ’ của anh, làm thế nào? Đắc tội bọn họ như vậy, cũng không biết phu nhân đứng ở bên cạnh cửa sổ có nghe anh gọi hay không? Nếu có thì tiêu anh rồi.

Hắc Thần phát phát tay ý bảo quản lý đi ra ngoài, nếu không phải là chưa thành công dụ dỗ vật nhỏ đến Cục dân chính, trở thành cô vợ yêu của Hắc Thần anh, đã dán nhãn phụ nữ của anh rồi, ai cũng đừng nghĩ nhìn lâu cô một cái.

Quản lý nhìn thấy Hắc Thần đưa tay, vội vã rời phòng, trực tiếp chạy đến phòng bếp, giống như phía sau có hổ dữ đuổi theo anh.

Hắc Thần đi từ từ đến bên cạnh Đình Đình, từ phía sau ôm eo thon nhỏ của cô, tựa đầu nhẹ nhàng đặt trên bả vai nhỏ của cô, khống chế sức lực, để cho cô thoải mái, theo tầm mắt của cô nhìn sang, cảnh vật bên ngoài mặc dù rất đẹp, nhưng trong ánh mắt anh đều là khuôn mặt mỉm cười xinh đẹp động lòng người của cô.

Bây giờ là ban đêm, bên ngoài được thắp đèn đủ loại màu sắc làm phong cảnh thật sự mỹ lệ, trữ tình.

Cả hai người cứ như vậy cho đến khi Đình Đình cảm thấy mỏi chân, dòi tầm mắt liền cảm nhận được có người ôm mình từ phía sau.

Trái tim tựa hồ đập mạnh một nhịp, rồi tự trấn an mình, xoa người muốn thoát khỏi vòng tay của anh.

Nhưng Hắc Thần nào cho cô dễ dàng thoát khỏi, đem cô hướng đối diện mình, chăm chăm nhìn vào đôi môi đỏ mọng của cô.

Yết hầu lên xuống vì khát, từ từ cuối xuống ngậm chặt lên đôi môi của cô. Tham lam thưởng thức vị ngọt trong khoang miệng, vừa trần trọc, vừa hút say mê.

Dẫn dụ chiếc lưỡi đình hương của cô cùng nhộn nhạo, cùng nhảy múa.

Sợ cô sẽ bị mỏi, liền không chần chừ ôm cô lên, bợ bên dưới cái mông tròn nhỏ, để cả người cô áp sát vào người mình, càng gần càng dễ dàng bắt nạt cô.

Không lâu sau Đình Đình cũng từ từ đắm chìm mà đáp trả, hai tay vòng tay ngay cổ anh, Hắc Thần như được cổ vũ, môi lưỡi càng thêm mãnh liệt cắn

mút.

" Cốc...cốc.."

" Ừm...A..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

" Ừm.A." Đinh Đinh bị tiếng gõ cửa bên ngoài làm cho giật mình. Chiếc lưới đình hương đang cùng anh dây dưa liền không dấu hiệu liền cắn phập lên cái lưới của anh.

Hắc Thần bị cắn vừa đau, vừa tức giận hướng đến người bên ngoài gõ cửa đã phá chuyện tốt của anh.

Lưu luyện buông đôi môi cô ra. Chứng kiến khuôn mặt đỏ mặt đáng yêu của cô. Anh lại không kiềm được nuốt nước khan.

Ôm chặt cô trong lòng tiếng đến ghế để cô ngồi xuống lên đùi mình, không vui mở miệng:

" Vào đi." giọng nói tràn ngập sự không vừa lòng.

Quản lý bên ngoài nghe thấy vậy, không chậm trễ hơn nữa cùng dẫn một đám nhân viên phục vụ cầm khay chỉnh tề đi vào phòng.

Vừa mới vào phòng, bọn họ liền cảm nhận được không khí trong phòng đặc biệt ám muội.

Nhân viên phục vụ đặt món ăn trên bàn, mắt cũng không dám ngắm loạn khắp nơi, sau đó liền nhìn thẳng rời khỏi phòng.

" Hắc tổng, Hắc phu nhân, hai vị từ từ hưởng dụng! Chúc hai vị dùng cơm vui vẻ!" Quản lý cúi đầu, cung kính nói với đôi vợ chồng trẻ tuổi ngồi trên ghế, sau đó lẳng lặng lui ra khỏi gian phòng, dù là kẻ ngu cũng biết vừa rồi hai vợ chồng đang làm gì, rất dễ nhận thấy lúc này bọn họ quây nhiều người ta ân ái rồi, quản lý ảo não nghĩ, hôm nay thật là mọi chuyện đều không thuận lợi, vô duyên vô cớ đắc tội Hắc tổng.

Đinh Đinh nhìn thấy bọn họ như vậy lại càng thêm xấu hổ. Lập tức mắt trừng mắt dẹt nhìn Hắc Thần.

Từ trên đùi của Hắc Thần đi xuống, sang chiếc ghế đối diện ngồi.

"Ha ha ha....." Nhìn thấy cô bộ dáng đà điểu, Hắc Thần cười đến vui vẻ, giúp cô trải khăn ăn, cung chiêu sắp xếp món ăn.

"Oa..." nhìn món ăn trên bàn ăn, hai mắt cười đến tỏa sáng, bây giờ gác chuyện xấu hổ ban nãy, cô chỉ hứng thú đối với thức ăn ngon.

"Ném thử một chút, những thứ này đều là đặc sắc ở đây." Hắc Thần cười dịu dàng, sau đó không ngừng gấp thức ăn vào chén cô, gấp đến mức chén của cô chất thành ngọn núi nhỏ, vẫn chưa ngừng tay.

"Ừ, vị rất ngon, thật không uổng công, không nghĩ tới nơi này cảnh đẹp, thức ăn lại thơm." Đinh Đinh vừa ăn vừa nói, thật là hưởng thụ trong đời.

.....

Thời gian trôi qua một cách chậm chạp, hai người họ cuối cùng cũng ăn xong.

Đinh Đinh vui vẻ vỗ cái bụng tròn của mình. Đứng dậy đi hướng ra cửa.

Hắc Thần thấy vậy liền hỏi:" Em đi đâu đấy."

" Tôi đi rửa tay một chút."

" Được, em đi mau."

" Ừm..."

.....

Đinh Đinh bước nhanh ra khỏi nhà vệ sinh nữ. Mới vừa đi ra cửa, Đinh Đinh đã nhìn thấy một đôi giày cứng cá tính xuất hiện trước mặt, cô không để ý, khẽ nghiêng người sang hướng bên cạnh, nhưng khi cô vừa bước, cặp giày cứng kia lại dời theo, sò sò chấn trước mặt.

Đình Đình nghĩ khả năng này là chỉ trùng hợp, vì vậy lại chuyển qua hướng khác, nhưng bất ngờ đôi giày kia lại chắn trước mặt cô, cô không tin, tiếp tục dời sang hướng khác, lại bị tập kích một lần nữa.

"Tiên sinh, phiền anh nhường một chút!" Đình Đình nhẹ nhàng nói, cô tận lực không để cho mình nổi đóa.

"Đình nhi, em không nhận ra anh?"

"Anh là ai mà tôi phải...a học trưởng, trời em tưởng là ai, giật cả mình." với giọng nói quen thuộc đó cô không tài nào quên đc, kinh ngạc ngược mặt lên nhìn người đàn ông đối diện

"A anh xin lỗi vì làm em giật mình." Học trưởng nghe Đình Đình nói vậy liền nhận lỗi.

"Không sao, à mà học trưởng anh ở đây làm gì?" Đình Đình qua quen với dáng vẻ này của anh nên chỉ phì cười vui vẻ.

Hầu người trò chuyện vui vẻ, không biết rằng bây giờ toàn bộ hành động của họ đều bị người đàn ông nọ nhìn thấy hết.

Nếu như anh nhớ không lầm thì người kia là học trưởng gì đó của cô. Hắn ta về đây làm gì, muốn tranh giành bài bối với anh.

Hừm...đừng hòng mơ tưởng, Đình Đình chỉ có thể là của anh.

Bước chân nhanh nhẹn đến bên cạnh rồi kéo Đình Đình vào lòng.

Khuôn mặt đàng đàng sát khí, ôm chặt Đình Đình đi khỏi. Cả quá trình diễn ra vô cùng nhanh chóng, đến nỗi Đình Đình định tạm biệt Học trưởng cũng không có cơ hội liền bị đem ra khỏi nhà hàng.

Học trưởng bên trong chỉ kịp kinh ngạc chứ không thể lặn gi được. Lắc đầu cười khổ, xem ra sau này anh phải vất vả một trận rồi...

Mn người oi dạo này ta lười quá à, thông cảm cho ta nhé. Cần thi HK rồi nên ko có nhiều thời gian đâu.

Mong mn ủng hộ và góp ý ạ..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

"Này...này...anh kéo tôi đi đâu đấy. Bỏ tôi ra, tôi đang nói chuyện với học trưởng của tôi cơ mà."

"Học trưởng của em, nghe thân thiết quá nhỉ?", thật khó kếp, bây giờ anh rất tức giận, trong khi anh đợi cô dài cổ ở trong phòng, thì cô ở đây nói chuyện vui vẻ với nam nhân khác.

"Tất nhiên thân thiết rồi, tôi với anh ấy quen biết đã hơn 3 năm rồi. A...anh bỏ tôi xuống, bỏ xuống, nếu không tôi la lên bây giờ." Đình Đình vừa trả lời vừa ở trong lòng anh vùng vẫy muốn thoát

Nhưng không vì vậy mà Hắc Thần nói lỏng tay, vòng tay càng thêm siết chặt như muốn khảm cô vào cơ thể mình.

"Hết đi, để xem có ai lại cứu em không." Hắc Thần nhìn cô khiêu khích, anh thừa biết bọn người đó làm gì có ai gan to như cô.

"Tôi hét lên đấy nhé.", Đình Đình thấy Hắc Thần không có dấu hiệu thay đổi sắc mặt, lập tức bị dọa cho sợ hãi

"Hào, em thử xem"

"Cứu với, có biến thái, có biến thái." Đình Đình thấy anh khiêu khích liền hét to lên, những người bảo vệ lúc đầu còn ngoái đầu nhìn, nhưng đến khi nhìn trúng mặt của Hắc Thần, liền ai nấy đều cảm như hén.

"Bỏ tôi ra, anh bỏ tôi ra đi, tôi tự đi được." kêu cứu không được, Đình Đình bèn giả giọng cầu xin.

"Bỏ em ra, bỏ em xuống để em chạy đi à...hừ...đừng hòng, cả đời này em đừng mong có thể thoát khỏi tôi." giọng nói của hắn tràn ngập sự bá đạo và sự chiếm hữu mãnh liệt.

Nói xong không để cô có phản kháng, nhanh chóng nhét cô vào trong chỗ ngồi sau của xe. Chính mình cũng chui vào ngồi bên cạnh cô.

"Đi." vừa nói, anh vừa để cô nằm xuống, gác đầu lên đùi mình, còn sẵn tiện chu đáo chỉnh sửa tư thế để nằm cho thoải mái.

"Anh làm gì thế?" Đinh Đinh nhìn hành động của anh bị làm cho thụ sủng nhược kinh.

"Chẳng phải buổi sáng em vừa bị khó chịu sao? Bây giờ nằm sẽ tốt hơn. Nằm như vậy có thoải mái, hay là sao, nói cho tôi nghe tôi sửa lại giúp em?" giọng nói dịu dàng, ánh mắt ôn nhu chảy nước làm Đinh Đinh phút chốc bị cảm động.

Nhớ vào ngày hôm đó, hoàn cảnh sống chui trốn nhủi như mấy con mèo hoang, không có người hỏi thăm, chứ đừng nói là được chăm sóc tốt như thế nào.

"Cảm ơn anh, bây giờ tôi tốt rồi. Anh cho tôi về khách sạn, nghỉ ngơi một chút để sáng mai tôi trở lại Lạc Thành quay tiếp phim nhé?",

"Được, tôi đi với em." tay hắn vừa vuốt ve sợi tóc mềm của cô vừa nghiêm túc nói.

"Hả, tại sao lại đi theo tôi chứ." Đinh Đinh bị lời nói của Hắc Thần làm cho phát hoảng, đừng nói hắn sẽ bên cạnh cô 24/24 luôn đấy nhé.

"Em đừng quên nợ tôi một buổi đến Cục Dân Chính đây, ngoan ngoãn nghe lời, đợi em quay xong bộ phim này lập tức trở thành thiếu phu nhân của tôi", hắn nghiêm mặt lại nhắc lại cho cô nhớ.

"Tại sao chứ?" cô bị khí thế của hắn làm lép vế, nhỏ nhẹ hỏi một câu.

"Em hỏi thừa, vì lần đầu tiên của em đã cho tôi rồi. Đàn ông tốt là phải biết chịu trách nhiệm." nói xong, trên môi hắn còn vờn một nụ cười gian manh, đã là của hắn thì đừng mong thoát.

"Nhưng tôi không cần anh chịu trách nhiệm."

"Nhưng chính tôi muốn chịu trách nhiệm, muốn trách nhiệm với em."

"Nhưng..."thật sự cô không muốn đâu mà, nhưng lời nói chưa kịp thốt ra liền bị hắn chặn lại.

"Em còn nói nữa, bây giờ liền đến Cục Dân Chính."

"Hừ...đồ ác ma...", tức giận thở phì phò, gò má phồng lên uất ức, chẳng thèm nhìn hắn nữa, nhắm mắt làm thinh.

Hắc Thần nhìn thấy dáng vẻ của cô quá sức đáng yêu, rất muốn hôn một cái, nhưng lại sợ cô gái nhỏ của mình lại bức bối, nên đành kìm nén chính mình xuống.

Đúng là phải dụ dỗ vật nhỏ về đó thật sự là cả quá trình đầy gian khổ....

Xin chào mn, mình hôm nay đã ra chương mới này. Có giỏi không?

Chúc mn có một buổi tối thật vvv, và ngủ thật ngon nhé.

Mn ta có một chuyện muốn kể cho mn nghe nè.

(Người yêu của ta, hết yêu ta rồi mà lại thích một cô gái khác. Và người ấy nói với ta rằng: ta đã đủ mạnh mẽ nên không cần người ấy che chở đâu, còn cô gái ấy yếu đuối nên cần người ấy bảo vệ.)

Là luôn tự hỏi làm sao cậu ấy có thể nói lời này với ta một cách dứt khoát như vậy như chẳng hề có tình cảm với ta.

Ta nên làm sao đây.??? Suy sụp.....

Xin lỗi vì để mn đọc cái này, nỗi buồn cần người chia sẻ mà, nếu như có một ngày nào đó, mn có một nỗi buồn nào đó ko biết chia sẻ cùng ai.

Thì ta luôn sẵn sàng lắng nghe mn. Nhưng thật mong mỗi ngày mn trải qua sẽ đều là niềm vui chứ đừng có nỗi buồn nhé....yêu..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Một tuần sau, "*Bách Hoa Tàn*", vẫn được đoàn phim chăm chỉ hết công suất, chỉ hơn 1 tháng, bộ phim đã được hoàn thành nửa công đoạn.

Hôm nay đoàn phim phải quay trong trời tuyết, nhưng khá thuận lợi vì sự phối hợp nhịp nhàng của diễn viên nên không tốn thời gian NG mà quay lại.

Bây giờ đã là cuối đông, mùa xuân lại sắp đến, cả hoàng cung nhuộm cả một màu trắng xóa, những bông hoa mai lấp ló nở vàng rực rỡ.

"Nương Nương, người xem bông hoa mai giữa không gian lạnh lẽo này, thật sự rất đẹp."

"Đúng vậy, đúng là rất đẹp, An nhi, ta muốn vẽ tranh ở đây."

"Vâng nương nương." An Tĩnh cung kính vâng dạ, quay về sau nói với thái giám: "Trở về, lấy toàn bộ dụng cụ vẽ của nương nương đến đây."

"Tuân mệnh." hai người thái giám vâng lời lui về lấy đồ, còn nhiều liễn theo Chiêu Phi đến đình trú tuyết rồi.

Chiêu Thanh ngồi xuống chiếc ghế bệch. An Tĩnh đem lên đĩa hồng giòn mà Chiêu Thanh thích nhất đặt lên bàn.

Trầm ngâm cảm miếng hồng đã được cắt sẵn cắn một miếng. Chiêu Thanh biết cô đã trọng sinh lại lúc cô lần đầu tiên gặp được hắn, một kẻ làm cô yêu đến lòng tự tôn cũng không còn.

Lần này trọng sinh lại, chứng tỏ ông trời muốn cô thay đổi quá khứ, được nắm tất cả vốn lân lai cô sẽ đòi lại gấp trăm, gấp ngàn lần.

"Nương nương, giấy đã đến rồi ạ." An Tĩnh nhận lấy dụng cụ từ tay thái giám, nhẹ nhàng đặt lên bàn.

"A, cảm ơn các người." nhớ lúc đó cô khắc khe với những người trung thành với mình, nên bây giờ cô muốn bù đắp.

"Ách..." bọn An Tĩnh nghe Chiêu Thanh nói vậy, liền khá kinh ngạc mà lập tức cúi đầu, nói: "đây chính là trách nhiệm của bọn nô tỳ, nương nương không cần khách sáo."

"Thôi, không cần phải nghiêm túc thế, ta đều xem bọn người là người trong nhà, ta mong sau này chúng ta có thể cùng trải qua thật êm đẹp."

"Vâng." đồng thanh trả lời ngắn gọn, nhưng cũng đã biểu lộ cho Chiêu Thánh biết lòng trung thành tuyệt thành của bọn họ.

Một canh giờ đã trôi qua, Chiêu Thanh nhìn bức tranh của mình, hài lòng hạ bút xuống. Vui vẻ cầm lấy miếng hồng lên cắn một cái.

Cảm thấy xung quanh tự dung thật im ắng, cứ hễ cô muốn vẽ liền tập trung tinh thần cao độ, không hề để ý đến bên ngoài.

"An nhi, người lại đây xem bức tranh của ta, có cần chỉnh sửa gì hay không?"

"Không cần, theo ta thấy bức tranh của nàng rất đẹp." giọng nói trầm ổn vang lên không báo hiệu, làm Chiêu Thanh sợ giật cả mình.

Ngước mặt lên nhìn, liền bị khuôn mặt tuấn tú hiện ngay trước mắt.

"A, Hoàng Thượng, sao người đến mà không báo cho thần thiếp biết, người đứng đây đã bao lâu rồi?" Chiêu Thanh lập tức đứng dậy lùi sang một bên nhường chỗ cho hoàng đế.

"Đến đây đã là một khắc rồi, nhìn nàng chăm chú như vậy, không muốn làm phiền nàng." hoàng đế thấy cô như vậy vừa lòng ngồi vào chỗ của cô.

Thái giám đưa đề một chiếc ghế khác, cô liền gạt đầu cảm ơn rồi ngồi xuống.

Bây giờ cô không biết nói gì hơn. Lén liếc nhìn sang hoàng đế, chiếc ghế này lúc này cô ngồi còn dư rất nhiều khoảng trống. Mà hắn ngồi vào liền không còn thấy nhiều nữa.

Hắn từ nhỏ đã luyện tập võ nghệ, vì thế hắn cao lớn hơn so với nhiều nam nhân khác.

Không gian xung quanh hai người im ắng đến nỗi có thể nghe được tiếng muỗi bay. Hoàng Đế ngồi đó thấy Chiêu Thanh tay cầm miếng hồng ăn, mắt dán vào bức tranh vừa vẽ, không buồn nhìn hắn một cái làm hắn khó chịu.

Hắn là đế vương, có biết bao nhiêu nữ nhân muốn sà vào lòng hắn, muốn được hắn ngồi chung, được cùng hắn trò chuyện...nhưng với cô, không phải thế.

"Nàng có sao lại đến đây?" Hoàng đế phá tan không khí im ắng này.

"Thần thiếp, cảm thấy trong cung ngột ngạt nên muốn ra đây hít thở một chút." sau khi trả lời xong, Chiêu Thanh lại tiếp tục im lặng.

"Nàng rất thích vẽ sao?" Hoàng đế thấy thế lại hỏi tiếp.

"Đúng vậy, thần thiếp rất thích vẽ."

"Ta thấy bức tranh này nàng vẽ rất đẹp, chỉ cần thêm một chút yếu tố nữa sẽ trở nên hoàn hảo."

"A...là cái gì vậy? Thần thiếp thật không biết."

"Ta nghĩ nên cho nó một tí màu sắc, như vậy sẽ rất đẹp. Ta chỉ là đang đề nghị ý kiến, đây là bức tranh của nàng, nàng muốn làm hay không, cũng không sao."

"Không, thần thiếp thấy ý kiến của bệ hạ rất hay. Thiếp rất thích." mỉm cười tán dương ý kiến của hoàng đế, rồi quay sang nhờ Anh Tĩnh: "Anh nhi, lấy giúp ta hộp màu phấn hoa đến đây."

Hoàng đế vì nụ cười rạng rỡ hiếm có của cô từ nãy đến giờ làm cho hấn say mê. Nụ cười của cô như đóa hoa mai nở rộ xinh xắn.

"Nương nương." An Tĩnh đằng sau gọi Chiêu Thanh, nàng quỳ xuống dè chừng hoàng đế trước mặt, đưa hộp phấn hoa cho cô.

Chiêu Thanh nhận lấy và lấy ra hộp phấn hoa màu vàng. Đổ một ít trà lên chiếc chén nhỏ rồi rải bột phấn hoa vào.

Bàn tay nhỏ cầm lấy chiếc cọ vẫn chưa dùng tới, khuấy đều cho màu tan đều. Mùi hương trà cùng hòa quyện vào phấn hoa lan tỏa ra không khí rất dễ chịu.

Cả quá trình hoàng đế nhìn không chớp cả mắt, động tác của Chiêu Thanh nhuần nhuyễn, thướt tha làm cho hấn sinh ra cảm giác khác lạ và thú vị khác so với đám nữ nhân trong cung.

"Xong...bệ hạ, ngài xem." Chiêu Thanh đưa bức tranh vừa tu sửa, đợi ý kiến của hấn.

Hoàng đế từ trong suy nghĩ tỉnh lại, nhận bức tranh từ tay nàng ngắm nhìn.

Bức tranh lúc này chỉ có giấy trắng mực đen, bây giờ những đóa hoa mai được tô vàng lên, cảm giác rất thực, rất đẹp và sinh động.

Tuy tài năng không xuất sắc như bậc thầy nhưng ở Chiêu Thanh lại thấy được một cái rất riêng không bị trùng lặp với bất cứ người nào.

Điều này làm hoàng đế càng thấy nàng rất thú vị.

"Rất đẹp, trầm nhìn bức tranh này cứ như thực vậy. Mọi thứ làm trầm dễ chịu. Nàng có thể tặng cho trầm bức tranh này không?" Hoàng đế nhìn vào Chiêu Thanh hỏi nhưng đây là chỉ hỏi lấy lệ.

Có đồ nào hoàng đế thích mà người khác không bằng mọi giá cho nó.

"Hả? Bệ hạ...bệ hạ đang nói cái gì, thần thiếp không nghe rõ." Chiêu Thanh kinh ngạc khi hoàng đế nào vậy, tưởng mình nghe nhầm.

"Trầm nói, nàng có thể tặng trầm bức tranh này hay không?", Hoàng đế ôn nhu nhìn chằm Chiêu Thanh nói lại lần nữa.

"A, được chứ, bệ hạ cứ việc lấy." bức tranh này cũng có gì đặc biệt, sao hấn ta lấy về làm gì.

"Hào, cảm ơn nàng"

"Không có gì cả."

"Ừm, nàng có đói bụng chưa, nếu không phiền trầm, thì dùng cơm cùng với trầm."

"Dạ???", có phải nàng lại nghe nhầm nữa hay không, hấn là chưa rấy tai đi.

"Dùng cơm với trầm, sao? Không được à? ", nàng thử nói không, hấn không tin nàng có cái gan làm trái lệnh vua.

"A..được chứ, vẫn là theo ý của bệ hạ đi.", làm sao nàng có gan làm trái lệnh vua, nàng chưa muốn chết đâu.

"Hào, Lý Đức kêu Ngự Thiện phòng chuẩn bị đi."

"Vâng."

Lý Đức chưa đi được bao lâu, bên ngoài liền có một thái giám chạy vào, quỳ xuống cung kính nói:

"Bẩm hoàng thượng, hoàng hậu bị đau đầu, nương nương mời ngài qua bên đây với hoàng hậu."

"Vậy đã mời thái y chưa?"

"Dạ rồi, giờ chỉ đang đợi hoàng thượng qua."

"Vậy về nói hoàng hậu nghỉ ngơi chút đi, trẫm dùng thiện xong sẽ qua thăm hoàng hậu."

"Vâng."

.....

_____.

Hồ la hồ la

Ta đã thi xong và viết đây. Ta nản môn lý của ta quá, huhu.

Mn thấy ta viết cổ đại có được ko. Đây là lần đầu của ta đây, mong góp ý và ủng hộ cho.

Good night mn, tym

22:24

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Sau khi đoàn phim nghỉ trưa xong lại bắt đầu quay cảnh tiếp theo.

Tại Phụng Thanh cung, nơi ở của Hoàng hậu diễn đang một cuộc thảo luận đầy mùi thuốc súng.

"Hoàng hậu nương nương, tỷ tính thế nào đây, lâu nay Hoàng thượng không quan hệ gì với Chiêu phi, bỗng dưng hôm nay lại cho phép nàng ta ở lại dùng thiện cùng, ý của Hoàng thượng là gì?" Thực quý phi cay ghét nghi ngờ, bàn tay cầm tách trà vô thức trở nên chặt chẽ.

"Ta cũng cảm thấy kỳ lạ, Chiêu phi một tuần nay, tính tình thay đổi rõ rệt. Tâm quý phi muội cảm thấy thế nào.", Thanh âm của Hoàng hậu không nặng không nhẹ, hỏi tâm tình của Tâm quý phi, nàng chính là muốn ném đá giấu tay.

"Lúc đầu nàng ta vào cung thiếp liền không có cảm tình, tính tình kỳ quái, không giữ phép tắc, nhưng cũng vì Thái hoàng thái hậu ưng ý cô ta, nên mới được hoàng thượng ân điển, nhưng không ngờ hôm nay lại câu dẫn hoàng thượng, tức chết mà." Tâm quý phi mặt mày cau có tức giận, thiếu nữa đi đến trước mặt Chiêu Thanh cào xé.

"Ừm đúng rồi, nhờ Thái hoàng thái hậu nàng ta mới được như ngày hôm nay, thế hai muội có kế hoạch gì không?"

"Hoàng hậu yên tâm, thiếp đã có cách." Thực quý phi cười nhếch một cái, trong đầu nảy ra sáng kiến hay.

"Cất, ok các cô vào chuẩn bị lại phục trang, tiếp theo Đình Đình cô chuẩn bị nhé.", Đạo diễn mặt mày đặc biệt ôn hòa vì hôm nay không bị NG, vui vẻ chấp tay ra sau theo sát những người chuẩn bị cảnh quay.

Lúc Đình Đình trang điểm và thay xong y phục đi ra, Hắc Thần từ khi này đã đến và chờ ở trường quay. Cũng như trước, xung quanh anh trong vòng bán kính hai mét đều không có ai dám tiếp cận, thế nhưng lại có rất nhiều nữ diễn viên không ngừng nhìn về phía chỗ anh.

Cô thấy vậy thậm chí khinh bỉ, không thèm nhìn nữa liền tiến lên phía trước.

Đạo diễn và mọi người tại trường quay nghe tiếng động đằng sau liền quay lại. Tất cả mọi người đều kinh ngạc mà trầm trồ say đắm.

Đình Đình bước ra với chiếc váy trắng tinh, bên ngoài còn khoác cả áo choàng lông cừu cũng trắng nốt, trên tóc cũng cài một cây trâm hoa trắng, bây giờ cô không khác gì tiên nữ giáng trần xinh đẹp mà quyến rũ.

Đạo diễn cảm thấy không uống phí khi cho Đình Đình vào phim của mình.

"Bốp...bốp..." tiếng vỗ tai từ đạo diễn vang lên, cười cả nếp nhăn hiện lên khuôn mặt, nói: "Quá tuyệt, tạo hình của cô đúng tạo hình của nhân vật, tôi rất tâm đắc, ok chúng ta bắt đầu."

Hắc Thần mặt mày lạnh lùng, cứ hể sơ xuất không chú ý, xung quanh cô liền xuất hiện mấy con ruồi.

Bên đây là ghen tuông, còn bên kia là hận thù.

Tạ Tranh ngồi nghỉ ngơi gần đó, thấy cảnh này ghen ghét càng thêm nồng đậm, với lấy quản lý nói:

"Chị làm xong chưa?"

"Rồi, em yên tâm, cô ta không đau đớn chết sống nữa thì thôi?"

"Chị bảo đảm không?"

"Bảo đảm mà. Em yên tâm đi..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38-2: Ngoại tuyến 1: Năm mới

"Thần, em muốn đi chơi." Đinh Đinh chán nản kéo tay Hắc Thần nói.

"Hừm... vậy e muốn đi đâu?" Hắc Thần đang xem tạp chí, lập tức đóng lại nghe cô nói.

"Việt Nam, Việt Nam em rất thích Việt Nam." Đôi mắt cô sáng rỡ nói ra mong muốn.

"Nhật bây giờ hoa anh đào đã nở, rất đẹp, hãy mình đi Nhật đi." Hắc Thần kể bên đề nghị một ý kiến khác, hoa anh đào bây giờ bên Nhật rất đẹp.

"Không, em muốn đi Việt Nam, Việt Nam, Việt Nam..... Việt Nam", Đinh Đinh không chịu, leo khỏi suốt bên tai hắc, Hắc Thần sợ hãi đồng ý: "Thôi được rồi, Việt Nam, em muốn chừng nào đi."

"Bây giờ, em lên chuẩn bị đồ. Anh nhanh lên đây." Đinh Đinh hí hửng hôn một cái lên má hắc rồi rời khỏi sô pha chạy thẳng lên phòng. Hắc Thần thấy bộ dạng của cô như vậy càng yêu thích chấp nhận.

---

* *Việt Nam*

"Woa, dễ chịu quá, thật ấm áp, anh thấy không ở Việt Nam không sợ bị rét. Hí hí", Đinh Đinh vui vẻ nhảy chân sáo bên cạnh Hắc Thần, cởi bỏ áo khoác ngoài ném sang chi Hắc Thần cầm.

"Đúng là dễ chịu, bây giờ về khách sạn xong chúng ta đi ăn trưa."

"Ok, đi thôi."

"Leng...keng..." tiếng hai cái chuông nhỏ vang lên, người tiếp tân nhìn ra và vui vẻ nói: "Happy New Year, guests!" (Chúc mừng năm mới, quý khách!)

"Oh, thank you." Đinh Đinh cầm tay Hắc Thần kéo đến bàn ăn hai người kế bên cửa kính, cô ngồi xuống vui vẻ nhìn cảnh đông đúc bên ngoài.

Nhận menu từ tay người phục vụ, ở đây họ bán nhiều món, nhưng cô có nghe nói du khách nước ngoài sang Việt Nam rất thích phở, nên muốn thử thể nào.

"Give me two special bowl of pho and two cups of iced tea, thanks." (Cho tôi hai tô phở phần đặc biệt và hai ly trà đá, cảm ơn.)

"Yes, please wait a moment." (Vâng, mong quý khách đợi một lát ạ.)

"Ok." sau khi đợi phục vụ đi khỏi, ngược mặt lên nói chuyện với Hắc Thần: "Em thấy ở đây rất tuyệt, còn anh thế nào?"

"Rất tốt, ở đây rất ấm áp hơn cả ở Bắc Kinh."

"Đúng vậy, em thích nơi này."

"Would you please, have a good time." (Xin mời quý khách, chúc quý khách ngon miệng.)

" Thank you, this is great. Is there an event today?" (Cảm ơn, ở đây rất tuyệt, Hôm nay ở đây có sự kiện gì không?)

" Yes, at 7 pm, at the flower walk street Nguyen Hue has a concert." (Có, đúng 7 giờ tối, ở phố đi bộ đường hoa Nguyễn Huệ có buổi hòa nhạc.)

" Wow, I like this. Thank you."

- ---- Xin phép tua nhanh qua lúc vợ chồng bà ăn ạ.-----

* Phố đi bộ đường hoa Nguyễn Huệ.

" Wow đẹp quá đi, Thần anh thấy không, họ làm đẹp quá."

"..."

" Thần, em muốn ăn cái này."

"..." trả tiền.

" Cái này thơm quá, em muốn ăn."

"..." trả tiền.

" Thần, thần....Thần..."

"..." đi theo và trả tiền.

Tại buổi hòa nhạc, mọi người vui vẻ tận hưởng không khí của năm mới, an lành và nhiều may mắn.

" Happy New Year. "

- ---- Lướt nhé,vợ chồng quẩy nhạc -----

****★****★****★****★****★

.ο ☆ * ☆ ο .

★ \ | / ★

☐ – 2019 – ☐

.☆ / | \ ☆

..,*"\$,.,.,,\$*"\$,

\$Happy New\$

“*, Year,*”

.....“*\$,\$,\$*”

♥ Chúc bạn của tớ ♥

♥ Năm mới vui vẻ ♥

♥ Ấm áp, an lành♥

♥ Và Hạnh phúc^^ ♥

Chúc các nàng có một năm mới vui vẻ, may mắn, an khang, hạnh phúc, cũng gia đình, bạn bè, người thân, người thương,người sắp thương...

Xóa bỏ quá khứ,xóa bỏ chuyện buồn, không may mắn. Ở tương lai mọi thứ đều như ý nguyện.

☐ **HAPPY NEW YEAR.** ☐

_____

Mọi người thông cảm vì chap ngắn nhé, tại mình đi chơi năm mới ấy mà.

À, mấy phần tiếng anh....mình có nhờ sự trợ giúp của Google dịch đến 70%. Haha ☐☐☐ mong mn thông cảm và vui về ạ. Thank you.

20:20. 1/1/2019

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Cả đoàn phim theo dõi Đình Đình bước đến chiếc xích đu đã chuẩn bị sẵn trong Hi Hòa cung của Chiêu Thanh.

Chiếc xích đu được làm bằng gỗ hạng nhất, nó còn được cột trên nhánh cây mai to, nhìn rất đẹp lại được đặt đúng vị trí làm không gian càng thêm thơ mộng.

Đình Đình được đỡ nhẹ nhàng ngồi lên xích đu, chắc chắn đã ngồi được vững, trợ lý sản xuất rời chỗ, vì chiếc xích đu được đặt khá xa mặt đất, nên phải thật sự diễn viên an toàn mới tiếp tục quay tiếp.

"Đình Đình, cô sẵn sàng chứ?"

"Ok."

"Ok, 1...2...3...Diễn." sau câu nói của đạo diễn, tất cả diễn viên tập trung lập tức.

"Nương nương, người chơi chút rồi xuống đi ạ, hoàng thượng thấy sẽ la mắng." khuôn mặt An Tĩnh không giấu được sự lo lắng, ngược mắt theo dõi Chiêu Thanh.

"Bệ hạ sao đến đây được, người đang bận triều chính, với lại ta đang chơi vui." Chiêu Thanh bỏ mặt lời nói của An Tĩnh, vẫn tiếp tục chơi vui vẻ.

Một lúc sau Hoàng đế không một tiếng động bước vào Hi Hoà cung, cung nhân thấy vậy sợ hãi đến xanh mặt cúi gằm mặt không dám ngước lên.

Hoàng đế khi bước vào thấy một cảnh này liền mặt đen như đất nổi giận, vừa lo cho Chiêu Thanh được an toàn, vừa giận dữ quát lên:

"Nàng làm sao chơi cái trò nguy hiểm này."

"A...bệ hạ...Á...á..." Đình Đình đang ngồi trên xích đu đột nhiên không dấu hiệu từ đó té xuống.

Tất cả mọi người trong đoàn phim lập tức bị làm cho giật mình hốt hoảng, Hắc Thần đứng đó lập tức chạy tới, đứng ngay còn khoảng 1m nữa Đình Đình chạm đất, nhưng may mắn được hắc ôm chặn lấy, cả hai lăn trên đất 4-5 vòng rồi dừng lại.

Đạo diễn bị cảnh này làm cho sợ hãi, ngay cả Hắc Thần, nhà đầu tư cho bộ phim này cũng ra tay giúp đỡ cho Đình Đình, cộng với dáng vẻ hiện giờ thật sự rất tức giận, có phải ông sắp tiêu rồi không?

"Hắc tổng, Đình Đình hai người có sao không?", đạo diễn vội vàng hỏi thăm.

"Không sao, tôi không sao, mọi người không cần lo đâu." Đình Đình miễn cưỡng cười, may mắn là mình vẫn bình yên vô sự, ngại ngùng xoay mặt đối diện với Hắc Thần." Cảm ơn Hắc tổng, ngài có sao không?" hỏi vậy là vì lúc nãy té xuống, hắc ta ôm chặt cô vào lòng lăn đi, bản chất là cô không hề bị gì, hắc không ngờ lại đỡ cho cô.

"Không có gì, cô thật sự là không bị sao không?" Hắc Thần nhíu mày hỏi chắc chắn lại.

"Thật mà, anh và mọi người không tin tôi à, đây tôi đứng lên cho mọi người thấy...A..." chưa kịp đứng vững Đình Đình lập tức ngồi phịch xuống, đập đầu đến nhẵn mặt.

Hắc Thần lập tức biết được, mặt lạnh băng cầm chân cô xem thử, y như rằng là mắt cá chân phải của cô sưng phù to lớn.

"Tri hoãn cảnh quay của Đình Đình lại, khi nào khoẻ thì cô ấy sẽ tiếp tục." vừa nói, hắc của ôm ngang cô đứng dậy, Đình Đình bắt ngờ bị ôm lên giật mình kinh ngạc, tỉnh vùng vẫy liền nhận được ánh mắt cảnh cáo hung dữ nên đành mặc anh muốn là gì.

"Vâng, Đình Đình cứ nghỉ ngơi, khi nào khoẻ hãy tới quay tiếp."

"Ừm, đạo diễn tôi cần nguyên nhân xảy ra sự việc này, nếu như sơ suất thì tôi không muốn người thiếu chuyên nghiệp làm trong đoàn phim của tôi, còn...có người nhúng tay vào...anh lập tức lôi đầu người đến cho tôi, nhớ, tôi thích nhanh nhẹn và chính xác, anh hiểu tôi chứ.", nói xong ôm Đình Đình vào phòng thay đồ, cho Dĩ Mai thay đồ rồi ôm cô lên xe đi về.

Đi Mai vẫn còn ở lại phim trường là có nguyên nhân, ngay từ đầu cô và Đình Đình biết người tác quái là ai, thử xem cô ta muốn làm thế nào.

Lan Đình Uyển.

"Bốp...bốp...em vừa lòng em chưa, hà sao không nói gì, thiệt tình, em biết tôi lo lắng lắm không hả?" Hắc Thần tức tối ôm Đình vào phòng khách, để cô nằm sấp xuống, vừa nói vừa vỗ mông cô hỏi tội.

"Tôi thật sự không biết mà, sao có thể lường được cô ta dám làm vậy chứ. Tôi bị như vậy, anh không xót mà còn đánh tôi."

"Hừm, tôi muốn đánh em chết cho rồi, đỡ phải bị em làm cho lo lắng như vậy."

"Được lắm, anh thử đánh đi đánh tôi chết cũng được, đến khi đó trở thành ma tôi bám theo anh không buông."

"Tôi nói, em ngoan ngoãn nghe lời không được sao, cứ thế thích cãi lại thế?"

"Tôi không thích nghe lời anh."

"Em...Hừm...xem như em giỏi." rất giỏi khi thành công ngồi lên đầu của anh.

Không thèm cãi nữa đem cô ngồi lại đằng hoàng, cầm hủ thuốc mỡ xoa lên chân cô. Cả quá tròn là cả sự ôn như dịu dàng làm Đình Đình thụ sủng nhược kinh, hẳn ta mà cũng có mặt này, nhưng cũng đã làm trái tim cô đập liên hồi, cảm động..

*****

Tả đa...tả đa. Đạo này ta lười thật sự luôn, đang tận lực giảm cân, béo quá mà.

Ta đang tìm trà uống giảm cân mà an toàn, mn có biết không giới thiệu cho ta nữa nha, mà dễ mua nha, ta nghèo lắm luôn ☐☐

Haha, cảm ơn mn.

*****

☐☐☐☐☐Alô...Alô☐☐☐☐☐

Ta đang tìm và xuất bản một bộ truyện mới, do ta reup lại a, không phải tự viết đâu.

Truyện này hay lắm, có tên là: "Nhất sinh nhất thế tiểu hồng trần." tại ta thấy chưa ai reup bộ này hết nên ta muốn cho mn đọc thử.

Hài lắm luôn, ta vừa ra 3 chương, mong mn ủng hộ cho ai, để ta có động lực ra truyện a. Làm biếng...lười..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

"Reng." tiếng chuông điện thoại vang lên, Đình Đình đang ngồi ăn cùng Hắc Thần, kiên dè ánh mắt tối sầm của hắn, lấy điện thoại nghe.

"Đình nhi, chuyện hay đây nè, ông ta cùng kí hợp đồng với tập đoàn trang sức bên Châu Âu rồi, bây giờ quy mô tập đoàn của ông ta ngày càng lớn mạnh."

"Ông ta cũng nhanh nhẹn lắm, anh đã có thông tin củ tập đoàn đó chưa? Cho em với, em chắc chắn với cuộc bắt tay này, không đơn giản.", Đình Đình nghe người bên kia nói điều này, khỏe miệng nhếch lên cười thích thú.

"Ok, anh sẽ gửi cho em thông tin, à còn nữa biệt thự của mẹ em, sắp bị ông ta án để chuyển đi nơi khác."

"Cái gì,anh nói lại lần nữa? William, ông ta làm gì?", cô trừng mắt hỏi lại William, Hắc Thần đối diện phút chốc nghe cô tức giận, lo lắng trong lòng dâng cao, lắng nghe cô nói chuyện.

William đã biết khi nói điều này, Đình Đình liền tức giận, nuốt khan nhắc lại lần nữa: "Anh nói ông ta bán căn biệt thự của mẹ em và chuyển sang ở nơi khác."

" Xoảng " đầu dây bên kia truyền đến tiếng đổ vỡ, khiến cho William bên này và Hắc Thần ngồi đối diện cô hoảng hốt.

" Khốn kiếp, ông ta dám làm như thế?" con giận dữ đạt đến đỉnh điểm, bàn tay vô thức siết lại thành nắm đấm, nói tiếp:" Được lắm, ông ta đã như vậy, đừng trách em độc ác. William, anh mua căn biệt thự đó giúp em đi, đừng để cho ông ta bán cho người khác. Còn nữa, anh giúp em điều tra cả nhà ông ta bây giờ đang có kế hoạch gì? Ngày mai em sẽ về cùng Tuyết Lâm."

" Ok, anh sẽ giúp em, không được làm gì một mình, nghe không?"

" Biết rồi, em nghe rồi, bye bye." sau khi dập máy, chưa kịp phản ứng gì tiếp theo liền bị cướp điện thoại.

" Em còn muốn đi đâu nữa? Cái chân bị như vậy còn chưa đủ hay sao? Tôi không cho em đi, ở lại đây cho tôi."

" Anh đang quản lý tôi, anh có quyền gì mà quản lý tôi, tôi muốn đi đâu, anh không có quyền ngăn cản." Hắc Thần vừa đổ miếng thủy tinh vào thùng rác vừa mới dọn dẹp. Nghe cô nói, cây chổi và đồ hốt rác trong tay ngay tức thì bị ném đi mạnh bạo.

Anh tức giận hướng đến chỗ Đinh Đinh ngồi, gằn hỏi:" Em nói cái gì? Tôi không có quyền, tôi đã nói em từ lâu đã là của tôi, lần đầu tiên của em là cho tôi. Nên tôi có quyền để quản lý em, có quyền không cho phép em đi khỏi nơi này."

" Hừ, tôi không quan tâm lần đầu tiên là cho anh hay cho ai. Hôm đó là một ngày ô nhục nhất cuộc đời của tôi, nên tôi không muốn nhớ đến nó nữa. Nên anh không cần phải trách nhiệm đâu, đừng có mang ý nghĩ muốn quản thúc tôi."

" Haha...phải rồi bây giờ em có William bên cạnh che chở, còn cùng trên một chiếc thuyền mưu đồ hại người."

" Đúng vậy, là tôi có mưu đồ hại người đó, tôi là người sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để bóp chết kẻ thù của mình, tốt nhất anh nên tránh xa tôi ra, càng xa càng tốt, như vậy anh mới phải không bắt gặp người độc ác như tôi."

Nói xong không đợi Hắc Thần phản ứng, một thân áo phông rộng thùng thình dài đến gần đầu gối cùng với chiếc quần đùi vải, bước chân khập khiễng kéo vali lướt qua hần đi khỏi phòng.

Hắc Thần đứng đó, dõi mắt theo Đinh Đinh. Bàn tay siết lại thành quả đấm, mặt nhăn nhúm giận dữ, vừa không nổi nhưng lời nói tỏ ra bất cần, hét to:" Được lắm, em đi đi, em đi xa khỏi tôi một chút, đừng để tôi gặp em lần nữa, đi đi, đi khỏi đi."

Chứng kiến cánh cửa đóng lại, con giận càng bốc lên nghi ngút, khuôn mặt đen đít nổi, đôi chân không đứng yên mà tiền lùi, nửa muốn đi đến kéo cô ở lại, nửa lại không muốn đánh mất tôn ti của đàn ông.

Sống trên đời đã 31 tuổi đầu, không ai dám cũng anh hó hê nửa câu, vậy mà bị cô gái đáng chết này đuổi đi, đá văng nói không cần anh trách nhiệm.

Hôm nay anh thật sự chỉ muốn ở nhà chăm sóc cô, cái chân như thế này làm sao đi đâu được. Nên chỉ mặc chiếc áo phông và chiếc quần thun xám bạc, để dễ dàng làm việc nhanh chóng, nhưng gã William kia, lại phá đám, làm anh và cô cãi nhau.

Đứng chật vật giữa phòng, tiến cũng không được mà lùi cũng không xong. Giữa muốn bỏ mặc cô, nhưng chết tiệt là tất cả trái tim lẫn tâm trí đều bị cô gái kia cướp mất.

Cuối cùng sau nhiều phút đấu tranh tư tưởng, cũng không thể chịu đựng nữa, cầm chìa khóa xe trên bàn ăn cùng chiếc áo khoát da trên sô pha đi mất.

Buồn quá đi. Có nhiều người đọc và không vote cho ta. Nếu có gì sơ suất hãy góp ý với a. Ta cần sự góp ý của mn. Vote cho ta nữa ta cần nguồn động lực mà. Cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Đinh Đinh sau khi ra khỏi phòng, gọi cho Dĩ Mai biết, rồi ngồi đợi ở phòng khách của khách sạn, khoảng 10 phút sau Dĩ Mai cầm hành lý của mình đi xuống.

" Bây giờ chị cùng em về Bắc Kinh, chuyện này lát em sẽ nói rõ cho chị biết.", vừa nói cô vừa chật vật đứng dậy cùng Dĩ Mai đi khỏi khách sạn.

" Ừm được, bây giờ đón taxi ra sân bay, chân của em sao rồi.", Dĩ Mai một tay cầm hành lý, một tay đỡ lấy Đinh Đinh cho cô đi dễ dàng.

"Không sao, đây chỉ là mở đầu, về sau sẽ còn nhiều hơn nữa, em sẽ tập thích nghi. Cô ta cũng ngánghen lắm, nhưng vui vẻ sẽ không được lâu đâu. Chỉ cho em số điện thoại của cô ta đi."

"Em định làm gì thế?"

"Lúc đó chị sẽ biết, à chị nói đạo diễn giúp em, về Bắc Kinh có chuyện gấp."

"Ừm chị biết rồi...taxi...", Di Mai vừa gọi to vừa vẩy tay làm tín hiệu. Chiếc xe taxi thấy vậy, lập tức chạy đậu sát vào vỉa hè nơi cô và Đinh Đinh đứng.

Tất cả hành lý và vali đều được nhanh chóng cất vào xe, hai người cũng ngồi vào xe rồi chiếc xe khởi động máy rồi và đi mất.

Cũng tại thời điểm đó, trong góc khuất một chiếc xe phiên bản duy nhất của một hãng X đậu ở đó. Sau khi chiếc xe taxi phía trước đi khỏi, chiếc xe này cũng từ từ theo sau, cho khi cùng đến sân bay chúng kiến Đinh Đinh rời khỏi xe, khắp khiêng bước chân vào cửa khẩu rồi biến mất.

Lúc này mới dờn tầm mắt, thở dài một cái, bỗng nhiên cảm thấy muốn gặp cô kinh khủng, nhưng cuối cùng chỉ hừm một cái, dẹp ngay ý nghĩ đó lái xe đi, mở điện thoại gọi cho người nào đó." Uống rượu đi. Cậu không uống cũng phải uống cho tôi." nói xong không đợi người bên kia phản ứng lại đập máy mất.

Người bên kia đang bận chuẩn bị ngủ, vừa mới đặt lưng xuống giường, thở dài sung sướng. Lập tức nhận cuộc gọi tra tấn đến đây.

Hắn đau lòng cảm điện thoại hướng đến than thở, chửi rủa. Nhưng dù vậy, vẫn phải đi không đi tiền thưởng cuối năm không thấy mà tiền lương cũng bị giảm 50%.

Mà anh nhớ là lão đại của anh đang vui vẻ ở cùng với tiểu phu nhân, không thể nào rảnh rỗi để ra ngoài uống rượu được. Chỉ có thể là đã bị phu nhân đá đi mới có cái giọng khó chịu như vậy.

Haizz một tiếng, rời khỏi chiếc giường đơn mềm mại, ù rũ vào nhà vệ sinh chuẩn bị, đúng là phận thư ký, đều bần như nhau chứ sung sướng gì.

---

* Bắc Kinh

"Đinh nhi, đây anh đã giúp em mua ký hợp đồng mua được căn biệt thự. Trong vòng một tuần ông ta phải chuyển đi. Lúc đó em định làm gì."

"Lúc đó anh sẽ biết. Một chuyện rất vui." vừa nói, Đinh Đinh vừa xoa đôi mắt buồn ngủ, lười biếng hỏi William" Còn phòng nào trống hay không? Cho em ở đây vài ngày nhé Được không? Hừm.."

"Được rồi, em đi theo anh." nói xong William dẫn Đinh Đinh đi xuống sâu vào quán bar.

Quán bar này được thiết kế vô cùng đặc biệt. Khu vực đặc biệt từ quầy tiếp tân sẽ có một cánh cửa kỹ thuật số, đi sâu vào đây khoảng 1m sẽ có một căn phòng vip lớn để bọn Đinh Đinh họp mặt. Đi một chút sẽ có một chiếc cầu thang dẫn xuống dưới sẽ có 3 chiếc phòng trống để nghỉ ngơi, và một chiếc phòng cấm.

Chiếc phòng cấm này có đựng tất cả vũ khí hiện đại. Tất cả vũ khí bậc cao đều được William chế tạo và sưu tập ở đây.

"Đây là phòng của em, cứ thoải mái nhé, phòng của anh kế bên, nếu có gì nói với anh."

"Ừm, William anh thật tốt. Anh chuẩn bị đi, cùng em đến chỗ này một chút "

"Ok." câu trả lời vừa dứt, hai người đều mỉm cười với nhau rồi bước đi vào phòng.

Chưa đầy 15 phút sau, hai người đều bước ra khỏi phòng. Từ trên xuống dưới đều là đen, tuy vậy nhưng không kín kẽ quá mức để dễ bị chú ý.

Hai người rời khỏi quán bar, cùng đi đến và đứng trước một khách sạn lớn.

"Em nên quan tâm em gái của mình hơn chứ nhỉ?", đôi môi hiện lên nụ cười nhếch mép đầy thích thú, sau đó cùng William song hành vào khách sạn.

Lúc này cũng đã khuya, cũng tầm 11 giờ. Chính sửa trang phục lại cho hợp lý, đi đến quầy tiếp tân đặt cho một căn phòng.

Căn phòng này có địa hình vô cùng đặc biệt. Lúc trước cô đã biết phòng của em gái yêu quý của cô thường xuyên gặp gỡ bạn trai ở đây, nhờ thông tin của William, nên vì thế chiếc phòng cô đặt hiện giờ là chiếc phòng kế bên chiếc phòng của "em ấy".

Nhận được chìa khóa, hai người nhanh chóng đi lên phòng.

Gần tết rồi, mong quá đi. Ta sẽ thật sự cố gắng ra chap mới cho mn. Cảm ơn mn đã ủng hộ a

Chương 42

Sau nhiều lần bàn bạc và thống nhất ý kiến, hai người chia nhau ra một công việc.

Đình Đình đi vào phòng của mình. Ngồi xuống giường đem laptop trong túi sách để lên giường.

Chiếc áo khoác da cởi ra, cô chồm người lấy chiếc điều khiển mở máy điều hòa. Bây giờ William đang nhanh chóng mở được cửa phòng của chị gái cô.

Anh đi vào, bật đèn lên thăm dò tình hình, lần lượt đặt 3 chiếc camera ở những chỗ khác nhau, mà không thể nào bị phát hiện ra được.

Tất cả mọi chuyện được William làm nhanh chóng, chưa được 5 phút, mà anh đã tắt đèn rồi khỏi phòng rồi mới trở về phòng của cô.

Anh vừa bước vào phòng cô liền cho anh một cái tát thưởng, và quăng cho một cái bánh.

Hai người ngồi đợi trên giường, Đình Đình chờ một liên nằm ịch xuống giường, để cho William chăm chỉ canh.

Khoảng 15 phút sau, cánh cửa phòng bên kia trong camera mở. William liền kêu cô dậy xem.

Một cô gái mặc đồ nóng bỏng và theo sau cô là một người đàn ông trung niên mập mạp. Họ vừa đóng cửa, liền vội vàng ôm chặt nhau hôn đắm thiết.

Đình Đình nhìn cảnh này, thích thú dâng cao không ý định tắt mà coi tiếp. Mọi chuyện cứ diễn biến đầy kịch tích và mãnh liệt. Người đàn ông đó không đợi được mà xé toạc tranh phục của cô ta.

Xem đến đây, Đình Đình cảm thấy ghê tởm không muốn xem nữa, nên kéo màn hình đối mặt với William.

"Anh điều tra người đàn ông này giúp em, xem hắn và cô ta có quan hệ như thế nào?"

"Được, anh sẽ giúp em." William gạt đầu đồng ý, ánh mắt không dao động nhìn màn hình, bàn tay bấm cách cách trên bàn phím, rồi đóng lại.

Hắn khẽ lướt nhìn qua Đình Đình, cô nhún nhả gặm ổ bánh mì, tay còn lại lướt điện thoại.

Hắn biết cô chỉ xem hắn như huynh trưởng trong nhà. Nhìn dáng vẻ không hề lo sợ khi cùng đàn ông ở chung một căn phòng vào đêm tối. Nhưng làm sao hắn có thể áp chế tình cảm này xuống đây?

Nhớ đến lần đầu tiên gặp cô, hình ảnh chật vật, dáng vẻ đáng thương. Nhưng gương mặt không che giấu được hận thù. Cho đến khi chứng kiến cô chạy tháo chạy tránh bọn người truy đuổi. Hành động nhanh hơn bộ não, giờ tay kéo cô nấp vào ngõ cụt nhỏ.

Sau khi bọn chúng bỏ đi sang chỗ khác, lúc này hắn mới bỏ cô ra. Cô lập tức gặp người xuống cảm ơn, cô muốn quay đi nhưng vẫn sợ không yên tâm. Làm việc tốt nên làm đến phút chót.

Thế là hắn đưa cô về đến tận phòng trọ, cứu cô một mạng cô lập tức kính trọng hắn như anh trai. Nhưng anh không thể nào dần lòng bỏ để ý đến cô.

3 năm trôi qua, tình cảm giữa hắn và cô càng trở nên thân thiết. Tất cả mọi chuyện trả thù, cô đều kể cho hắn biết.

Cô tin tưởng hắn tuyệt đối, nhưng buồn thay chỉ là đối với người anh trai, người huynh trưởng.

Một tiếng đã trôi qua. Đình Đình mệt mỏi mở màn hình laptop lên, cuộc chiến yêu tình đánh nhau đã kết thúc.

Người đàn ông rời khỏi cơ thể của cô ta, mặc quần áo nhanh lẹ không nói một lời liền rời khỏi phòng.

Cô ta mệt mỏi vô lực, nằm quay lưng ra phía cửa. Thân chỉ được che chắn bởi tấm chăn lớn, ngủ say. Lúc này William đứng dậy, bước chân ra khỏi phòng rồi tiến tới chiếc phòng kê bên mở cửa.

Hắn nhẹ nhàng từ tốn không gây ra tiếng động, tháo 3 chiếc camera lúc này vừa lắp. Hành động nhanh chóng nhờ nạn nhân ngủ say như chết, không hề biết điều gì xảy ra.

Đình Đình thấy được thể vô cùn yên tâm rồi dọn dẹp đồ đạc, cùng William trả lại phòng, rồi khỏi khách sạn.

Nhiệm vụ đã xong, hai người họ đã có thể yên tâm tận hưởng giấc ngủ ngon.

Bên đây là thể, nhưng còn bên trời Tây kia, có một người sắp bị dẫn vật đến ngủm rồi.

Màn đêm kéo dài vô tận, hôm nay thu được thành quả, ắt sẽ có cơ hội để sử dụng.

Chiến tranh sắp sửa xảy ra. Một sóng hai chết đang đợi ở phía trước.

Ta đã được nghỉ Tết, ta sẽ thật chăm chỉ a. Cảm ơn vì đã ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Một tuần nữa lại tiếp tục trôi qua, tại trung tâm thành phố Bắc Kinh, tổ chức một buổi tiệc lớn tại dinh thự mới của Đình gia.

Xe lớn xe nhỏ lần lượt tập nập chạy đến và dừng phần sân vườn rộng rãi.

Buổi tiệc xa hoa lấp lánh ánh sáng lấp lánh như kim cương. DJ nổi tiếng cũng xuất hiện ở đây góp vui.

Tất cả quan khách ở đây đều ông to bà lớn, đều thuộc tầng lớp thượng lưu, điều đó được thể hiện qua việc người làm ở đây nhận quà mỗi tay, quà nào quà nấy đều to và nặng,

Trên tay bọn họ cầm không phải rượu, mà là những ly cocktail, đặc biệt ở đây là có nhiều màu sắc, quý khách có tự mình chọn màu uống mình thích, một màu là một mùi vị riêng.

"Kết..." âm thanh va chạm giữa mặt đường và phần vỏ xe vang lên rõ to. Nó phiền nhiễu người trong hoa viên chú ý ra ngoài.

Bước chân xuống xe là một người đàn ông lịch lãm, phong độ. Khí chất cool ngầu của anh làm biết bao nhiêu phụ nữ bên trong yêu thích mà hét lên.

Đình Mậu bên trong thấy vậy, liền vui vẻ đi nhanh ra tiếp đón.

"Hắc tổng, rất vui khi ngài ghé chơi, mời ngài vào." cả quá trình Hắc Thần im lặng, cầm lấy ly cocktail màu xanh lá nhâm nhi.

Đình Mậu xởi lời trò chuyện, nhưng Hắc Thần không hề để vào tai. Lúc đầu hắn đã không ấn tượng tốt với ông ta, đến quá khứ của Đình Đình xấu xí như thế là nhờ có sự góp mặt của gia đình ông ta, hắn liền căm ghét vô cùng.

Lý do hắn xuất hiện ở đây là....

"Kết" lần này lại có một chiếc xe hộp dùng chân, bên ngoài chiếc xe này nhìn vô cùng bình thường, không hề có màu sắc cầu kì, nhưng bên trong lại đầy đủ tiện nghi phục vụ cho con người.

Bỏ qua chuyện bàn xe, bước xuống xe lần lượt là một người đàn ông và một người phụ nữ.

Mọi người trầm trồ ghen tị vì họ thật sự rất đẹp. Người đàn ông vận trên người là một bộ vest đen nhưng, chất vải mượt mà, càng tôn được thân hình cao lớn của anh. Còn người phụ nữ mặc một chiếc đầm dạ hội cúp ngực cũng đen tuốt, tóc búi cao để lộ chiếc cổ trắng ngần và đôi bông đào xinh đẹp.

Vóc dáng dù nhỏ nhắn, nhưng lại đẹp động lòng người. Chỗ nào cần lồm có lồm, cần lồi có lồi. Một lớn một nhỏ lại dung hợp thân mật.

Hắc Thần nhìn thấy điều này, khuôn mặt dần dần trở nên đen thui. Tức giận có thể tưởng tượng có khói bốc nghi ngút lên.

Đáng chết, cô như vậy là như thế nào. Một mực không muốn anh chịu trách nhiệm, vậy mà lại thân mật khoác tay với người đàn ông khác.

Còn ăn mặt như vậy, nhìn bọn đàn ông ở đây kia, con mắt đều thèm thường dán mắt lên đôi gò bông tròn mềm mại.

Chỗ đó là của anh, kể cả cơ thể của cô đều là của anh, ai cho phép bọn chúng háo sắc như vậy?

Đình Đình mặt vẫn tươi cười rạng rỡ, mà ai biết sau trong nội tâm của cô đang run rẩy từng đợt. Ánh mắt của hắn vậy là sao, giống như muốn thiêu đốt cô.

Thôi kệ, hôm nay là một ngày cô muốn đến làm quà cho gia đình của cô. Không cần phải để ý đến một số thứ để làm mất tinh thần.

Nói đến mới nhớ, khuôn mặt người cha của cô sao lại méo mó thế này cơ chứ, kể cả mẹ kế và chị gái.

Cô nở nụ cười thật tươi cùng William tiến đến chỗ của bọn họ.

" Xin chào Đình tổng, boss và tôi đã đến, thật ngại vì đã đến trễ." William nhẹ nhàng nói, miệng chỉ nhếch mép cười một cái.

" Cái gì? Anh nói cô ta là boss của anh. Anh có nhầm không thể?" Đình Tịch đứng kế bên Nhật Trang(mẹ kế) không tin to giọng hỏi lại William.

" Phải, boss trên tinh thần, tôi chấp nhận làm cấp dưới của cô ấy." Vừa nói William vừa dành cho Đình Đình nụ cười vui vẻ

Đình Đình cũng vậy.

" Vậy người mua căn nhà kia, chính là..." Đình Mậu ý thức được chuyện đó, liền lên tiếng hỏi ngay William, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi Đình Đình.

Ánh mắt này chứa biết bao căm ghét, bao nhiêu xác ý. Hận không thể ngay lập tức tiến đến bóp chết cô.

Đình Đình cũng không sợ sệt mà đối mắt với ông ta.

" Phải, là tôi đấy."

" Mà?..."

" Suyt..." không đợi ông ta dứt câu, cô lấy ngón tay trỏ đặt ngay môi, nhắm kêu im lặng, nhếch mép vui vẻ nói tiếp:" Hôm nay là buổi tiệc mừng nhà mới nha. Ông không thấy mọi người đang nhìn chúng ta hay sao? Haha."

Đình Mậu vì lời nói của cô mà điều chỉnh tâm trạng. Nhật Trang kế bên Đình Mậu căm ghét, nhìn gương mặt Đình Đình, hỏi:" Mà tới đây là có ý gì?"

" Hơ, tôi chỉ đến chúc mừng, vinh dự mới của các người. Đẹp quá..."

" Đừng mơ mộng là cho mà ở lại đây." Đình Tịnh khó chịu chen ngang lời nói của cô.

Đình Đình vừa nghe lời nói của cô ta, liền tròn mắt cười lớn: " Haha...các người tưởng tôi thèm lắm à. Ở đây chẳng khác nào là động cave, ở đây ô uế tôi lắm."

" Mà...mày nói ở đâu như động cave hả, con khốn này." Đình Tịnh nóng nảy nổi giận, mặt đỏ như trái gấc, điên lên ghê gớm.

" Suyt...không nên la lớn, không chửi mọi người ở đây cũng biết. Tôi nói vậy ắt hẳn cô cũng biết còn hỏi tôi."

" Đình Đình mà nên gọn mồm lại, ở đây toàn là khách quý của tao, mà làm gì dùng trạch tao độc ác." Đình Mậu hết chịu nổi, mở lời cắt ngang chọc nói chuyện của Đình Tịnh.

" Rốt cuộc mà đến đây để làm gì?"

" Tôi chỉ muốn thông báo cho các người biết: Tôi...đã....trở....về."

Mọi người vừa lòng không a? Mong được ủng hộ ạ, cảm ơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

" Tôi chỉ muốn thông báo cho các người biết: Tôi...đã....trở....về."

Sau khi nói xong, Đình Đình liền cùng với William quay người đi. Để lại gia đình kia ở phía sau.

Hắc Thần đứng đó nhìn thấy tình cảnh chàng chàng thiếp thiếp. Máu điên tràn về đại não. Hai bàn tay nắm chặt lại thành quả đấm.

Được lắm, cô như vậy là muốn diễn kịch cho anh xem. Hào, cô muốn diễn kịch, anh cùng diễn với cô.

Nói là làm, Hắc Thần từ tốn cầm ly cocktail của mình đi đếm một đám đông, đối diện với Đình Đình và bắt chuyện với một cô gái đẹp.

Nói chuyện nhìn tựa nhiên hợp cạ, nhưng trong nội tâm của ai đó lại vô cùng sốt ruột.

Bởi vì người nào đối diện không hề để ý hay tỏ thái độ với hành động của anh.

Đình Đình cùng William đi hết chỗ này đến chỗ nọ. Cuối cùng mệt mỏi và đói bụng, cô tiến đến chiếc bàn để đồ ăn.

Cô là người yêu thích mỹ thực, vì thế hề nhìn thấy đồ ăn ngon, cô liền không để ý đến gì khác.

"Nhìn bộ dáng ham ăn chưa kia? Nhìn chẳng khác nào con heo. Phải không tui bây? Haha." Đình Tịnh cùng đồng bọn điệu đà đàm kiếm chuyện.

Đình Đình đang vui vẻ đồ ăn ngon, nghe âm thanh châm chọc đằng sau, liền quay đầu lại.

Sau khi chiêm ngưỡng được dung nhan, chán ghét cảm luôn một đĩa dầu lên, cầm ăn.

Đình Tịnh thấy đáng về thờ ơ, không quan tâm gì của cô liền tức giận.

"Nghe nói mày sống bên đây chật vật như ăn mày phải không? Nghe mà sao tội quá, mà muốn không, chị mày sẽ bỏ thí cho mày bao nhiêu đây." vừa nói Đình Tịnh vừa giễu cợt mở ví ra, lựa qua lựa lại lấy ra 5 ngàn tệ(*) ra đưa ra trước mặt Đình Đình.

(*) 1.000 Nhân Dân tệ = 1.000 X 3.343 = 3.343.000 VNĐ => 5.000 NDT = 16,715,000.

Đình Đình lấy vậy, vui vẻ cười nhết mép một cái. Cầm đĩa dầu đã ăn hết để lại trên bàn.

"Bây giờ tôi mới biết, chị gái của tôi lại tốt bụng như vậy, nhưng mà..." vừa nói đến đây, hai tay khoanh lại, hướng mắt nhìn Đình Tịnh ăn mặt sặc sỡ, nói tiếp:"chị không nên bỏ thí em, chị nên giữ lại cho mình sử dụng kia kia, vệt đệt mà tưởng mình là thiên nga, từ trên xuống dưới đều là fake mà tưởng là real. Với cả tiền của chị, tôi không dám cầm, bẩn tay lắm."

Nói xong Đình Đình phui mông bỏ đi, trên tay còn kịp cầm ly cocktail. Đình Tịnh bị cô nói trắng như thế, mặt đỏ đến quẩn quáo.

Nhìn xung quanh, ai nấy đều đã nghe hết toàn bộ lời Đình Đình nói, mà cười khinh bỉ nhìn cô ta.

Cô ta la lên một cái quay lưng bỏ đi, con giận dữ tăng lên vùn vụt, bàn tay cầm tiền vô thức chặt chẽ.

"Con mẹ nó, mày không yên thân với tao đâu." sau khi bỏ đi, sắp tiền bị giục rơi xuống đất, bay tán loạn khắp sân nhưng không hề có ai lại nhặt vì họ...cũng...sợ bẩn.

Còn với Đình Đình sau khi gây sóng gió bên này, lại tiếp tục vui vẻ tiến tới kế hoạch gây sóng gió bên kia.

Người cha ruột thấy cô tới gần, gương mặt cười tươi lúc nãy, nhạt dần rồi im lặng.

Nhưng lúc này cô lại đổi hướng đi đến chỗ của mẹ kế của cô.

"A, các cô nói chuyện gì mà vui thế? Cho con tham gia với được không?" cười tươi, lễ phép mở lời.

Nhìn vào các bà đi này có vẻ là chị em thân thiết, thực chất nhìn vào đôi mắt của họ để ngấp tràn sự chán ghét.

Dựa vào cái này cô có thể dễ dàng gây nháo được rồi.

"A, con gái xinh đẹp. Bọn cô cùng mẹ của cô đang trò chuyện về sợi dây chuyền mà mẹ của con đang đeo." bà đi A nói với cô.

"Wow, nhìn đẹp thật đấy. A, gần đây con có thấy trên tạp chí có quảng cáo bộ này. Nhìn trong đấy, sợi dây chuyền sáng lấp lánh, hình như con nhớ là khoảng 100.000 USD(*) lận đấy."

(*) 1 USD = 22.769,5 VNĐ => 100.000 USD = 2,317,970,200 VNĐ.

"Thật sao, con nói thật sao? Wow, Nhật Trang, cô sướng thật được sở hữu sợi dây chuyền này." lời khen vang lên không ngớt, khiến cho gương mặt của Nhật Trang ngại ngùng, cùng với tính tình kênh kiệu của bà ta tăng cao.

Tất nhiên là cô phải phá com thành chào rồi.

"Nhưng mà..." câu nói của Đình Đình có kết quả ngay tức thì.

Lời khen ngại ngùng lại, về mặt của Nhật Trang cũng ục xuống. Có lẽ điều bà ta lo lắng cuối cùng cũng tới.

"Nhưng mà, sao sợi dây chuyền này, hình như không giống." nói đến đây, Đình Đình tiến thêm vài bước, bàn tay chạm vào sợi dây chuyền,nói tiếp:"nó không được lấp lánh, với lại...mẹ, mẹ coi ra cho con xem một chút."

Nhật Trang nghe Đinh Đinh ngỏ lời như vậy, không lẽ không làm theo.

Hai tay vòng ra sau cổ, cởi sợi dây chuyền ra đưa cho cô.

Đinh Đinh cầm lấy sợi dây chuyền hướng đến hội bà di phân tích: "đây di thấy không, sợi dây ở đây không được trắng như trên tạp chí, với lại để trước ánh sáng nó không được lấp lánh cho lắm."

"Phải ha, tôi cũng không thấy lấp lánh." bà di A.

"Đúng vậy, tôi cũng không thấy." bà di B,C, D.

"A, di ơi..." giống như ông trời giúp cô, một người phụ nữ nào đó cũng mang bộ dây chuyền này, đang tò mò đám đông.

Người đó cũng nghe được cô gọi, từ tốn lại gần. Càng lại gần cô nhìn thấy được dây chuyền của phụ nữ kia mang là 100% chính gốc. Đẹp khỏi chê.

"Di cho con hỏi, di mua sợi dây chuyền này của nhà thiết kế M phải không ạ?"

"Đúng vậy, vì chồng tôi có bạn bè với nhà thiết kế, nên ngài ấy đã tặng cái đầu tiên cho tôi." người phụ nữ kia vui vẻ giới thiệu.

"A, các di thấy không, đây và cái này đều giống nhau. Nhưng độ đẹp sợi dây chuyền của di này lại đẹp hơn rất nhiều sợi của mẹ cháu." sau câu nói của Đinh Đinh, hội bà di lại nhanh chóng nhìn qua nhìn lại hai sợi dây chuyền.

"Ừa, nếu là sản phẩm giống nhau, sao lại khác xa nhau như vậy? Không lẽ là đồ giả.", bà di A nói đến đây, hội bà di chán ghét Nhật Trang đều cười phá lên, ánh mắt chứa sự khinh bỉ chiếu thẳng vào bà ta.

"Nhưng mà có sao đâu ạ. Mẹ kế của con đeo vẫn hợp phết đấy chứ đúng không ạ."

"Haha, con nói vậy là đúng, mẹ kế của con không hợp với đồ thật, lại hợp với đồ giả. Haha."

Lúc này hội bà di nhanh chóng thu hút mọi người đến xem. Tất cả mọi người đều nghe được cuộc đối thoại của cô này giờ, đều cười to lên như muốn không chứa mặt mũi cho Nhật Trang.

Đinh Đinh lúc này cầm sợi dây chuyền của Nhật Trang, chuẩn bị trả: "Mẹ kế, con trả đây."

"Con khôn, tao cho mày chết."

"Bốp"...

Yahoo, mong mn hài lòng. Nhớ vote và nếu chưa hài lòng điều gì, mn nhớ góp ý nhé. Hihi

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

"Bốp..." một cái tát hạ xuống khuôn mặt của Đinh Đinh. Âm thanh đó to lớn đến nỗi, William và Hắc Thần đều đằng xa nghe thấy.

Hai người lo lắng liền nhanh nhẹn chạy đến. Vừa tới đã thấy mọi người đều tụ tập thành một đám đông.

Nhanh chóng chen người vào, thấy được tình huống như thế này

"Mẹ kế..." giọng nói nghe nhàng, nhỏ nhẹ yếu ớt, một bên má bị đánh được cô một tay che lại, cái tát mạnh đến nỗi khóe miệng của cô chảy một giọt máu.

"Cô làm gì đánh con bé, trời ơi bà ta đánh con bé đến như thế này luôn nè, mọi người nhìn đi." bà di A la toáng lên, quay phần mặt bị đánh đến sưng phù cho mọi người xem.

"Đúng vậy, bà ta đeo sợi dây chuyền giả mà cứ huênh hoang như đồ thật, không nhờ con bé thì tại tôi bị bà ta lừa rồi. Mọi người ở đây này giờ cũng thấy mà, đúng không?" bà di B cũng nói to lên.

Tất cả mọi người ở đây đều gật đầu nói đúng, nên cũng lộ biểu cảm khinh thường hướng đến Nhật Trang.

Nhật Trang bị nhiều ánh mắt như vậy chiếu vào người, con giận càng thêm tăng cao.

Không còn biết đến cái gì, xông vào định tóm lấy Đinh Đình lôi ra, nhưng không thành, bị hai người đàn ông phía sau tóm lấy, trụ chặt.

"Con khốn, tao giết mày. Các người bỏ tôi ra, bỏ ra, BỎ RA..", Nhật Trang thân cô thế cô vùng vẫy không ngừng, muốn thoát khỏi hai người đàn ông này.

Lúc này đây, Đinh Mậu mới xuất hiện, thấy vợ mình điên khùng la hét đến khàn giọng. Nhìn qua đây lại thấy Đinh Đình ôm mặt khóc thút thít, được hội bà dì bảo vệ.

Không hiểu chuyện gì xảy ra, mở giọng hỏi." Có chuyện gì vậy?"

"Anh nên hỏi vợ của anh, định lừa bọn tôi, cũng may nhờ đứa bé này ở nói cho bọn tôi biết. Còn bị vợ anh điên lên đánh một cái. Hừ, đúng là người đòi có câu, mầy đòi đi ghê lại thương con chồng. Ghê tùm" bà dì A, vừa nói bàn tay vừa thương xót mà nhẹ nhàng sờ bên mặt sưng đỏ.

"Sít..." Đinh Đình thật sự bị đau, hít hà một cái, hội bà dì vừa thương, nhưng không thể bỏ qua mà kẻ tung người hứng.

Làm cho câu chuyện này càng thêm lan rộng.

"Trời ơi, khuôn mặt xinh đẹp, lại bị đánh đến như vậy, tội cho con bé. Thôi, anh Đinh, bọn tôi vui không nói nữa, đi về đây. Mắc công lại nhìn thấy con rần rộc." nói xong bà dì B kéo Đinh Đình ra về.

"Tôi cũng về...tôi cũng về..." hàng loạt lời cáo từ đều vang lên, người người tấp nập rời khỏi hoa viên, lên xe về.

Giờ đây cả dinh thự to lớn, chỉ còn lại những bàn thức ăn chưa voi nhiều. Bữa tiệc tốt đẹp như thế này, lại bị phá nát.

Đinh Mậu tức giận phùng phùng, giáng cho Nhật Trang cái bạt tai.

"Mày xem,mày làm gì bữa tiệc của tao rồi nè. Con khốn này." Khánh hàng của ông, đối tác của ông, tất cả ông dày công chuẩn bị đều bị con mụ điên này phá hư.

"Tại con khốn kia kia, từ đầu nó đi vào là tôi biết có điều không hay rồi. Cũng tại ông không đuổi nó đi,thì mọi chuyện nó không tới đường này." Nhật Trang đau đớn ôm một bên mặt, cãi lại lời.

"Con mẹ nó, ở lại dọn hậu quả của cô đi. Phiền phức."

"Con gái, các dì cảm ơn con, không có con bọn dì đã bị gât." bà dì A dịu dàng nói, ánh mắt trìu mến nhìn cô.

"Không có gì đâu ạ. Con cũng có mục đích của con, chỉ tiện giúp đỡ thôi mà."

"Hà...dù sao bọn dì cũng cảm ơn con, khuôn mặt xinh đẹp mà bị đánh đến như vậy, thật tội cho con quá."

"Không sao đâu ạ. Vài ngày sẽ khỏi thôi. Trời cũng đã tối rồi, các dì về trước nhé...Taxi..."

"Ừm được rồi, con cũng về nhé." hội bà dì nhìn Đinh Đình thương xót, bọn họ và mẹ của Đinh Đình từng là bạn học rất thân.

Nhưng khi cô ấy xảy ra chuyện, không có một ai bên cạnh. Sau khi mẹ Đinh Đình mất đi, trong lòng mọi người đều cánh cánh hồ thẹn và có lỗi trong lòng.

Nay lại được con gái nhỏ của cô ấy giúp một lần, muốn bù đắp là điều đầu tiên muốn làm.

"Con gái, cho cô số điện thoại của con được hay không?" bà dì A nhỏ nhẹ hỏi sợ là bị từ chối.

"Dạ được, đây ạ. ***.****.***.."

"A, cảm ơn con...tạm biệt." giọng nói tràn ngập sự vui mừng, leo lên xe ngồi còn cố hạ kính xe xuống, vẫy tay chào.

Đinh Đình nhìn tình cảnh này, vui vẻ cười tươi mắt. Nhưng cười quá lại chạm đến vết thương." Sít.."

"Artemis, em không nên hành hạ bản thân mình như thế chứ." William xót xa nhìn khuôn mặt của Đinh Đình, không quên cốc lên đầu cô một cái đau nhớ đời.

"A, cũng đáng mà, hihi, nhưng sao đổi cách xưng hô vậy?"

"Tai về sau, sẽ có nhiều người gọi em là Đình Đình, anh chỉ muốn độc nhất vô nhị..." Artemis là cái tên chỉ có anh gọi, và anh chỉ muốn một mình anh kêu nó, chỉ là tham lam chiếm hữu một thứ nhỏ nhất.

"Haha, được thôi, về sau chỉ mình anh kêu cái tên này.", vừa nói cô vừa vô tư khoát tay William cười tươi.

Hành động này nhanh chóng lọt vào mắt của Hắc Thần, khoé môi giựt giựt, con thịnh nộ sắp bùng nổ.

"A, Hắc tổng mới có bạn gái mới à? Chúc mừng ngài nha..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

"A, Hắc tổng mới có bạn gái mới à? Chúc mừng ngài nha." trước mắt Đình Đình lúc này là hình ảnh của hai người, một nam một nữ sánh đôi bước đến chỗ cô.

Nhìn vô cùng hợp tình hợp cảnh, nhưng cô lấy đó làm đau lòng.

"Phải đấy, tôi là bạn gái mới của Hắc tổng, phải không?" người nữ thiếu não đó, không hề biết con thịnh nộ sắp xảy ra với người cô ấy.

Cô ấy hiện giờ rất vui, bộ ngực to tròn trắng muốt ma sát cánh tay của Hắc Thần.

"Vậy chúc hai người có buổi tối vui vẻ, chúng tôi đi đây." nói xong Đình Đình nhếch mép cười, cùng William ngồi vào xe chạy phóng đi.

Hắc Thần từ nãy đến giờ không mở miệng nói gì, ánh mắt ánh lên sự giận dữ tột độ, ánh mắt đó nếu như có dao, lập tức có thể giết chết người phụ nữ bên cạnh này.

"Hắc tổng, chúng ta đi thôi...", người phụ nữ đó cũng vô cùng hồn nhiên mà kéo Hắc Thần đi.

"Cút.", giọng nói lạnh lẽo tăng dần.

"D...ạ..", người phụ nữ đó nghe được hần nói vậy, liền run sợ.

"Tôi kêu cô cút. Cút khuất mắt tôi, đừng bao giờ để tôi thấy mặt cô nữa." nói đến đây hần lập tức giựt tay lại khỏi cái ôm của người phụ nữ, khiến bị ngã xuống đất.

Cô ta đau đớn la lên, hoàn cảnh này chưa lên được voi mà đã xuống chó. Chật vật ngồi dậy què độ, dầm chân tức giận bỏ đi.

Còn Hắc Thần điên lên dữ dội, lập tức phóng xe theo của Đình Đình. Từ từ theo sát sao không lơ là, rồi dừng theo trước tiệm thuốc.

William bước xuống, hướng đến tiệm thuốc mua vài cái, rồi lại leo lên xe. Từ phía này Hắc Thần có thể nhìn thấy William thân mật chăm sóc vùng mặt bị sưng của Đình Đình.

Nhìn họ cười cười nói nói, khiến máu ghen của hần bốc lên nghi ngút, lấy điện thoại bấm vào số điện thoại đã nhớ như in.

"Alô, ai đấy?"

"Em lại không lưu số điện thoại của tôi?"

"Ừm đúng vậy, tại sao tôi phải lưu số điện thoại của anh. Xin lỗi, tôi còn phải nghỉ ngơi, tạm biệt."

"Đình nhi...Đình...tút...tút.."giọng nói gia tăng âm lượng, vừa định gọi lại lần nữa, thấy chiếc xe đang trước phóng đi, con giận bùng nổ mạnh mẽ, quăng mạnh chiếc điện thoại đất tiền xuống xe.

Phóng xe chạy theo chiếc xế hộp đang trước, đến khi dừng ngay trước một quán bar, thì Hắc Thần không đợi gì nữa, dùng dùng đi xuống bắt lấy cánh tay của Đình Đình kéo lên xe.

Đình Đình và William bị hành động như vậy làm cho giật mình. Khuôn mặt của Đình Đình tràn ngập sợ hãi, vì nhớ lúc nãy mình đã dắt tội với hần ta.

"Này bỏ tôi ra, anh bỏ tôi ra...A..." không được dự báo trước, thân hình nhỏ bé mạnh bạo ngồi vào ghế lái phụ.

Sau khi xong, Hắc Thần nhanh chóng vòng qua, mở cửa ngồi vào rồi phóng xe đi.

Cả quá trình không kéo dài hết 5 phút, William lúc đầu định phản ứng, nhưng nghĩ đến điều gì đó, liền lặng thinh để mặc Hắc Thần muốn làm gì thì làm.

Tuy là vậy, sâu trong con người anh tuấn của anh, là một nỗi buồn không thể nói.

Ai nói người đến trước liền nhận được tình yêu, không phải người đến sau đã nắm thể chủ động rồi hay sao?

Thật đáng thương..

Quay người đi vào quán bar, không có quay đầu lại.

Còn Hắc Thần bên này cầm đầu lái xe, khuôn mặt đen thui chưa tan hết, càng tăng tốc độ.

Đình Đình bên cạnh sợ hãi đến mặt trắng bệch, bàn tay nhỏ nắm chặt đồ nắm trên trần xe, để không bị văng khỏi chỗ ngồi.

Hắn ta hôm nay phát điên cái gì thế, không phải đang đi chơi với bạn gái mới sao? Không hưởng vui vẻ mà chạy qua đây nổi khùng cái gì?

" Kít..." âm thanh ma sát to lớn giữa võ bánh xe và phần đường bê tông. Có quán tính, cả người cô chúi về phía trước, phần trán đập vào mặt ghế.

" A..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Cả người có quán tính mà chúi về phía trước, phần trán mặt ghế đập vào cứng cáp phía trước. Cô lập tức bị đau la toáng lên.

Hắc Thần bên cạnh nghe vậy cũng giật mình, mặc dù là đang tức giận, nhưng không thể nào bỏ mặt cô, thân thể hồi hộp khi thấy bộ dạng đau đớn của cô.

Răng nghiến lại, trong lòng thầm chửi cô một trận, con bé đáng chết, bản thân cũng không tự mình lo lắng được.

Với bàn tay nắm cầm cô xoay lại, lập tức thấy được trên vầng trán trắng xinh của cô, có một vết bầm chướng mắt. Con giận càng thêm tăng, nhưng khổ nỗi con giận này chỉ đành bầm bụng nuốt xuống.

Quay người mở cửa xe bước ra, nhanh chóng đi qua bên kia, không chậm chạp mở cửa ra, kéo thân thể nhỏ bé xuống, một lần ôm chặt vào lòng, sai bước đi vào nhà.

Không thèm để ý đến ai, một mạch ôm cô đi lên phòng. Rồi tiếp đi vào phòng tắm, đặt Đình Đình đứng xuống.

Bộ váy dạ hội rườm rà khiến cả hai đều khó chịu. Hắc Thần vươn tay muốn cởi, liền Đình Đình ngăn cản lại.

" Anh đang làm gì thế. Tôi tự thay được, phiền anh ra ngoài cho.", nói xong, cô liền quay lưng tránh ánh mắt của Hắc Thần.

Hắc Thần thấy vậy cũng không kiên trì thêm nữa. Quay người đi khỏi.

Đình Đình thấy hắn không cần nhẫn mà liền đi ra ngoài. Liền bất ngờ, không ngờ hắn lại nghe lời như vậy.

Không thèm quan tâm đến, từ từ gỡ bộ váy dạ hội xong rồi tắm.

Sau khi tắm xong, mới nhớ ra không đem quần áo theo vào, quần chiếc khăn tắm quanh người rồi mở cửa ra.

Liền thấy được quần áo ngủ cổ điển màu xám đã được treo ngay cửa.

Hôm nay Hắc Thần mang cho cô hết kinh ngạc này đến kinh ngạc khác.

Ngó nghiêng ngoài phòng, thấy yên tĩnh lạ lùng, có thể thấy anh không có ở đây.

Nhanh chóng mặc đồ rồi mới bước ra, thì lại thấy Hắc Thần ngồi trên giường đợi.

Thấy mái tóc anh ướt, cũng đã thay bộ đồ khác thoải mái hơn, liền biết anh cũng vừa mới tắm.

Hắc Thần thấy Đinh Đinh chăm chăm nhìn mình liên tục không được tự nhiên. Anh ngồi ở đây không phải đợi cô, chỉ lấy thấy cô lâu quá chưa xuống, không an tâm ngồi đây mà thôi.

Cô dường có tưởng anh đang quan tâm cô. Anh còn đang giận.

"Em lại đây, tôi thoa thuốc rồi xuống dưới ăn tối." Vừa nói, anh vừa cầm hộp thuốc lên.

Đinh Đinh chân bước đi cà nhắc. Lúc này mặc bộ váy kia, dài đến che đi mắt cá chân, nên ai không thấy được.

Cái chân vì chưa khỏi đã phải đi nhiều, bây giờ nó sưng lên chẳng khác nào là chân heo.

Hắc Thần giờ tay đỡ cô ngồi xuống, lấy thuốc mỡ thoa lên trán, rồi chăm sóc chân. Cả quá trình, Đinh Đinh chứng kiến sự dịu dàng của anh vừa bị thụ hưởng kinh vừa cảm động.

Sau khi đã xong xuôi, Hắc Thần cất đi hộp thuốc, quay sang ôm Đinh Đinh lên đi xuống phòng bếp.

"A...Anh làm gì vậy. Tôi tự đi được."

"Em thật sự muốn cái chân sưng thêm nữa à." Anh có thêm ôm cô à, chỉ là nếu để cô đi, nhìn thấy dáng vẻ chậm chạp của cô, anh rất khó chịu..

Chỉ vậy thôi..

Đinh Đinh nghe anh nói cũng đúng, đành mặc anh, cô chỉ muốn chân nhanh lành để đi đóng phim.

****

Một tuần nhanh chóng trôi qua, combo ba vết thương của Đinh Đinh cũng khỏi hẳn.

Hôm nay cũng là ngày quay lại phim trường. Tất cả mọi người thấy cô đã tới. Liền vui vẻ không thôi mà tiếp đón.

Đinh Đinh chính là cây phát tài của bọn họ, làm sao không trân trọng. Cũng nhờ cô vài ngày trước nói không truy cứu nữa, chứ không bọn họ cũng không biết làm sao người đã chơi bẩn này.

Đội Đinh Đinh thay lại bộ váy trắng hôm ấy. Để chuẩn bị quay lại, đạo diễn cũng muốn giữ lại đoạn đó, càng bất ngờ càng làm cho khán giả phấn khích.

Trùng hợp, Đinh Đinh cũng đồng ý. Bây giờ chỉ cần thêm thất vài chi tiết nữa sẽ rất Ok.

Chuẩn bị lại phân cảnh ngày đó, cẩn thận đỡ cô ngồi lên xích đu.

"Bắt đầu.."

Hoàng đế không một tiếng động bước vào Hi Hoà cung, cung nhân thấy vậy sợ hãi đến xanh mặt cúi gằm mặt không dám ngước lên.

Hoàng đế khi bước vào thấy một cảnh này liền mặt đen như đất nòi nghiến mặt, vừa lo cho Chiêu Thanh được an toàn, vừa giận dữ quát lên:

"Nàng làm sao chơi cái trò nguy hiểm này."

"A...bệ hạ...Á.á..." Đinh Đinh đang ngồi trên xích đu đột nhiên không dấu hiệu từ đó té xuống.

Tất cả mọi người thấy như vậy, sợ hãi xanh mặt, một vài thái giám nhanh chân đứng dậy tính đỡ lấy cô.

Nhưng Hoàng đế nhanh nhẹn hơn một bước. Đỡ lấy cô, quay tròn vài cái.

Sau khi ý thức được mình đã được đỡ lấy, khuôn mặt nhỏ vẫn còn trắng bệch hoảng hốt.

Hoàng đế thấy như vậy liền hô lắng, giận dữ la lên:

"Truyền thái y, còn đứng đó làm gì, mau..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

* Cung Hi Hòa

Không khí này lần đầu tiên xuất hiện trong cung, áp suất giảm xuống lạnh lẽo.

Không ai dám hó hé nửa lời, cung nữ và thái giám đều bị sự giận dữ của Hoàng đế không kiềm được mà run cầm cập.

Sau khi nghe thái y nói Chiêu phi không sao. Hoàng đế lặng lẽ thở phào một cái, rồi mới cho ông lui ra.

Bước chân nhẹ nhàng vào liền nhiên thấy được Chiêu Thanh nằm trên giường mắt mở tháo tháo.

" Thái y nói nàng cần phải nghỉ ngơi cho tốt." Vừa nói hần vừa ngồi nhẹ phần giường còn dư, bàn tay chai sần to lớn đặt lên bàn tay nhỏ bé mềm mại.

Xúc cảm tuyệt vời khiến Hoàng đế không muốn buông ra, mà càng cầm chặt hơn.

Chiêu Thanh nghe hần nói vậy, cười khẽ nói: " Hoàng thượng đừng xem thần thiếp yếu đuối như vậy chứ. Khi này chỉ là hoảng sợ chút thôi."

Nói xong, nàng muốn ngồi dậy, Hoàng đế thấy vậy, cũng nhanh nhẹn giúp đỡ.

Để Chiêu Thanh dựa vào thành giường. Xong cũng lại tiếp tục cầm lấy tay của nàng. Nhìn nụ cười của nàng Hoàng đế bắt đầu đem ra so sánh.

Hoàng cung của hần có hàng ngàn nữ nữ, nụ cười của họ hần đều thấy hết, nhưng đối với nụ cười của Chiêu phi, hần rất thoải mái.

Nụ cười thanh thuần, xinh đẹp. Nhớ lại ngày nàng được đưa vào cung, lúc đó hần nhớ không lầm, nàng chỉ 16.

Nhỏ bé, lại rụt rè, đứng trước hần không dám ngẩng cao đầu, mỗi lần như thế đều bị Thái hậu cảm mến nhắc nhở.

Đó là lần đầu tiên hần nhìn thấy nữ nhi nhỏ bé như vậy, những cô nương ngần này tuổi đều đã cao hơn nàng một cái đầu.

Cũng đã được 2 năm, nàng bây giờ đã trở thành cô nương xinh đẹp động lòng người, không ai sánh bằng.

Chiêu Thanh nhìn thấy Hoàng đế trầm tư như vậy. Cười lạnh trong lòng, hần càng đắm chìm càng tốt.

Cuối cùng bộ phim cũng sắp đến hồi kết thúc.

Trong cung càng ngày thừa thớt phi tần. Ba năm qua, Chiêu phi đã được Hoàng đế thăng làm Chiêu quý phi, người ngoài nhìn vào chán ghét, ngưỡng mộ.

Nhưng nào biết tấm lòng của Hoàng đế này, đối với nàng chỉ có sùng mà không ái.

Làm sao có thể độ lại Tuyệt Tuyệt của hần được. Năm bữa mới có hai bữa là dành cho nàng.

Mùa đông lại một lần nữa tới. Lạnh lẽo da thịt cả trong lòng.

Nàng ngẫm lại cuộc đời của kiếp trước và kiếp này. Hai kiếp đều không tránh được mà đau đớn.

" An nhi, mười đã mấy tuổi xuân rồi nhỉ?" Ngồi trên chiếc xích đu mà Hoàng đế đã ban tặng, hỏi.

" Dạ nương nương, An nhi đã 21."

" Ba mẹ em chắc hần rất mong nhớ em. Đã có ý trung nhân chưa? ", vẻ mặt gượng gượng nở một nụ cười.

" Dạ...dạ...dạ có." Chiêu Thanh nhìn cái tai đỏ đỏ, cười.

" Hãy về chuẩn bị đồ đạc, mai ta sẽ nhờ Bùi thị vệ đưa em ra khỏi thành."

An nhi vừa nghe nói như vậy, vội vã mà quỳ xuống trước mặt Chiêu Thanh.

" Nương Nương, An nhi không muốn rời xa nương nương, người đừng đuổi An nhi đi." An nhi nhìn mặt Chiêu Thanh khóc nước mắt cầu xin nàng.

Chiêu Thanh nhìn cảnh này, cánh mũi cảm nhận được cay cay.

" Ta không đuổi em, nữ nhi đến 20 tuổi có thể xuất cung, trở về với gia đình. Người đâu, đem ra đây."

Thái giám nghe thấy vậy, tuân lệnh ôm một hộp gỗ ra.

Chiêu Thanh cầm lấy rồi mở ra, những cây trâm được thiết kế tỉ mỉ, đây là mỗi lần Hoàng đế ban tặng, cô đều không muốn dùng, nên đều được để vào

đây.

"Có thể không lâu nữa, An nhi sẽ xuất giá, trở thành cô dâu xinh đẹp. Nhưng tiếc là ta không tham dự, nay ta tặng em những số này, xem như là của hồi môn. Cứ xem ta như tỷ tỷ mà nhận lấy. Không nhận ta sẽ rất buồn." Nói xong, Chiêu Thanh vừa tay đặt hộp gỗ vào tay của An nhi, rồi tiếp lâu đi nước mắt.

Đến bây giờ, cô chỉ còn An nhi là người thân nhất, cha và sư huynh một năm trước bị Thái quốc sư cũng là phụ thân của Hoàng hậu, đồ tội mưu phản, họ nhiều lần kêu oan, kể cả cô cũng tìm gặp Hoàng thượng xin xem xét lại.

Hắn vẫn lạnh nhạt mà ban họ tội chết. Mẫu thân vì sinh khó, nên đã mất khi nàng mới lọt lòng.

Được phụ thân và sư huynh yêu thương, chiều chuộng. Cả cuộc đời sống thanh liêm, khiêm nhường lại bị chết oan uổng.

Nàng hận, nàng càng hận bọn họ thì càng hận Đế vương khốn kiếp.

Bởi vì thế nàng không thể để An nhi phí thanh xuân trong chốn tù đầy này.

Có lẽ...cuộc sống của nàng sắp kết thúc rồi..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Tờ mờ sáng ngày hôm sau, theo như dự kiến, An nhi được đưa ra khỏi thành.

Chiêu quý phi báo bệnh không thể thỉnh an hoàng hậu.

Hoàng đế xong việc triều chính, nhanh nhẹn qua cung Hi Hòa thăm nom, chăm sóc cả buổi.

Hoàng hậu tản bộ nơi hồ sen, bất ngờ trượt ngã xuống, không lâu sau được đem lên mà đã bất tỉnh.

Hoàng đế nghe được tin, mặt biến hóa đa dạng, cuối cùng là trắng bệch mà chạy mất.

Chiêu quý phi nhìn bóng lưng vàng biến mất cười lạnh, nhưng lưỡi nếm phải cái gì đó mặn mặn.

Thai nhi mới được 2 tháng trong bụng hoàng hậu, do ngộp thở lâu, cũng với uống nước khá nhiều nên không còn.

Hoàng đế đứng đờng đực giận, sai người lập tức điều tra ra hung thủ.

Nhưng ai cũng thắc mắc, tại sao trời đông tuyết trắng trơn trượt, hoàng hậu lại ra đấy. Nhưng họ không có quyền mà khó hiểu, chỉ nên tuân chỉ làm theo.

Một khắc sau, đại tổng quản đem về một cái túi hương màu xanh biển có phần ướt nhẹp đưa cho Hoàng đế.

Hắn liền nhớ đến đây là của Chiêu quý phi, không cân nhắc nàng còn đang đỡ bệnh mà gọi nàng đến nhanh ngay tức khắc.

Sau khi nàng đến, đại tổng quản theo lời của Hoàng đế đưa túi hương đến.

Chiêu Thanh thấy chiếc túi hương màu xanh dương quen thuộc, này là do mẫu thân để lại cho nàng.

"Chiêu quý phi, túi hương này là của nàng?"

"Dạ, đúng vậy."

"Nó được tìm thấy ở hồ sen, nơi hoàng hậu bị vấp té. Tại sao nó lại có ở đó."

Nghe lời hoàng đế nói, Chiêu Thanh bắt đầu nhớ lại, hôm qua cũng như mấy năm trước xé xé chiếu tuyết đã tạnh sẽ cùng An nhi đi ngắm mai.

Mà từ cung Hi Hòa đi tới vườn mai là phải ghé qua hồ sen, nên cũng có thể là lần đó đánh rơi.

Hoàng đế thấy nàng suy nghĩ không trả lời, tưởng nàng sợ không dám.

Lạnh lẽo truy vấn:"Người vì phụ thân của Hoàng hậu tố giác phụ thân và sư huynh âm mưu tạo phản, nên sinh hận, ra tay ác độc khiến Hoàng hậu mất

một đứa con trong bụng phải không?"

Đột nhiên bị hoàng thượng chụp tội lên đầu, Chiêu Thanh không hề tỏ ra sợ hãi nhưng cũng không đáp lại.

Cách xưng hô đã thay đổi, chứng tỏ hẳn ta đã mặc niệm tội này là do nàng, thì sao phải giải thích.

"Tại sao ngươi không nói gì đi, giải thích đi chứ?" Hoàng đế nhíu mày nhìn nàng đứng im lặng đó.

Hắn thoáng thấy trong ánh mắt của nàng, hiện ra sự thất vọng rồi nhanh chóng che dấu đi.

Khuôn mặt xanh xao, mất đi sức sống, ba năm qua sống bên cạnh hắn gian khổ đến thế sao?

Mặc dù nụ cười nàng tươi tắn nhưng hắn vẫn thấy được sự mất mát gì đó. Khiến hắn cảm thấy lúng túng và áy náy. Cũng là khiến hắn thương tiếc mà chiều chuộng nàng nhiều hơn những phi tần khác.

Nhưng dường như càng ngày hắn càng thấy chán ghét chính mình, cũng ngại đối diện với nàng.

Từ ít khi chạm gặp, tiếp xúc gần gũi càng ít, nên tình cảm cũng dần phai nhạt.

"Không nói tức là thừa nhận?"

"Dù có giải thích, thì Hoàng Thượng cũng đổ tội danh lên người ta mà, đúng không?" Cách xưng hô như thế với Hoàng thượng rõ ràng là phạm thượng. Nhưng lúc này hắn đang chột dạ bởi lời nói của nàng, không để ý tới.

Chiêu quý phi thấy vậy, cũng nói tiếp: "Phụ thân và sư huynh ta, cả đời sinh sống thanh liêm, tính cách khiêm tốn, không ngại khó khăn mà giúp đỡ cho ngài, không lẽ ngài không thấy. Nhưng cuối cùng vì lời tố cáo vô căn cứ của Thái quốc sư, nhanh chóng ban họ tội chết, công bằng ở đâu, anh minh ở đâu???"

"Rầm... Im miệng, ai cho phép nàng nghi ngờ trẫm."

Nhưng đến nước này, nàng còn biết sợ là gì. Thẳng thừng nói tiếp: "Chỉ vì ngài sợ, Thái quốc sư phe phái hùng mạnh, khó lòng lật đổ, nên mới hi sinh người hết lòng vì mình...phải vậy không? Thưa Bệ hạ.."

"Ta nói nàng im, nàng im cho ta." Tức giận đến mức răng nghiến ken két." Người đâu, lập tức hạ ý chỉ của trẫm, Chiêu quý phi tâm địa độc ác, hại chết con trẫm, hạ xuống quý nhân, đẩy đến lãnh cung, không có sự đồng ta của trẫm, không ai được vào, cãi lệnh trẫm."

Chiêu Thanh nghe ý chỉ của hắn, buồn cười đến cười ha hả, nước mắt rơi xuống bờ má ngày càng nhiều.

Giương đôi mắt ngập trắng thất vọng cùng hận thù chiếu thẳng vào hoàng đế. Rồi tự giác quay người đi, không cần ai đem đi.

Hoàng đế về sau vì ánh mắt này mà dần vất cả đời...

_____

Ba ngày sau Chiêu quý nhân nơi chốn lãnh cung hoang tàn, đem mình treo trên tấm lụa trắng tự xác.

Càng Thanh cung tràn ngập không khí bi thương không hiểu vì sao.

Hoàng đế từ chối gặp người, ngồi thờ ơ nhìn túi hương xanh biển đã mất hết mùi được đặt trong hộp gỗ nhỏ.

Đại tổng quản chậm chậm tiến vào, đứng hồi lâu không nói gì.

"Có chuyện gì?"

"Hoàng thượng, bức thư của Chiêu quý nhân."

Hoàng đế nghe được Chiêu quý nhân, liền lập tức ngược đầu lên nhìn, không đợi được, nhanh chóng đi tới cầm thư.

"Hoàng đế bệ hạ, khi người cầm được bức thư này, thiếp đã không còn trên đời này nữa. Đây là chuyện vui đối với thiếp, thiếp muốn rời xa cuộc sống mệt mỏi này.

Thiếp còn nhớ lần đầu tiên thiếp nhìn thấy người. Phong thái vương dã, khuôn mặt cương nghị, làm thiếp rụt rè dè dặt ánh mắt. Nhưng lại khiến chìm đắm thời gian dài.

Nhưng đến giờ nghĩ điều đó là không nên, đắm chìm làm gì để chính mình đau đớn.

Cuối cùng thiếp muốn nói điều này với người, sau khi đọc được bức thư này, hãy tìm gặp Cung tướng quân, ngài sẽ giúp đỡ Bệ hạ và Hoàng hậu của người không hề ngoan ngoan.

Tạm biệt

Chiêu Thanh."

Hoàng đế lần đầu tiên, roi nước mắt...

Thành Tuyên thứ 21 phá tung âm mưu lật đổ Hoàng đế, ngồi lên ngai vàng của Thái quốc sư.

Trăm đầu trước dân chúng 10 quan lại và Thái quốc sư, để yên lòng dân chúng.

Hoàng hậu làm giả mang thai, lừa gạt hoàng thượng, liên kết phụ thân mưu phản, giáng xuống mặt đấng canh y, đẩy vào lãnh cung, có người giám sát để không tự ý tự sát.

Chiêu quý nhân trong sạch, hiền dung, thực đức, có công lao lớn, phong thành Chiêu quý phi, hào Minh.

Cung tướng quân anh dũng, trung thành phòng làm Đại tướng quân, ở lại kinh thành giữ đỡ hoàng thượng.

Chiêu Quốc (Phụ thân của Chiêu Thanh) và Chiêu Thành (sư huynh..) trung thành, vì dân vì nước, sống khiêm tốn, thanh liêm, chính trực, phong làm...
(không biết phong thành cái gì luôn á)

Thành Tuyên thứ 21 phá vòng dây loạn đảng, được lòng dân, giúp dân chúng sống an yên.

Mùa đông đã đến, mai vàng nở sớm như thường lệ. Hoàng đế đứng lặng thinh tại đình che, nhìn ngắm một hồi lâu.

Đại tổng quản nhìn bóng lưng cao lớn mà buồn thiu đó, không kim được mà thở dài.

Bệ hạ như vậy là đang nhớ đến Chiêu quý phi. Ông còn nhớ lần khi ngài ấy gặp Chiêu quý phi, về sau đều vui vẻ ra mặt.

Nhưng bây giờ về sau, tâm trạng này của Hoàng thượng sẽ kéo rất dài.

END.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Theo Anh Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.